

A+C 1-2 '2022

Журнал видається під егідою
Національної спілки архітекторів України

РЕДАКЦІЙНА РАДА А+С

Володимир Гусаков
Борис Єрофалов (голова)
Андрій Пучков
Олег Слєпцов
Валерій Уреньов
Сергій Царенко
Богдан Черкес
Сергей Чечельницький
Олександр Чижевський

РЕДАКЦІЯ

01001 Київ, вул. Бориса Грінченка 7
www.nsau.org

головний редактор

Борис Єрофалов
boris.erofalov@gmail.com

випускаючий редактор

Олена Ненашева
nsau-pressa@ukr.net

головний дизайнер

Олександр Червінський
sasha74che@gmail.com

реклама та маркетинг

Олександр Барановський
alex.baranowski@ukr.net

Видання зареєстроване в Міністерстві
по справам преси та інформації Укра-
їни, свідоцтво: серія КВ № 8276 від
25.12.2003

Українською та російською мовами
і де-коли англійською

© Журнал а+с 1–2 '2022.

Всі права застережено.

Слава Господу!

На I обкладинці:

Римська вовчиця на площі Кампіголіо
в Римі. Фото Б. Єрофалов, 2020

На IV обкладинці:

Прихисток у спортзалі уманського
коледжу. Фото: О. Дроздов, 2022

концепція

Борис Єрофалов. Війна та Архітектор
2

нс ау

Рут Шагеман, Олександр Чижевський. Архітектори — Президенти України
4

Віталій Кличко, Олександр Чижевський. Співпраця НСАУ
із Асоціацією міст України
6

президія уаа

Олена Дзень. Засідання Президії УАА в Софії Київській
8

реконструкція

Николай Дёмин. Война и профессиональный ландшафт
10

конгрес мса

Олександр Чижевський. Звіт про Конгрес МСА у Кракові
18

прихисток

Юрій Серьогін. Красія: курорт і прихисток
22

Юрій Серьогін. Квартал для переселенців в Тячеві
26

Олег Дроздов. Тимчасові прихистки
30

Дмитро Аранчій. Прихисток. Архітектурна система
поведінкової збірки для житла
40

Дмитро Аранчій. Unit E [Юніт І]. Адаптивна Модульна Архітектурна Система
для життя та роботи
44

книга

Віктор Левчишин. Хвороба людства. Війна
50

подорожі

Борис Єрофалов. Новый год на п'яцца дель Пополо
108

дослідження

Борис Пилипчак. Колокольня и Крест. К вопросу об атрибуции колокольни
Св. Апостола Андрея Первозванного
in vulgo Ковнирской на Дальних пещерах Киево-Печерской лавры
152

рецензії

Артур Бум. Черчилль, или Британский айдогон
166

Андрей Пучков. Колесо, но не константинопольский театр, а киевский глаз,
или Удовольствие от текста
172

Ираклий Богобоязов. Плачевные мозги России
176

історія

Андрій Пучков. Про радянське й київське бунеллескіанство
178

Війна та Архітектор

Борис Єрофалов

Зазвичай архітектору вважається бридкою гурна агресія, агоні бої гладіаторів. Таке ставлення поширюється навіть на гру у футбол, коли та перетворюється на об'єкт нездорового потягу й захоплення натовпу. За рідкісним виключенням. Бувають, наприклад, спортивні архітектори, які бують ацени та манежі, — їм футбол до вподоби.

Водночас творча місія архітектора в основі пов'язана з поголанням геструкції, природної та людської. Протягом усієї історії горослішання людства зодчий не просто буює захист від природи та погоди, але водночас зводить фортеці та бере участь у инженерній складовій війни. Так, десята книга знаменитих та конструктивно виважених «Десяти книг про архітектуру» Вітрувія, автора I століття до Р. Х., присвячена переважно зрядам війни. Зокрема, в ній є такі розділи: «Машини та зброя», «Катапульти і скорпіони», «Балісти», «Налаштування катапулт», «Облогові машини», «Черепахи», «Черепаха Геґетора», «Захисні пристосування». Вже у давні часи архітектор знався на гамбах і фортифікаціях, підйомних машинах і кораблях.

Більш того, існує ціла дизайнерська галузь, у своїй основі вельми архітектурна та витончена, спрямована на створення арт-об'єктів для символічного знищення. По суті, це архітектура ажурних каркасних кораблів. Різнокольорові гігантські фігури спалюються задля досягнення кульмінації фієсти. В Іспанії таке свято зветься Las Fallas, приурочене зустрічі весни та присвячене Йосипу Обручнику. Аби залишити хоч якийсь професійний слід від пишноти ескізів та каркасів і фігур, що послідовно знищуються полум'ям, у Валенсії навіть влаштували музей Лас Файяс — це справжнє мистецтво. Тут є творче завдання для наших художників. Дуже красивим, виготовленим із нервюрів та пап'є-маше, розфарбованим і карикатурно переконливим може бути, наприклад, опудало путіна, що привселюдно спалюється на площах у дні свят та ювілеїв. Такий феєричний символ нестиме заряд оптимізму та настанови: слушне місце людожера — в пеклі.

Однак сьогодні для українського архітектора на порядку денному стоять конче актуальні питання — забезпечення даху над головою сотням тисяч, що втратили житло, і розробка нової концепції облаштування України після руйнацій, завданих війною.

Архітектори — Президенту України

Лист Голови Раги Архітекторів Європи та Президента НСАУ до Президента України Володимира Зеленського

Шановний пане Президенте,

Шановний пане Зеленський,

Рага архітекторів Європи (РАЄ) включає більше ніж 560 000 архітекторів з 47 організацій у 32 країнах Європи.

Огразу після початку російської агресії по відношенню до Вашої країни ми звернулись від імені Європейської спільноти архітекторів та висловили підтримку архітекторам з України та їх співгромадянам, які зіткнулись зі складними політичними обставинами.

Нас об'єднує спільна історія — багато як сучасних, так і майбутніх викликів. Ми віримо, що тільки підтримка одне одного, надання допомоги архітекторам по всій Європі зможуть стати фундаментом для розвитку наших організацій як у мирний час, так і під час війни.

Ми налагодили зв'язки з Національною Спілкою Архітекторів України (НСАУ) та поставили собі за мету надавати підтримку у процесі переїзду, працевлаштування, навчання та надання житла архітекторам, студентам та іншим громадянам України. Ми запросили представників НСАУ поєднатись до РАЄ, щоб ми могли більш тісно співпрацювати.

В процесі наших перемовин з українськими архітекторами ми були в захваті від того, що, незважаючи на скрутні обставини, багато з них налаштовані на відновлення їхніх міст та містечок після війни. Ми також взяли до уваги Ваше звернення до парламенту Швеції стосовно реконструкції ключових міст у Вашій країні.

Усвідомлюючи, що наразі Ви маєте багато важливих справ, ми впевнені, що Ви, без сумніву, отримуєте

велику кількість пропозицій про допомогу із-за кордону України. З самого початку ми контактували з головою Єврокомісії Урсулою фон дер Ляєн стосовно питань підтримки зусиль з реконструкції. Ми розуміємо, що прославлені та відомі архітектори також робили свої пропозиції стосовно цього питання. Тим не менш, ми би хотіли, зі всією повагою, підкреслити важливість питання участі НСАУ у відбудові країни.

Ми проводили перемовини з гуманітарними організаціями, які займаються усуненням наслідків катастроф. Ми дуже хочемо зробити наш внесок за допомогою експертизи та участі наших фахівців, але ми зрозуміли, що, перш за все, і найголовніше — це залучення українських архітекторів до відбудови Країни.

Звісно, що архітектори з ЄС будуть раді поєднатись до них, особливо в проектах, де приймає участь Європейський Союз.

Дякуємо заздалегідь за Вашу увагу до цього питання. Ми сподіваємось на позитивну відповідь та з нетерпінням чекаємо звістки від Вас. Більш за все, ми нагіємось на якнайшвидше завершення війни, яка принесла стільки страждань громадянам, та наслідки якої завдають багато шкоди історичним пам'яткам та бунівлям у Країні.

З повагою,

*Рут Шагеман (Ruth Schagemann),
голова Раги Архітекторів Європи*

*Олександр Чижевський,
президент Національної Спілки Архітекторів України*

Брюссель, 25 травня 2022

Вих. № 113 / 22 / СО

Brussels, 25 May 2022
 Ref: 113/22/CO

Dear Mr. President,
 Dear Mr. Zelenskyy,

The Architects' Council of Europe (ACE) represents over 560,000 architects, from 47 organisations, in 32 countries of Europe.

Soon after the Russian aggression on your country, we wrote – on behalf of entire architectural European community – to express our support for the Ukrainian architects in the face of the political situation in which they, and their fellow citizens, find themselves.

We share a common history – and many present and future challenges. We believe that support for each other, among architects in Europe, is fundamental, for the development of our organisations, both in times of peace and in war.

We have established links with the National Union of Architects of Ukraine (NSAU) and set up a task-force to develop initiatives aimed at providing assistance to displaced Ukrainian architects, students and others – employment, training, accommodation. We have also invited the NSAU to become members of ACE in order that we may work more closely together.

However, in our discussions with Ukrainian architects, we were encouraged to learn that in spite of current difficulties, they are very much focused on how to re-build their towns and cities after the war. We also noted that you mentioned, in your speech to the Swedish Parliament, the re-construction of sustainable cities in your country.

While we understand that you have many other priorities for the time being, we are mindful of the fact that there will be, no doubt, many offers of assistance from outside Ukraine. We contacted the President of the European Commission, Ursula von der Leyen, at an early stage, to support the reconstruction efforts and we are aware that renowned architects have also made proposals. However, we respectfully write to underline the importance of involving the NSAU in the re-building of the country.

We have spoken with aid agencies who focus on post-disaster emergencies, and while we are all poised to assist and contribute the expertise of our members, we observe that it is, first and foremost, the task of the Ukrainian architects to lead on the re-construction effort. Of course, EU architects are happy to work jointly with them especially where EU-funded projects are concerned.

Thank you in advance for your kind attention to this matter. We hope for a positive response and look forward to hearing from you in due course. But most of all, we hope for a quick end to the war which has caused so much suffering to your citizens and some much destruction to your built heritage

Yours sincerely,

Ruth Schagemann
 President of the Architects' Council of Europe

Olexander Chyzhevsky
 President of National Union of Architects of Ukraine

Співпраця НСАУ із Асоціацією міст України

2 червня в КМДА відбувся Міжнародний Форум «reVIVEd Ukraine — reVIVEd communities» («Відроджена Україна — відроджені громади»), що був організований Асоціацією міст України. У заході взяли участь представники керівництва Національної спілки архітекторів України: Президент НСАУ Олександр Чижевський, заступник Голови Архітектурної Палати НСАУ Анна Кирій, Голова Комісії стратегічного розвитку Архітектурної Палати НСАУ Анна Палеха. Міжнародну архітектурну спільноту на Форумі представляла Голова Ради Архітекторів Європи (The Architects' Council of Europe) Рут Шагеман (Ruth Schagemann). Після завершення Форуму був підписаний Меморандум про співпрацю між НСАУ та Асоціацією міст України.

МЕМОРАНДУМ
між Асоціацією міст України
та
Національною спілкою архітекторів України

м. Київ

2 червня 2022 року

Асоціація міст України (скорочено - АМУ), в особі Голови Кличка Віталія Володимировича, та Національна спілка архітекторів України (скорочено НСАУ), в особі Президента Чижевського Олександра Павловича, далі Сторони, беручи до уваги функції та компетенції Сторін, діючи відповідно до законодавства України та своїх статутних цілей і завдань,

з огляду на зацікавленість Сторін у розвитку рівноправного співробітництва з питань реалізації проектів будівництва, реконструкції, капітального та поточного ремонтів об'єктів інфраструктури,

прагнучи доброчесності, професіоналізму та інновацій у сфері проектування будівництва та покращення якості робіт і послуг у будівництві, просування сучасного європейського урбанізму,

уклали цей Меморандум про таке:

1. Головною метою цього Меморандуму є консолідація творчого потенціалу, залучення до діалогу всіх, хто є експертами в своїх галузях та на думку яких можна посилатися при проведенні різного роду досліджень, сприяння гармонізації та реформуванню українського законодавства з використанням досвіду розвинених демократичних країн та кращих міжнародних практик щодо впровадження системи організації та виконання відновлювальних та ремонтно-будівельних робіт під час Відбудови України.

2. Сторони заявляють, що положення цього Меморандуму слугують основою для обміну інформацією та досвідом, співпраці експертів, організації семінарів, інформаційно-навчальних сесій, тренінгів, конференцій та інших форм ділового співробітництва, участі представників Сторін у конференціях, семінарах та інших заходах, які проводяться Сторонами, утворення робочих груп та забезпечення їх діяльності.

3. Сторони сприяють підвищенню ефективності використання інвестицій, що спрямовуються на реалізацію архітектурних проектів, розробленню заходів щодо покращення якості у проектуванні та будівництві об'єктів інфраструктури, забезпечення прозорості та відкритості інформації про їх реалізацію.

4. Сторони надаватимуть взаємну допомогу та підтримку щодо співпраці з державними органами, міжнародними організаціями, у тому числі міжнародними фінансовими організаціями, представництвами міжнародних організацій в Україні, неурядовими міжнародними та всеукраїнськими організаціями, громадськими об'єднаннями (спілками), засобами масової інформації, зарубіжними партнерами тощо.

5. Сторони будують взаємовідносини на умовах рівності, чесного партнерства та захисту інтересів кожної із Сторін, узгоджуючи свої позиції шляхом переговорів та консультацій.

6. Сторони, за погодженням, рекламують одна одну в засобах масової інформації, розміщують логотипи, контактну інформацію, короткий опис діяльності та інформацію про заходи на своїх web-ресурсах.

7. Сторони погодилися, що з метою реалізації спільних проектів вони визначають контактних осіб (уповноважених представників), контакти яких будуть повідомлені Сторонам шляхом листування впродовж 14 днів з дня підписання цього Меморандуму.

8. Сторони за необхідності створюють спільні робочі групи для виконання окремих робіт, розроблення пропозицій щодо спільної діяльності, делегують своїх представників для участі в заходах, які сторони проводять самостійно.

9. Сторони дійшли згоди, що надалі сфера застосування цього Меморандуму може бути переглянута шляхом письмового інформування Сторін. У разі наявності попередньої письмової згоди всіх Сторін текст цього Меморандуму або будь-яка його частина можуть бути переглянуті, змінені чи доповнені Сторонами. Зазначені зміни та доповнення, у разі їх взаємного погодження, набуватимуть чинності з визначеної Сторонами дати.

10. Будь-які спірні питання чи розбіжності щодо тлумачення або застосування положень цього Меморандуму вирішуватимуться Сторонами шляхом проведення взаємних консультацій.

11. Цей Меморандум укладений на невизначений строк та набуває чинності з дня його підписання Сторонами.

12. Меморандум укладено українською мовою у двох примірниках, які мають однакову юридичну силу, по одному для кожної із Сторін.

АСОЦІАЦІЯ МІСТ УКРАЇНИ

ГОЛОВА
ВІТАЛІЙ КЛИЧКО

НАЦІОНАЛЬНА СПІЛКА
АРХІТЕКТОРІВ УКРАЇНИ

ПРЕЗИДЕНТ
ОЛЕКСАНДР ЧИЖЕВСЬКИЙ

Засідання Президії УАА в Софії Київській

Олена Дзень

6 липня 2022 року в Національному заповіднику «Софія Київська», а також в режимі онлайн відбулося засідання Президії Української академії архітектури. Зібрання проходило у великій залі Будинку митрополита, в якій свого часу була заснована Академія архітектури УРСР під орудою В. Г. Заболотного.

На засіданні були присутні дванадцять дійсних членів (академіків) та два члени-кореспонденти УАА. Збори відкрив президент Академії академік Олег Слєпцов.

З доповіддю про методи і підходи організації науково-проектної діяльності у сфері архітектури та містобудування в процесі ліквідації наслідків повномасштабного вторгнення РФ виступив віцепрезидент Академії академік Микола Дьомін.

Проблем, завдань і перспектив відродження зруйнованих війною міських і сільських поселень торкнулися генеральний директор Директорату просторового планування території та архітектури Мінрегіону Євген Плащенко, начальник Управління містобудування та архітектури Чернігівської ОДА Артем Глущенко; начальник Департаменту містобудування та архітектури Сумської ОДА член-кореспондент Володимир Биков, академік Вагим Хесін (Харків).

З доповіддю про особливості організації навчального процесу з архітектурної спеціальності в період військового стану виступив декан архітектурного факультету КНУБА, академік Олександр Кащенко,

новітні підходи до нормування питань безпеки проектування об'єктів цивільного будівництва висвітлив академік Вагим Куцевич.

Про стан і проблеми Державних заповідників, що постраждали під час війни, доповіла директор Національного заповідника «Софія Київська» академік Неля Куковальська.

Наповненням видавничої програми Академії поглився головний редактор архітектурного часопису А+С академік Борис Єрофалов.

Про створення Науково-методичної ради Академії розповів академік В'ячеслав Негога, інформацію щодо узгодження Статуту УАА чинним вимогам законодавства України довів до присутніх академік Вагим Хесін.

Стан і напрями діяльності регіональних відділень академії висвітлили керівник Південного відділення УАА академік Валерій Уреньов, керівник Західного відділення УАА академік Віктор Проскураков, про участь УАА в міжнародній діяльності розповів академік Олександр Чижевський, про діяльність Академії у підвищенні кваліфікації фахівців в сфері архітектури і містобудування доповів член-кореспондент Сергій Ніканоров.

Присутні на засіданні взяли до відома доповіді і повідомлення, обговорили виступи присутніх. Засновано консультативну Науково-методичну раду УАА, спрямовану на архітектурно-містобудівну діяльність з ліквідації наслідків війни РФ з Україною.

Война и профессиональный ландшафт

С Николаем Дёминым беседовали Борис Ерофалов и Елена Ненашева

Николай Мефодиевич Дёмин, профессор КНУБА, доктор архитектуры, автор генерального плана Киева 1986 года, ответил А+С на актуальные вопросы восстановления Украины после отражения российской агрессии, развернутой 24 февраля сего года и пока что продолжающейся.

А+С: Николай Мефодиевич, как война меняет наш профессиональный ландшафт, архитектурный, градостроительный, в Киеве, в Украине?

Николай Демин: Война меняет психику, во-первых. И мысли, которые в связи с этим возникают. Они, конечно, необычные для невоенного времени. Ну, и поскольку профессия наша... мы работаем со средой, и наблюдая процессы, которые идут, разрушения, мы дальше думаем, каким образом использовать сложившуюся ситуацию. Как это было в свое время после Второй мировой войны. 1943 год, Крещатик разрушен. Есть два варианта. Эти разрушения могут дать новый импульс для ревитализации, развития каких-то структурных элементов в городе. Не просто восстановление домов. Ведь можно было просто восстановить то, что было построено в XIX — начале XX века. Восстановить Крещатик в тех же красных линиях. Примерно то, что сделали в Варшаве.

То есть можно относиться к явлению как к отрицательному, а можно даже в ситуации отрицательной видеть ростки положительного?

Даже не так. Новая ситуация она новая. Возникли новые реалии, и они требуют нового осмысления. Есть какие-то реминисценции, отношения к прошлому, а есть город, как динамически развивающаяся

структура. Здесь два варианта: восстановить, как восстановили Старе Место, один к одному. Там были свои причины, и политика, и национальное достоинство. Ну, а в Киеве реорганизовали архитектурный ансамбль центра.

Это после Второй мировой...

Да. Я говорю о направлениях мысли. Сейчас по Киеву — слава Богу! не для прессы — если бы покурили Левый берег, можно было бы по-новому на это дело посмотреть и создать там город, а не гетто, которое там построили. Сейчас на Левом берегу предлагают строить поселки для переселенцев. Вот это для переселения построили Левый берег. Там ни одного ансамбля, ни одной площади, ни одного архитектурно-планировочного элемента, который везде в городах. Все это в виде межмагистральной территории, заполненной микрорайонной застройкой.

Хорошо сказано — межмагистральная территория!

Убили город, понимаешь. Мы с Мануэлем (М. Нуньес-Яновский. — А+С.) когда-то смотрели на Левый берег, он подтверждает, богатейшая была возможность построить великолепный потрясающий город. Были средства централизованные, но вот эта тупость...

Для этого надо мыслить ансамблями, которые последние лет пятьдесят никто не обсуждает, в рамках того же генерального плана.

Дело не в этом, мы же знаем, где ансамбли создавались — Берлин, Лондон, Вашингтон, Рим, Петербург. Ансамбли создаются там, где крепкая централизованная власть, потому что это огромные капиталовложения, ресурсы, с привлечением соответствующих профессионалов, там же не было маргиналов, но лучшие специалисты. Конечно, дело в том, кто заказывает музыку. Если это мощный политик, который заботится о потомстве, о вечности, о декорациях, в которых он дальше работает и сейчас, и во времени...

В истории много таких примеров: Рим, Париж, Лондон, Вена, Вашингтон.

Совершенно верно. Так вот сейчас, когда мы думаем о том, как и что... Мы сейчас затронули вопрос Киева. Слава Богу, все осталось, как есть, все живы и здоровы. Но Мариуполь...

К тому же, помимо разрушений, есть вопрос больших высвободившихся масс людей, которых нужно как-то обустроить.

Давайте закончим первую тему. Киев не разрушен, Харьков частично разрушен, там надо думать, что оставить, что перестроить, потому что это всё время, деньги. Если подвести итоги, хотя бы частично, тех явлений, которым мы являемся свидетелями, рождаются такие мысли. Сейчас на повестке вопрос, который интересует нас, как архитекторов и градостроителей, как использовать эту ситуацию. Во-первых, не всё надо восстанавливать. И не всё на тех же самых местах. Особенно на Донбассе, там градообразующая база посыпалась, многие шахты уничтожены, многие экономические комплексы уже не актуальны.

Проф. Н. Дёмин

Если страна переходит к новому экономическому укладу, нужно делать то, для чего Маргарет Тэтчер в свое время приложила множество усилий, закрывая устаревшие сегменты. Можно сказать, что у нас это происходит грубыми средствами войны.

Раньше для этого был Госплан. Сейчас должна быть концепция экономического развития, регионального. У нас есть средство — районная планировка. А этому предшествовала всегда концепция экономического и социального развития. И это делалось на уровне государства, учитывались прежде всего локальные ресурсы — полезные ископаемые, реки, водные, природные, сельскохозяйственные условия, все возможности. В том числе трудовые ресурсы, что за народ? шахтеры, колхозники или ученые, айтишники? Такое осмысление должно предшествовать планированию. Раньше были

институты, которые этим занимались. С точки зрения общего народнохозяйственного развития — сначала строилась стратегия, затем пятилетние планы. Стратегия принималась на государственном уровне, в результате было общее видение и внятные этапы реализации.

Кто сейчас может построить что-то равнозначное?

Я не вижу. Глядя на народ, который нами керует.

Есть еще такой подход: к нам приедет барин, барин нас рассудит. Барин будет называться, например, Норман Фостер. А он выступает исключительно как девелопер, хочет заработать, и готов построить всё что угодно.

Мы не говорим о Харькове, шире: что делать с Донбассом, с Киевским регионом, с Полесьем?

Как это решать, когда институты и штабы, где бы это обсуждалось на уровне, большей частью разрушены?

Смысл в том, что каждая война оставляет свои следы. И прежде чем что-то делать... Вагончики ставить и перегородки в залах спортивных надо делать уже сейчас и вчера, это не относится ни к градостроительству, ни к архитектуре, это чисто хозяйственный вопрос.

Есть проблема: если мы поставим даже временные домики, быстро сборные, как потом от них избавиться?

Баракы в 1930-е годы ставили, и что? Это временки были.

В Воркуте, говорят, до сих пор в таких живут.

Правильно, любые временные сооружения, передвижные, переставные, куда ты их будешь

переставлять? Кому они нужны уже, повторного применения?

С точки зрения глинного времени, чистый вред.

Ну, хорошо, что-то подобное можно сделать для обслуживания альпинистов, футболистов, болельщиков. Когда в Киеве проводили футбольный чемпионат Евро 2012, надо было принять неимущих, тысяч десять приезжих — поставили палатки на Трухановом острове, потом убрали, и всё чисто, забыли. Если речь идет об этом, не надо думать, всё понятно. Если строить капитальные сооружения, какие-то конструкции деревометаллические, пластмассовые, это уже сооружения, которые рассчитаны на то, чтобы и быт был организован, и газ — я слушаю предложения, есть такие авторы. Но считаю, что это тупиковый вариант, где-то оно возникнет, покрутится, и так же и умрет в этом месте — повторяться не будет. Это не массовое явление и не выход из положения. Хотя конъюнктура есть.

А что должно стать массовым явлением, с вашей точки зрения?

Давай закончим вопрос с большой архитектурой. Допустим, мы реализуем все ресурсы всего мира. Все скинулись, и дальше что? Прислали Фостера. Что, он тебе поможет? Не поможет. Почему? Потому что есть регионы, такие, как Донбасс, которые надо вообще осмысливать заново. Сейчас там сложнее, чем когда Юз туда пришел. Тогда было все нетронутое. А сейчас надо думать, что из того, что есть, оставить, а что совсем закопать, навсегда. Последствия этого закапывания надо оценить, экологические, потому что там грунтовые воды, и пошло-поехало. И пока приступим к архитектуре и градостроительству, надо пройти несколько этапов, осмыслить в целом жизнь и деятельность людей на этой территории.

Что для этого следует сделать?

Создать экспертные советы, привлечь туда людей, которые могут решать эти вопросы. Прежде чем строить дома, надо осмыслить территорию. То есть сделать градостроительный комплекс. Для того, чтобы строить в конкретном месте, надо посмотреть на систему расселения. Здесь строить или лучше там, где больше потенци для экономического, социального роста. Соответственно будет формироваться региональный центр в системе межселитебного обслуживания социальной инфраструктуры. Важно, чтобы эти центры были равномерно размещены. Еще Кристаллер в 1930-е годы заметил на юге Германии: рост поселений обеспечивается естественным путем, как растут деревья. И концентрация населения возникает там, где есть удобство связи. А более крупные магистрали, потоки дают потенци для более сильных центров. Но этому можно помогать. Я этим занимаюсь где-то с 1970-х.

Это надо подталкивать, потому что, к сожалению, говорили о том, что для возникновения больших градостроительных решений, осмысленных, для появления ансамблей, нужен «царь», то есть концентрация власти, ресурсов и понимания того, что нужно сделать, с одной стороны. С другой стороны, наличие «царя» и супер-централизация, мы все это знаем, она во всех империях приводила к невероятной концентрации средств в столице, и столица приобретала буквально форму паука. Даже на карте мы это видим. Посмотрим на Лондон, Париж, а Москва вообще высосала все соки из этой гигантской территории. И когда начинаешь считать кольца вокруг Москвы, начиная с Садового. Это какое-то многолетнее дерево, оно наложено на гигантскую территорию.

И в принципе Киев имеет те же интенции в Украине. Все министерства здесь. Обсуждаются попытки, что можно было бы это как-то децентрализовать. Но всё равно Киев является пылесосом, и у него эта центростремительная кольцевая структура очень хорошо прочитывается. В то же время когда едешь по провинциям, видишь неосвоенные колоссальные красивые экологические территории, немец там построил бы уже десять Гейдельбергов, маленьких красивых городков, и в каждом бы еще университет был, а вокруг коровы паслись.

Ты прав, безусловно. Но мы же не об этом.

Об этом в том числе. Это, по-моему, шанс что-то изменить в градостроительной политике, в том числе в идеологии украинского расселения.

То, о чем ты говоришь, касается иерархической структуры. Это модель управления XIX века или Советский Союз. Но мы же не об этом, мы не говорим о политике, об управлении. Конечно, централизация в условиях унитарного государства обязательно должна быть. Но есть противовесы. Это демократические процедуры, региональные центры. Я не согласен с характеристикой Киева. Да, Москва это, считай, 40% РФ живет в центре. А если брать европейскую часть, то вокруг Питера вообще пустыня. Близлежащие Псков и Новгород, а между ними вообще никаких поселений нет. Я когда увидел это, просто был поражен, потрясен.

Украина в этом смысле сильно отличается.

У нас плотность населения 71 человек на кв. км в среднем, это совсем другие условия. Ну, и четко выделены исторически сложившиеся региональные центры — Харьков, Одесса, Львов...

Миллионники, семь городов.

Итак, нужно поставить вопросы. Первый вопрос: осмыслить, у нас же государство унитарное, значит, должен быть какой-то аппарат мыслительный, который поймет, что надо осмыслить ситуацию в целом. Не только потому что война, а потому что она не осмысливалась вообще с тех пор, как кончилась советская власть и исчезли институты, НИИПград, КиевЗНИИЭП. Гипрограда считай уже тоже нет, директор и больше никого. Исчез весь интеллектуальный слой, который занимался этим делом. Были региональные институты, Харьковский, Львовский, наш Гипрогражданпромстрой. Это были три таких центра, которые анализировали каждый свою территорию. Киевский занимался Украиной в целом. В 1972 году осмыслена была структура расселения, в 1990-м она была опубликована, и сейчас в генеральной схеме расселения она повторена один к одному.

Это первый пункт вопроса.

Да, осмыслить в целом расселение.

И задать такую структуру, организованность, где бы принимались решения.

Формально существует Минрегион, сегодня Минрозгром. Короче говоря, орган есть, а мозгов нет. Там кроме дома на Житомирской 9, стены хорошие, а население в нем абсолютно пустое.

Итак, первое, это осмысление региональной ситуации. Страну в целом посмотреть. Второе: определить, где и как целесообразно формировать социальную инфраструктуру — в условиях нормального экономического развития, не когда «злыдни огни» и приходится всё время «сшивать», а когда есть средства, работает экономика. Что такое социальная инфраструктура? Человек и на хуторе, и в столице должны

быть в равных условиях в плане социального обеспечения. Заболел зуб, у тебя есть возможность приехать в Киев и полечить его.

Интересный вопрос, в Штатах села нет, а в Украине есть мнение, что село это «наше всё», основа, на которую мы опираемся, и село нужно сохранять.

Опять не в ту степь увел. Я не про село, я говорю про человека, который где бы он ни жил... Понятно, есть фермерское хозяйство, ну и хорошо. Но там частные хозяйства, а здесь мир, колхоз — это тоже мир. Устройство крестьянской жизни «миром» дошло из крепостного права и до колхозов. Сейчас вообще не понятно, что там, я, например, не знаю, что там происходит. Но это и не важно. Есть система расселения, где люди живут, и для них должны быть доступны все блага цивилизации, вплоть до того, что любая дорожка перерастает в дорогу, магистраль, в одну и другую сторону.

Как это обсуждать без экономической модели, на которую мы ориентируемся? Мы не можем строить дорожки, если не знаем, будет ли кто-то там жить вообще. Если будут пылесосы, обрабатывающие огромные территории без сел, то эти дорожки не нужны.

Должно быть осмысление вообще нашей жизни. Экономика это только средство, которое мы расходует для поддержания жизни, зарабатывая деньги. А социальная инфраструктура — это то, что обеспечивает нормальную жизнедеятельность. Не все же в доме делается, в частном домохозяйстве, есть сфера общественного обслуживания. И чем дальше, тем она больше развита, но большой театр в каждом селе не построишь. Хочешь послушать — мотай в Киев.

Или как минимум в Дрогобыч, в Стрые ни одного театра нет.

Ну и хватит Дрогобыча. И это осмысливается постоянно. Однако сейчас нет людей и институтов, которые занимаются этим с утра до вечера. Даже чтобы определить соответствующие нормы — никого нет. Вот сейчас я делаю ДБН, разделы, связанные с развитием медицины, культуры... Раньше был Институт общей и коммунальной гигиены имени А. Н. Марзеева.

Но в условиях государства с демократией создать централизованную систему проектных институтов, по-моему, невозможно.

Сейчас нереально, но это отдельная тема, давай ближе к теме. Первый вопрос — от общего к частному, разобраться вообще в ситуации, в экономике. Потом посмотреть, наложить на эту ситуацию кальку, что сейчас, что случилось, какие разрушения, что дальше? Просто посчитать потери. И дальше понять, нужно ли восстанавливать то, что разрушено, например, Мариуполь, или сделать мемориальную зону, посадить парк, а город построить рядом? То есть это уже вопрос локального решения. Совсем не однозначно, что на Подоле после пожара те же улицы должны быть — пришел Гесте, и всё по-своему переделал. Новое время ставит новые задачи и требует новых решений. Сейчас ситуацию надо осмыслить по-новому. Но вместе с тем это не чудеса, которые сейчас предлагают, грубо говоря, на ровном месте, «высасывая из пальца». И не важно, будут дома по сорок этажей, как в Дубае, или одноэтажные, как в Америке. Какое это имеет значение! Это вообще мелочь, не об этом речь идет. Каждый город — это образ среды, локальные вещи. На же надо оценить баланс вообще, что в Украине получилось в результате потерь после войны. Дороги разрушены, разрушены социальные связи, инфраструктура, материальная среда.

Для этого есть методы.

Кто сейчас анализировал ситуацию в Черниговской области? Прокурор собирает ущерб от разрушенного, чтобы предъявить кому-то потом. Но в градостроительном плане нет предложений, я держу это под контролем. То же самое в Сумской, то же в Харьковской области. Мы не говорим о городах, но о территориях, это первый вопрос. Иначе говоря, должен быть глобальный взгляд.

Теперь локальные вещи. Они решаются с учетом местных условий, вкусов, традиций. Если привлекут иностранцев, которые предлагают взять шефство над какими-то территориями, не над всей Украиной, посмотрим, мы не знаем, с чем они придут. Но всё, что происходит, оставляет след. Умирают устрицы, а остаются раковины. Сегодня город Милет пустует, но мы восхищаемся его инфраструктурой, а не тем, кто там жил, ведь никого нет. То есть градостроитель создает оболочку для процессов жизнедеятельности, и всё, что было создано в античном мире, прекрасно, мы этим любимся. Если талантливые люди, о чем-то думают, получается раковина с жемчужиной. Одним словом, это локальный вопрос.

Ну, и по поводу переселенцев. То, что предлагает Дроздов, перегородки... Когда-то мы ездили на экскурсии автобусом и ночевали в спортивных залах. Доставали маты, укладывали на полу, было двадцать-тридцать человек в автобусе. Мне предлагали штаны воткнуть в носки, чтобы меньше дуло. А чем укрывались! Хорошо, что было пятнадцать республик, там были флаги, и мы все спали под знаменами, холодно собачий. Если бы еще поставили перегородки...

Ко всякому быстро собираемому, модульному, в контейнерах и прочему жилью у вас отношение сугубо отрицательное?

Это не градостроительный подход.

То есть такие домики можно пользоваться, но со строгим обязательством, что они должны быть своевременно разобраны, по намеченному плану.

Но тут другое. Вся эта масса людей, без имущества, без квартир, это вопрос, который надо специально рассмотреть. Субсидии какие-то... Но получишь деньги, а дальше что с ними делать? Надо создавать строительную базу, сегодня тут непочатый край работы. Или разработать какой-то сарайчик, который можно склеить, а к нему еще один приклеить?

Без экономического слоя, если не обеспечить рабочие места, что строить?

Мы должны строить города. А города — это жизнь, придут люди! Город строится по технологиям, как завод. Сначала технология, потом коробка. Все инженерные подключения, это город.

То есть нужны современные инвестиционные проекты, деньги на эти проекты, но нужны же и двигатели этих проектов, предприниматели.

Поэтому по идее, если бы в Министерстве были не пустые комнаты с матрешками, уже можно было давно заниматься. Но там, я же знаю этих людей... А надо было осмысливать и Донбассом заниматься. Крым как политический сюжет можно пока оставить. А сейчас две вещи, переосмысление всей территории Украины и вот этих людей, которым нужен прихисток, как-то организовать их жизнь. Здесь возникает вопрос у меня такой: где организовать? Где-то сконцентрировать, сделать привлекательный экономический проект, очень интересный, какой-нибудь стартап типа Стэнфорда. Но это закручивается не за пять минут, а естественным путем, появляются люди, и потом оно обрастает предикатами. Это путь, но надо бросить туда какой-то капитал. Во главе угла может

быть университет или религиозный центр, то есть какое-то «чудо».

Чтобы закрыть тему переселенцев, должен быть социально-демографический анализ, профессиональный состав, имущественный. Эта какие-то совокупности, социальные, профессиональные группы, и к каждому отдельный подход. Есть люди, которые могут самостоятельно что-то делать, им только чуть-чуть помочь, а есть люди, которых надо содержать, немощные, больные. То есть вопрос не совсем простой. Сказать, что всем просто построим эти дома, переночевать — можно, но это не решает вопрос, а завтра что делать? У меня была аспирантка, поселили ее в общежитие, на время обучения...

После этого она там тридцать лет живет.

Да!

То, на что жалуются председатели колхозов и мэры городов. Они отказываются, всеми силами упираются, чтобы им не строили таких временных городков, поскольку за них цепляется потом самый бедный слой населения, и устраивает из них клошарные центры. Они требуют к себе внимания, «качают права» при любой помощи, и в результате образуется неблагополучный район. Может быть, нужна какая-то процедура — жилье выделяется на определенный срок, а потом программа расселения.

Мы же не знаем процедуры, это юридические сложные вопросы, а мы об архитекторах.

Которые готовы нарисовать таких городков, сколько хотите. А потом возникает социальная проблема.

Архитекторам надо дать задание, чтобы они знали, что проектировать. Здесь могут поучаствовать

градопланировщики: как строить, где, завязать все в единую систему. Предшествовать этому должна концепция экономического и социального развития, принятая на уровне государства. Именно здесь должен быть анализ того, с чем мы имеем дело. Есть Академия наук, есть Институт демографии, Институт экономики, есть кадры. Есть, в конце концов, Академия архитектуры. Можно скомпоновать, собрать из того, что есть, экспертную рагу, а дальше комплектовать на базе университетов, проектных институтов, вместе с властями... С чего-то надо начинать. Я готов какие-то курсы устраивать, показывать, как всё это дело чертить, на что обращать внимание.

Может, и КНУБА на что сгодится?

КНУБА в том числе. Короче говоря, тут много вопросов. И предложения, которые звучат, что вот давай наделаем сборно-разборных домиков, ну наделаешь ты, и что? В городе Киеве выделишь какую-то очередную межмагистральную территорию и застроишь этим делом? В пригородной зоне это что, поселение какое-то? Градообразующая база? Эти люди должны сами разойтись по каким-то уже сложившимся ячейкам или наоборот, предпринимать какую-то деятельность, создавать какие-то производства, фабрики, то есть частная инициатива, а это «бюргерские» структуры, должны быть горожане. Говорили, что в России города есть, а горожан нет. А вот в Западной Украине, о которой ты говорил, есть горожане. Там ратуша была. А потом пришли негорожане, снесли и поставили там памятник комсомольцам...

Я смотрю на это дело шире. Слушаю радио, смотрю ютуб, читаю выступления... Это всё решаются сегодняшние сиюминутные конъюнктурные вопросы. Надо их решать? Да, надо. Но в то же время должны быть люди, которые думают о будущем. А по

поводу быстрого расселения можно было бы собрать девелоперов, собственников, которые занимаются торговлей...

Выпустить облигации?

Зачем облигации? Это гетали, мелочи. Есть жилой фонд, который насчитывает где-то миллион квадратных метров.

Стоит под парами и пустует?

Да, взять и приобрести. Я знаю один дом, там один пацан жил, тринадцать лет, на него родственники из Луганска записали четыре квартиры. Короче говоря, много непроданных и незаселенных квартир. Цены такие поставили, что даже банкиры говорят: мы лучше в другом месте поищем.

У меня все равно остается вопрос по поводу современных доходных домов в двадцать пять этажей. Я понимаю, что современные технологии и государственные нормативы позволяют это делать. Но вот есть же Лечворт и все эти городки, прародителем которых был Э. Говарг, сейчас это Большой Лондон, но там нет двадцатипятиэтажек, в основном это блокированное жилье... Возможно сделать какой-то ход по поводу новой системы расселения, например, на прекрасных экологических землях Черниговской области?

Мы знаем, как это делать.

И как сменить вектор?

К сожалению, не архитекторы меняют вектор.

Но девелопер всё равно строит этажерки!

Это по скудости ума. Но умонастроения меняются.

Звіт про Конгрес МСА у Кракові

Олександр Чижевський, президент УАА

Асамблею відкриває президент МСА Хуан Луїс Кортес

В офісі архітектурного бюро Шимона Войцеховські

На форумі з проблем доступного житла в рамках Конгресу МСА

Зустріч в Міністерстві будівництва та розвитку інфраструктури Польщі

10 травня цього року відбулася зустріч-нарада українських архітекторів з архітекторами та інженерами Кракова в приміщенні Архітектурної Палати Малопольського воєводства Польщі. З української сторони були: Президент НСАУ Олександр Чижевський, віце-президент

З віце-президентом третього регіону
архітектором з Бангладеш

Об'єкт, що у варшавян має назву «Електрарня»,
реалізованого за проектом фірми Шимона Войцеховські

НСАУ Олена Олійник, професор Львівської Політехніки Юрій Криворучко, а також онлайн — координатор проєктів НСАУ Олександр Барановський. Обговорено актуальні та перспективні питання співпраці в справі відбудови та розвитку України та її архітектури.

Зустріч-нарада українських та польських архітекторів 10 травня 2022 року

У Варшавській Політехніці

В Спілці Архітекторів Польщі (SARP)

Представники архітектурних спілок Швеції, Німеччини, Польщі, Норвегії, Фінляндії, Данії

В авіасимуляторі військового бомбардувальника з представниками іспанського телеканалу

Електрарня — реконструкція електростанції під шопінг-молл, архітектурне бюро Шимона Войцеховські

З Президентом МСА
Хосе Луїсом Кортезом

Обід на запрошення делегації
архітекторів Канади

Дискусія щодо виключення
Російської спілки архітекторів з МСА

Красія: курорт і прихисток

Юрій Серьогін, архітектор

Курорт «Красія» один з найкращих в рейтингу Закарпатських: наявність кліматичних та ландшафтних переваг, сучасні крісельні витяги, системи засніження, наявність вільних територій для подальшого розвитку. Недоліки та проблеми також присутні, але вони мають своє вирішення. В березні цього року я мав нагоду відвідати курорт. Мене вразили багато снігу та... багато біженців від війни.

Гадаємо, що курортні селища допоможуть вирішити задачу комфортного прихистку тимчасових

переселенців на час відновлення зруйнованих війною територій. Після відпрацювання гуманітарної місії це житло легко опанує курортну функцію. Такі містечка, сподіваюся, будуть привабливими для сімей з дітьми, адже в селі є сучасна школа. По мірі відновлення зруйнованих регіонів ці селища матимуть реальну людську рекламу, а можливо, дехто так полюбить цей край, що залишиться тут жити. Після зустрічі з місцевими жителями та представниками влади, ідея розробити перегрунтовані пропозиції з бугівництва житла для

архітектори:

Юрій Серьогін

Олександр Ангілоші

Стас Дем'яник

інженери:

Василь Гісем

Ірина Проців

Тетяна Гісем

Ігор Чередніченко

Іван Довженко

проект: 2022

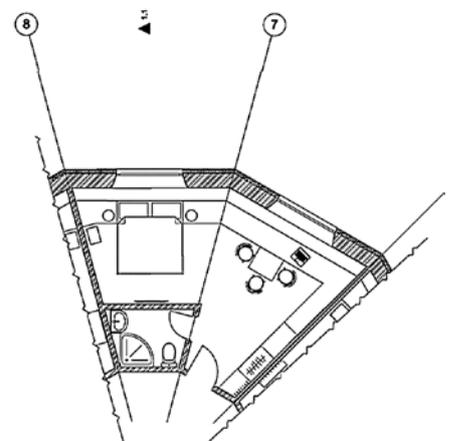
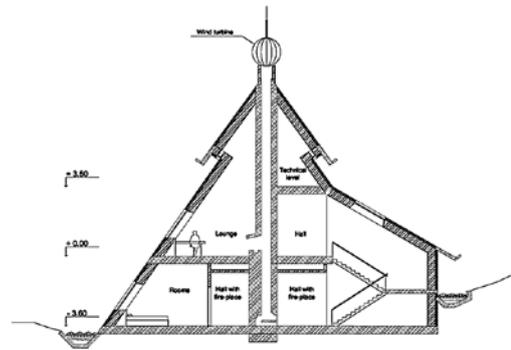
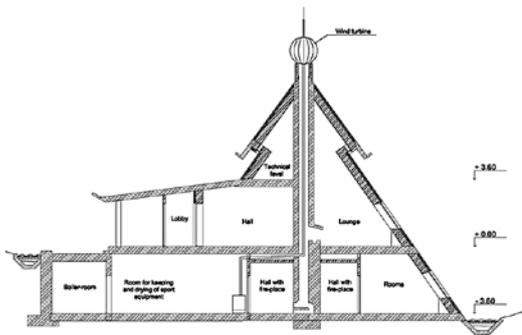
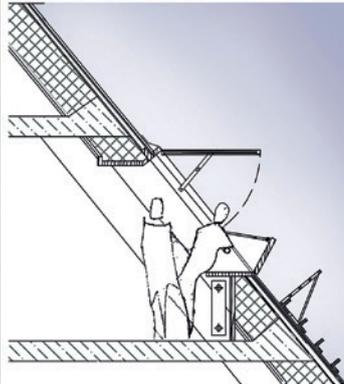
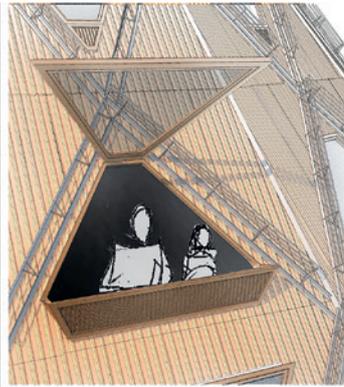
переселенців і подальшого перспективного повоєнного розвитку гірськолижного курорту лише зміцнилася. Така, на перший погляд нісенітниця, виходячи з розумної аргументації, більш ніж практична:

1. На Красії одночасно з виникненням перших трас та витягів поруч з'явилося селище, дачні хатинки якого активно орендуються аматорами гірських лиж;

2. Відповідно в селі виник широкий клас орендодавців, що викупили ділянки та почали їх забудовувати міні-готелями і однофамільними туристськими шале;

3. Ці ділянки розташовані поблизу існуючих та/або перспективних місць для гірськолижних трас та витягів.

Таким чином наша проектна група вийшла з ініціативою підтримати місцевих орендодавців і розробити притомну схему розвитку курорту, виявити можливі гірськолижні спуски та місця витягів для їх обслуговування. На схемі запропоновані місця розташування водоймищ для штучного засніження схилів, зручні місця переходів з траси на трасу. Особливу

увагу приділено вирішенню паркуванню л/а гостей. Ландшафтна ситуація: вузька гірська дорога до села декілька разів перетинає гірський потічок. У паводок погрозовий потік вщент розносить існуючі перепони. Упродовж курортного сезону дорога часто-густо блокується стихійними паркуваннями. Саме тому вирішено створити великий багаторівневий заглиблений у схил паркінг на в'їзді до села. На покрівлі паркінга пропонується розташувати підйомну станція витягу та все потрібне гірськолижнику на вихаті: ресторани, кафе, бари, прокат, ремонт інвентарю, майданчик з шезлонгами для поціновувачів гірського сонця. В підземному просторі розташовуємо ТРЦ і СПА-центр. Паркінг має бути розрахований на максимальну місткість, аби проїзд до села залишити вільним тільки для місцевих жителів. Далі гості пересуваються на лижах, конях, на індивідуальному електротранспорті або громадським транспортом.

Поруч із паркінгом передбачено зупинку громадського транспорту.

Інженерне забезпечення сховане в підземному просторі поруч з паркінгом: ТП 10/0,4кВт, артсвердловина, резервуари питної і технічної води для пожежогашіння, локальні очисні споруди тощо.

Регіон природного карпатського заповідника схожий з кластером прилеглих заповідників Словаччини та Польщі і має низку безсумнівних принаг: екологічний туризм; екологічно чисті лікувальні трави, гриби та ягоди. Розвивається традиція проведення фестивалей народної творчості. Саме тому схемою генплану передбачено розміщення фестивального амфітеатру, музею екології з магазином екологічних продуктів.

При кожному екоселищі пропонується розмістити центри обслуговування туристів. Пропонуємо декілька варіантів туристських шале для селищ системи Karat-Modul типу «Турист» та «Курінь».

Квартал для переселенців в Тячеві

Юрій Серьогін, архітектор

Тячів. Ситуаційний план кварталу для переселенців

Тячівська адміністрація миттєво та конструктивно відгукнулась на теперішні вимоги по розміщенню внутрішніх переселенців та пропозиції ініціативної групи проєктувальників щодо використання технології швидкого монтажу житлових будинків австрійської фірми Wolf, яка спеціалізується на проєктуванні та виготовленні будинків, що використовуються в надзвичайних ситуаціях (землетруси, пожежі, виверження вулканів, цунамі, військові події). В основі бугівництва — деревина та дві основні технології.

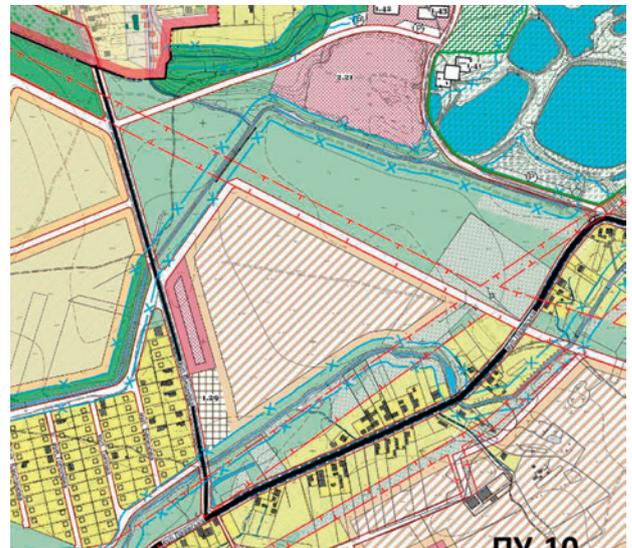
1. Система Wolf-hause — комплексні панелі з остаточним оздобленням та інженерним обладнанням та уніфікованими вузлами з'єднання, що дозволяє компактне транспортування та зручну безпомилкову логістику монтажу на заздалегідь підготовлені фундаменти та інженерне забезпечення. В комплекті поставляються меблі згідно планувальних рішень. Вітчизняні бугівельники мають змогу прийняти участь в інженерній підготовці території, виготовленні фундаментів та монтажу конструкцій будинків під шеф наглядом. Таким чином виконуються стислі строки

Генплан кварталу в межах вулиць Вишнева–Лазівська

введення в експлуатацію. За цією технологією фірма збудувала мікрорайон в Італії в місті Лаквіла, район Абрुзен, для постраждалих від землетрусу 2009 року.

2. Система Wolf-modul — ценовий метог і нові можливості. За допомогою невеликих зручних модулів можна збудувати будь-яку споруду. Застосовується як для аматорів самостійного будівництва житла з конструкторського набору модулів, так і для професійних організацій, що займаються будівництвом житла різних типів. Перевагою методу є простота і практичність, а також можливість використання місцевих лісових

архітектори:

Юрій Серьогін
Олександр Ангілоші
Стас Дем'яник

інженери:

Василь Гісем
Ірина Проців
Тетяна Гісем
Ігор Чередніченко
Іван Довженко

проект: 2022

Прототип спортивного залу для Тячева. Деревоклеєні рами системи «Дуол»

Karat-modul. На відміну від традиційної закарпатської стрічкової забудови вздовж горіг, колесо́ва композиція, зібраних квіточкою в кола по шість-вісім будинків, уможливує створення раціональної забудови кварталу з великою глибиною та розгалуженої схеми пішохідно-транспортних зв'язків, що забезпечує доступність громадської соціальної інфраструктури. Також це дає можливість раціонально розмістити систему внутрішньоквартальних інженерних мереж та розвантажити магістральні дорogi. Частина «клубних кіл» планується виділити під сімейні туристичні центри, зважаючи на чудовий ландшафтний та лікувальний потенціал Потисся.

З огляду на те, що деякі фірми виявили бажання перевести свої виробничі потужності на Закарпаття, сподіваємося, що чимало сімей виявить бажання залишитися в містечку напостійно. Прийняті до реалізації системи дозволять в подальшому виконати їх реконструкцію для покращання умов проживання та ущільнити забудову секційними домами середньої поверховості, розробленими архітектурним бюро «Ю. Серьогін» та частково реалізованих в житлових комплексах «Покрова» та «Альпійський» в Києві.

За попередньою домовленістю з місцевою владою про найскоріше введення перших черг кварталу в експлуатацію, вирішено побудувати локальне інженерне забезпечення безпосередньо на території кварталу:

- артезіанські свердловини з резервуарами, насосною станцією та водогонами;
- очисні споруди та мережі господарської фекальної каналізації системи Rediger;
- мережі дощової каналізації та резервуари з насосними на технічні потреби;
- трансформаторні підстанції 10/0.4 кВт та внутрішні електричні мережі, в тому числі для використання енергії сонячних колекторів;
- система загального блискавкозахисту кварталу;
- мережі вечірнього освітлення;
- енергоблок: котельня (на брикетах та пілетах і резервна газова та електрична), диспетчерська і склад тижневого запасу брикетів;
- пожежне депо з резервуарами.

В санітарній зоні очисних споруд передбачено розміщення паркінгу з навісами із сонячних колекторів, що ощадить територію від безладдя, а автомобілі від негоди та сонячного перегріву.

Тимчасові прихистки

Олег Дроздов, архітектор

Стан залу з біженцями до впорядкування

Через воєнні дії на Сході Західна Україна зткнулася з величезним потоком внутрішньо переміщених осіб та, як наслідок, з дефіцитом житла. Для вирішення цієї проблеми були потрібні нові швидкі рішення, які б дозволяли тимчасово вирішити квартирне питання.

На другий тиждень війни до нашого бюро поступив перший запит на облаштування тимчасового прихистку для ВПО у Львові в приміщенні Львівської ДЮСШ. Орієнтовно тиждень ми мали на створення концепції, яка була б життєздатною в умовах дефіциту на будівельному ринку та обмеженого бюджету. Одним з основних завдань було розробити модульну систему,

яка могла б бути адаптованою під різні типи приміщень, використовуватися повторно та піддаватися б переробці.

Перший прихисток був облаштований за допомогою будівельних парканів, які ми отримали безкоштовно, а в наступних приміщеннях ми трохи змінили концепцію і перейшли на модульні каркаси з картонних труб за проектом японського архітектора Сігеру Бана, які нам надали у дуже великій кількості польські колеги.

Ліжка планувалося виготовляти з картону, але через нестачу сировини на картонних заводах та потребу розробки тестових моделей цю ідею довелося

концепція: Drozdov&Partners

реалізація: весна 2022

Тимчасове облаштування залу Національного університету ветеринарної медицини ім. С. Гжицького у Львові

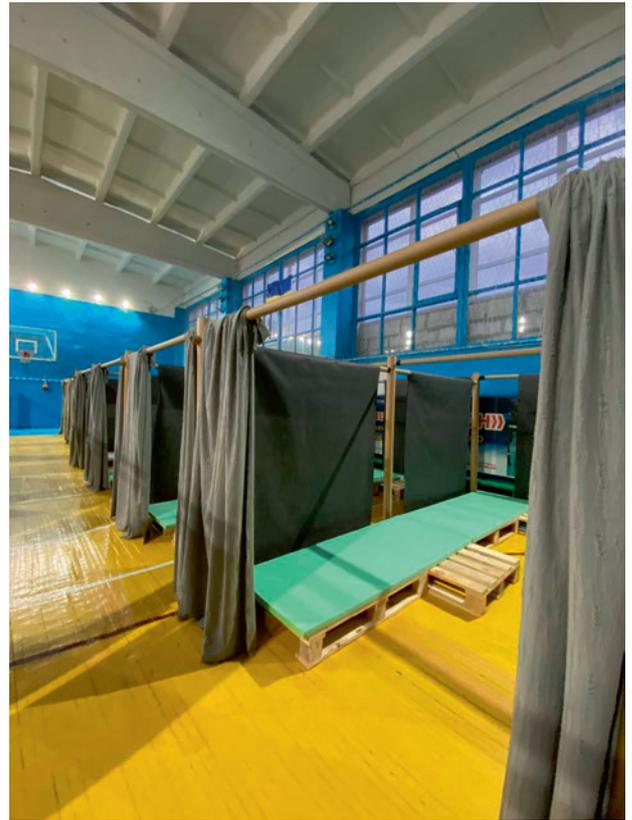
відкинути. В підсумку ми зупинилися на варіанті ліжок з піддонів через їх доступність та бюджетну вартість.

На даний момент нами та нашими партнерами з Replus Bureau та Romarenko Bureau облаштовано 16 прихистків. На цьому етапі ми зіткнулися з такими проблемами, як потреба в кухнях на вже облаштованих об'єктах та проблема фінансування подальших локацій.

Зараз, коли ситуація трохи заспокоїлася, ми починаємо думати, що буде далі. Ми націлені на відбудову міст та проектування повноцінного житла. Але, на жаль, багато людей все ще потребують тимчасового

прихистку, тож ми бачимо своїм завданням забезпечити життєдіяльність вже існуючих прихистків, вдосконалити їх за рахунок кухонь, а також продовжити облаштування нових локацій. Ми впевнені в тому, що всі матеріали, які ми використовуємо, є багатоцільовими та можуть бути використані повторно в інших галузях після закінчення війни.

Зараз ми розробили проект модульних кухонь, які після закінчення воєнних дій та забезпечення людей житлом ми зможемо передати в інші заклади, які будуть мати таку потребу. За рахунок металевих каркасів вони є нагійними, практичними та довговічними.

Умань. Спортивна зала в коледжі

Червоноград. Спортивна зала школи №8

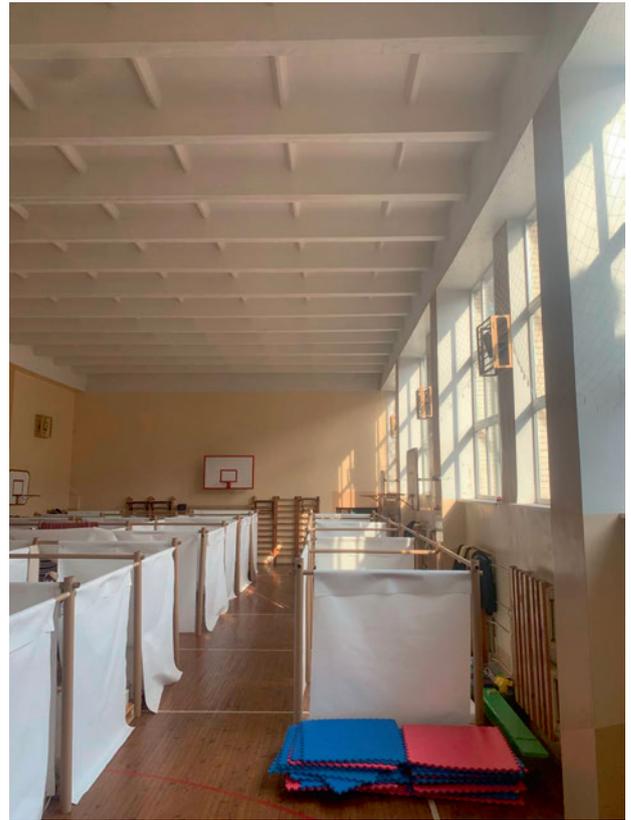

Львів. Спортивний зал у ліцеї «Гроно»

Львів. Палац спорту «Галичина»

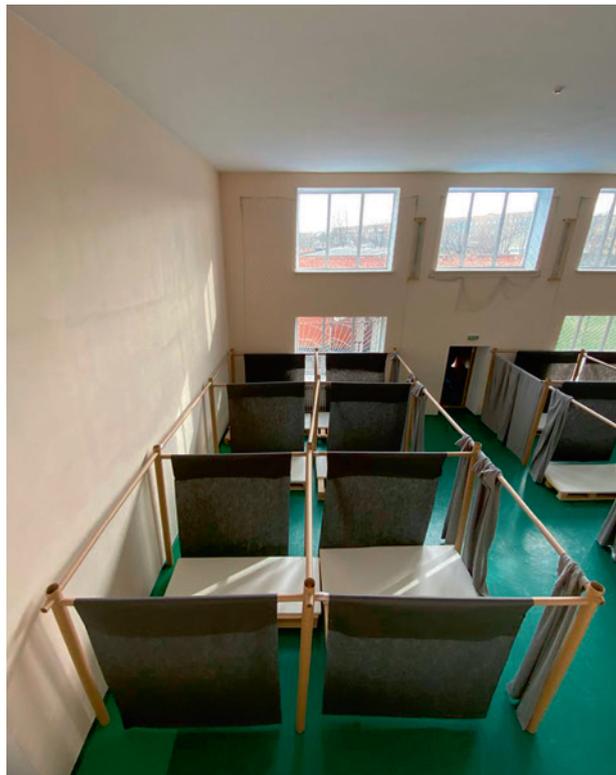
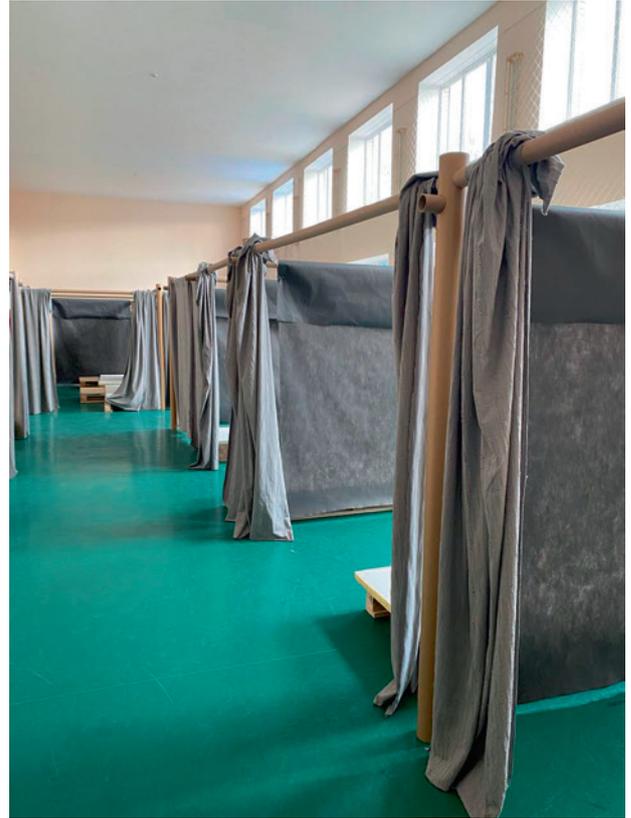

Львів. Спортивна зала школи № 48

Львів. Спортивна зала школи № 50

Умань. Спортивна школа

Львів. Прихисток людей з нирковою недостатністю. Стан до та після переобладнання

Прихисток

Архітектурна система поведінкової збірки для житла

Дмитро Аранчій, архітектор

робоча назва: ПРС

програма: архітектурна система поведінкової збірки для житла

статус: Конкурс

проектувальник: Aranchii Architects

ідея: Дмитро Аранчій

архітектори: Дмитро Аранчій,

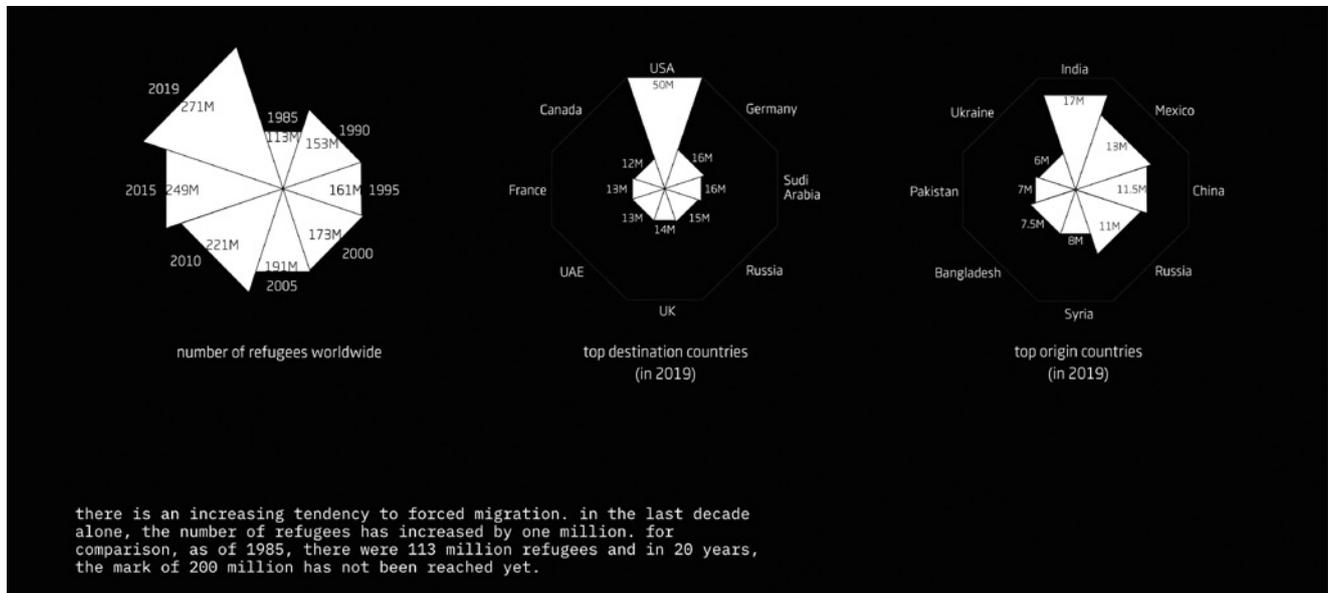
Ангеліна Глагушевська,

Владлена Вольгушина,

Вікторія Кузьміна, Анна Сотник

практика: Наталія Коваленко

проект: 2020

Хмарочоси Прихисток слугують для забезпечення людей постійним (але адаптивним та мобільним) житлом за короткий проміжок часу та адаптують свою геометрію й функцію до потреб в реальному часі. Хмарочос Прихисток є також відповіддю на стрімко зростаючу кількість вимушених міграцій в усьому світі. Він призначений для швидкої збірки та забезпечення біженців житлом та необхідними послугами. Вежа повністю виконана із самозамінних модулів у формі зрізаного октаедра, тому розмір та програму хмарочоса можна легко адаптувати до потреб будь-якої родини.

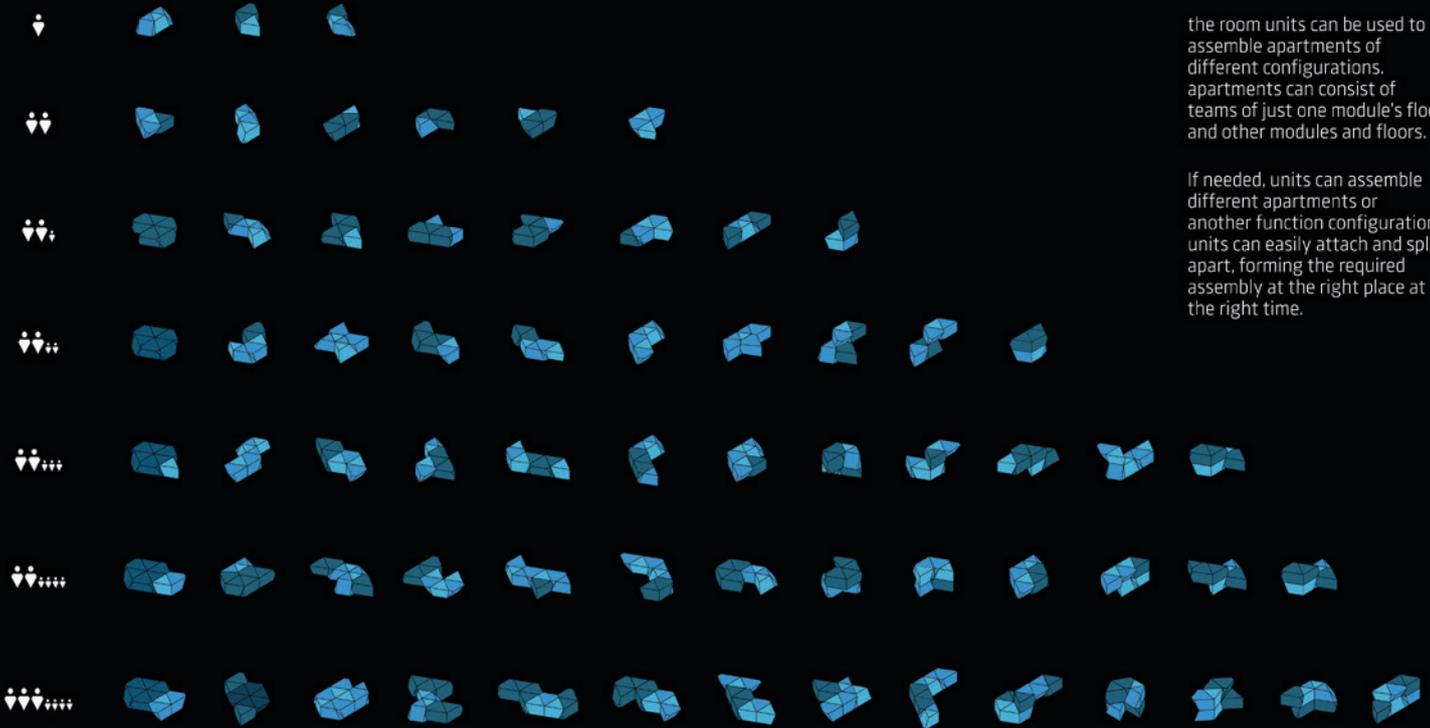
ЧИСЛО БІЖЕНЦІВ У СВІТІ продовжило зростання останніми роками — з 221 мільйона у 2010 досягаючи 271 мільйона у 2019, що становить близько 3.5% світового населення. Масштаб та місце вимушеного переміщення не може бути точно передбаченим та таким, якому можна запобігти бо воно тісно пов'язано з різкими подіями, політичними, соціальними, екологічними чи технологічними змінами.

МОДУЛЬНИЙ ПОДІЛ. Башта [мегаструктура] складається з взаємозамінних структурних модулів у формі зрізаного восьмигранника [використаний також

reconfigurability

the room units can be used to assemble apartments of different configurations. apartments can consist of teams of just one module's floor and other modules and floors.

If needed, units can assemble different apartments or another function configuration. units can easily attach and split apart, forming the required assembly at the right place at the right time.

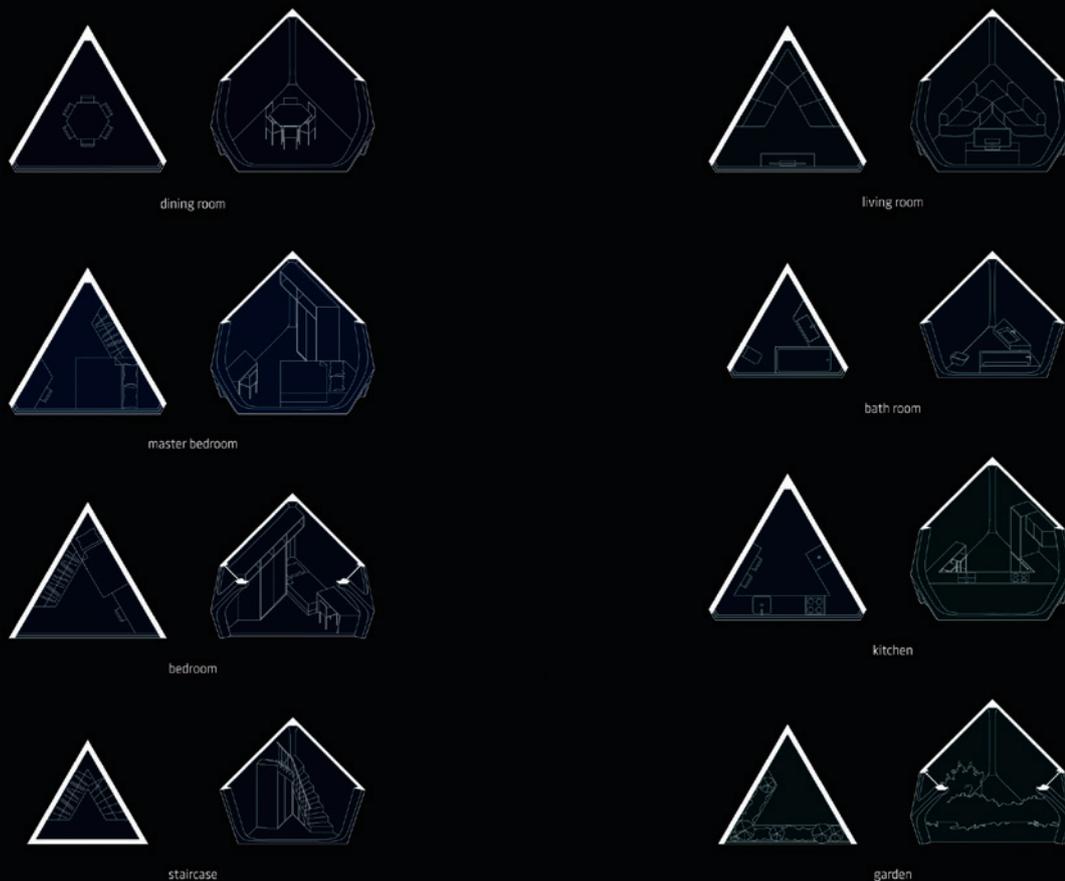

у проєктах Павільйону України на ЕКСПО 2015 та Лого Pull&Bear] 8.2 м заввишки та 10 м завширшки, що забезпечує достатньо простору для 3 поверхів. Кожен поверх поділений на 6 частин, 18 частин загалом. Для більшої уніфікації юніти ([пiг]модулі) можуть також розташовуватися догори дригом утворюючи таким чином 6 юнітів x 3 типи, кожен з яких є кімнатою або частиною більшого простору.

РЕКОНФІГУРОВАВАНІСТЬ. Юніти кімнат можуть використовуватись для збірки квартир різних конфігурацій. Квартири можуть складатись з набору рівня

одного модулю чи рівнів кількох модулів. У разі потреби юніти можуть утворювати різні квартири або ж конфігурацію іншої функції. Юніти можуть з легкістю приєднуватися та роз'єднувати формуючи необхідну збірку у потрібному місці у потрібний час.

ПЛАН ПОВЕРХУ. Кожен юніт може містити будь-яку кімнату за функцією. Також, кожна кімната/функція спроектована з універсальним плануванням. Цей підхід уможливлює комбінацію квартир різних розмірів з однакових юнітів. Юніти з мінімальною площею плану лишаються функційними,

оскільки меблі утилізують простір, що розширюється вертикально угору.

КОЛЕКТИВНИЙ ІНТЕЛЕКТ. Башти/кластери є живими організми засновані на колективному/роєвому інтелекті, що реагує на поточні змінні потреби й вимоги мешканців та реконфігурує відповідно типології [квартири] та мега кластери [будівлі].

ПРОГРАМА. Система взаємозамінних модулів дозволяє створення башт довільних форм та кастомізацію програми будівель для різних сімей. До

прикладу, окрім апартаментів, типова башта може містити в собі такі сервіси як медичні, заклади харчування, адміністративні та майстерні. З'єднані будівлі утворюють можуть утворювати хмарочос. Горизонтальне сполучення слугує як громадський простір, де біженці з різних башт можуть працювати чи проводити час без необхідності спускатися на нижні поверхи чи виходити назовні.

КОНСТРУКЦІЯ КЛАСТЕРА [на прикладі ХМАРОЧОСА]. Враховуючи наскільки важливо забезпечити біженців житлом настільки швидко, наскільки

можливо, модулі виготовляються у цеху аби драматично скоротити час збірки «на майданчику», також скорочуючи роботу, витрати та сміття й ефект на довкілля від загального будівництва. Модулі тривимірно грукуються за допомогою автоматизованих роборук з переробленого вуглецевого волокна чи скловолокна, що забезпечує міцну структуру (мікро-решітка каркасу зменшує використання матеріалу та уможлиблює заповнення базальтом для герметичного утеплення). Вони автономно літають на сілянці будучи повністю мебльованими та оздобленими, лишаючи роботам на сілянці лише підготовку фундаментів

З'єднання комунікацій у модулях, що сполучаються відбуваються також автономно.

ТРАНСФОРМАЦІЯ МОБІЛЬНОСТІ МОДУЛІВ.

В залежності від висоти розміщення кожен модуль має вбудовані можливості коптера для транспортування себе у відповідне місце у башті. Роторні лопаті приховані угорі модулю та розгортаються у разі потреби переміщення. Оскільки Прихисток є динамічною структурою, він може роз/перезібратися та перебудуватися завдяки адаптаційним стратегіям репрезентованим гронами.

Unit E [Юніт І]

Адаптивна Модульна Архітектурна Система для життя та роботи

Дмитро Аранчій, архітектор

робоча назва: ЮНТ

розташування: де завгодно

площа: прибіл. $9 \cdot n$ м² [$n = 1..∞$]

програма: адаптивна модульна

архітектурна система для житла та роботи

проектувальник: Aranchii Architects

ідея: Дмитро Аранчій

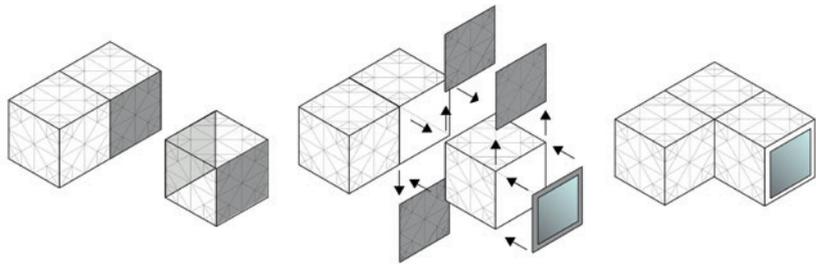
архітектори: Ігор Кішта,

Ангеліна Гладушевська,

Євген Кравченко, Ірина Гребенева,

Марія Оськіна

проект: з 2016

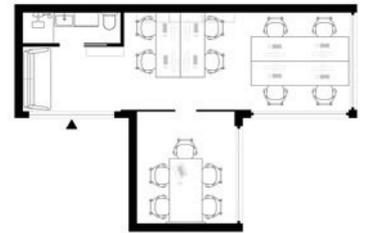
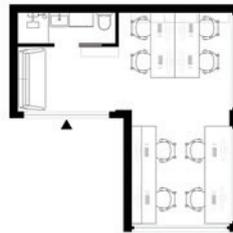
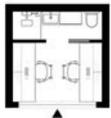
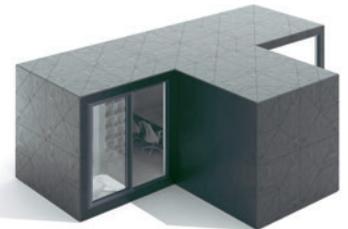

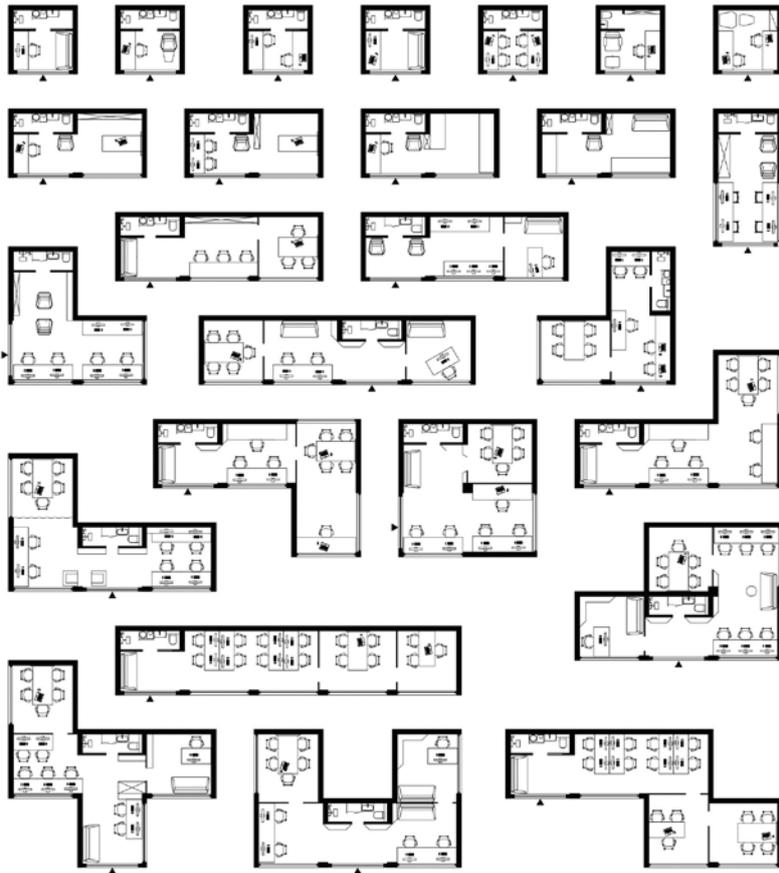
Unit E — це адаптивна модульна архітектурна система призначена для створення житлових та офісних просторів, здатна до реконфігурації (зміни об'єму та планування). Придатна для швидкої установки для забезпечення раптових потреб у житлі та робочому просторі.

ОСНОВНИЙ ЗАДУМ. Архітектурна система Unit E являє собою по суті універсальний конструктор з ідентичними взаємозамінними юнітами. Адаптивна система може бути використана для багатьох типів будівель, зокрема для найбільш поширених — як житловий та робочий простір. Її перевагами є: модульність (універсальність/взаємозамінність, еволюція, реконфігуруваність (гнучкість, адаптивність, варіативність), мобільність,

автономність, сталість (екологічність, енергоефективність), готовність до використання та штучний інтелект.

МОДУЛЬНІСТЬ. Unit E — це система модулів кубічної конфігурації, що здатні з'єднуватися між собою у кластери — розмаїті просторово-планувальні паксономії. Ідентичність модулів забезпечує максимальну уніфікацію виробництва та взаємозамінність як самих модулів так і їх складових частин — каркасу та огорожувальних поверхонь. Геометрія модулів також сприяє універсальній кластеризації модульних просторів як в горизонтальній площині так і по вертикалі, що уможливорює досягнення безкінечного числа архітектурних типів/топологій та використання для багатьох функцій і потреб.

ЕВОЛЮЦІЯ. Можливе використання і еволюція системи (в традиційному розумінні — будівлі) починаючи з малого числа модулів. До прикладу, система, як і число модулів, може зростати разом зі збільшенням сім'ї або розвитком бізнесу. Те саме стосується і житла для тимчасово переміщених людей. Теоретично розмір системи необмежений. У разі непотрібності модулів, система може еволюційно зменшуватися, а юніти використовуватись у інших будівлях-кластерах.

ПЕРЕКОНФІГУРОВАВАНІСТЬ. Архітектурна система Unit E завдяки модульності є гнучкою та здатною геометрично й просторово адаптуватися до потреб. Відтак, навіть без змін числа юнітів у кластері, система забезпечує можливість переконфігуруватись

забезпечуючи варіативність сценаріїв поведінки й функціонального планування за потреби.

МОБІЛЬНІСТЬ. Мобільність Unit E полягає у можливості зміни локації шляхом перевезення юнітів за рахунок використання некапітальних геопалевих фундаментів. Переміщення уможливорює появу юнітів та їх встановлення в несподіваних та важкодоступних місцях. Наприклад, на даху багатоповерхівки чи на природі, приміром у горах.

АВТОНОМНІСТЬ. Мобільність базується також на автономності. Агже передбачена часткова або повна незалежність від мереж дозволяє практично довільне географічне розташування модулів системи.

СТАЛІСТЬ. Засади сталого розвитку полягають у використанні матеріалів, що відповідають екологічній концепції “з колиски в колыску” (cradle-to-cradle). Для підтримання мультикомфарту в UnitE передбачене використання енергоощадного обладнання: теплового насоса для обігріву/охолодження та вентиляцію з рекуперацією задля підтримання чистоти повітря та запобігання тепловтратам. Огороджуюча поверхня сприяє забезпеченню від містків холоду та герметизацію масивного шару утеплювача. Передбачене використання також енергоефективних склопакетів.

ГОТОВНІСТЬ ДО ВИКОРИСТАННЯ. Юніт І виготовлений за принципом “бери і користуйся”. Він готовий до експлуатації, повністю оздоблений, мебльований, насичений обладнанням та готовий до використання.

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ. Окрім інтелектуального управління кліматом та енергоефективністю/ощадністю, система Unit E в подальшому передбачено акомпанувати додатком, що є конструктором бугівлі для користувача з підказками розміщення нових елементів та онлайн калькуляцією показників можливих конфігурацій з метою вибору оптимальних не лише з функційно-планувальних, а й енергоефективних кластерів.

ДОДАТОК. Очевидно, що деякі технічні та інтелектуальні характеристики є опцією, без якої Unit E все ще володітиме достатньою енергоефективністю та слугуватиме своїй основній функції — комфортному перебуванню, максимальному забезпеченню потреб за мінімалістичного способу життя й роботи як постійний але адаптивний та мобільний простір.

Хвороба людства. Війна

Віктор Левчишин

Олегу Васильовичу Герасименку, системному аналітику;

Тарасу Григоровичу Шейко, системному езотерику

Сучасна Людська Цивілізація має три Хвороби: Релігія, Війна і Ортодоксія.

У цій книзі розглядається тільки одна Хвороба, а саме — Війна. При цьому цей розгляд виконується виключно Сенсорно аналітично на базі Парадигми Буття.

14.03.2022* 5:00

Вже три тижні іде Вітчизняна війна України проти Росії, яка в ніч з 23 на 24.02.2022 напала на нашу країну. Символічне те, що Путін багато в чому під кальку повторює гії Гітлера, навіть в тому, що Київ він бомбив як і Гітлер в 4:00 години ночі. Зараз Україна героїчно захищається, весь цивілізаційний світ став на її бік, Росія фактично опинилася за залізобетонним парканом. Україна вже перемогла в польових умовах, тому росіяни знищують міста України, цивільне населення і вже є багато вбитих гітей, жінок, старих людей, вони знищують навіть пологові будинки та історичні бугівлі. При цьому сама Росія має вже жахливі наслідки бойових гій — тільки вбитих росіян на цей момент більше 12 000 (співвідношення 10:1), а якщо врахувати поранених та полонених, то втрати Росії людського ресурсу наближаються до 40 000. І це із навали на нашу країну близько 200 000 вояків. З України вже тільки за кордон відправилось більше 2 мільйона українців, а ще є біженці і в межах нашої території — всього, вважається 5 мільйонів біженців.

Для України ця війна є Вітчизняною і вона сконсолідувала український наріг, а також народи інших країн в єдність, з якою веде тепер війну Росія.

Мені через декілька днів буде 86 років. Я добре пам'ятаю перший день Другої світової війни, хоча мені тоді було тільки 5 років. Я зараз сам у своїй квартирі, мої сини із своїми жінками зараз у Хмельницькому і, як я розумію, входять там у волонтерський рух. Час моєї адаптації до Вітчизняної війни України вже пройшов, але досі мої хвороби весь час заважали почати фіксувати моє Знання Війни та мою Оцінку цієї війни, а вони достатньо ясно виходять за межі зараз існуючих оцінок та розумінь.

Мушу зупинитися ще на трьох моментах, без яких неможливо приймати все те, про що я буду говорити далі.

Перше.

С формальної точки зору я не маю ніякого права говорити про Війну, бо за освітою та життєвою практикою я тільки архітектор, хоча і є ветеран війни (1956, Угорщина). Але так трапилося, що я, як з'ясувалося, від народження входив у когорту «Резерву Вищого Розуму», про що, природно, і гадки не мав, а коли мені було вже 54 роки (1990) відбулося моє Розкриття Розширених Сенсорних здібностей. В той час, як наслідок Чорнобильської катастрофи, багато людей опинилися в погібній ситуації — різні форми, глибина та аспекти Розкриття, різні Візаві Сил та різна суть Дозволу. Мало хто витримав цей Дар, як його назвала відома тоді цілителька Нагія Ніколаєва.

Я пройшов Богошок, Психогенний колапс, отримав Голос, пройшов Испити та навчання в «Небесних університетах» (мogne тоді визначення), мав / досі маю постійний Контакт, виконував Сенсорне Діагностування людей, територій й подій, але моєю Місією стала Сенсорна системна аналітика, чим займаюсь і досі.

Друге.

25 років назад в Україні існував «Національний науково-дослідний центр оборонних технологій і воєнної безпеки України», підпорядкований Міністерству оборони та Комітету по науці та техніці, і який був ліквідований, коли російські агенти почали активно руйнувати українську армію В цьому Центрі я працював разом із Герасименком Олегом Васильовичем — він був класичним системним аналітиком, а я — сенсорним системним аналітиком.

Тоді існувала газета «Час» яку заснував В'ячеслав Чорновіл, і в ній нам вдалося опублікувати декілька статей на тему нових форм війни (наприклад № 44 від 17 листопаду та № 45 від 25 листопаду 2000 р.), які пізніше сумарно назвуть Гібридною війною. Ми тоді мали розробки по таким видам цієї війни:

1. Інформаційна гуманітарна;
2. Інформаційна технічна;
3. Психологічна;
4. Психотропна;
5. Психотронна;
6. Парапсихологічна;
7. Економічна;
8. Культурологічна;
9. Сексуальна.

Ми з Олегом Васильовичем стали грузями і тому часто зустрічалися просто для спілкування. Олег, до речі, був сином першого міністра оборони України, кандидатом технічних наук, підполковником у відставці і, головне, високо освіченим системним аналітиком і вельми толерантним у спілкуванні з такими «шизиками» як я. Типовим було, що ми зустрічалися на Набережній біля Річкового вокзалу, повільно ходили поні туди-сюди і обговорювали найрізноманітніші теми. Природно, що однією із головних тем була тема «Війна». Наші бесіди мали парадоксальний і вельми не тривіальний характер — вони багато в чому допомогли мені прийняти ті Знання, які мені Давали Візаві, а я, в силу обмеженості свого інтелекту, не міг спокійно прийняти їх, адже 54 роки тривіального життя відкарбувалися в моїй здатності сприймати та приймати Новації. Висновки, які ми робили тоді, входять в усе, про що я буду говорити нижче.

Олег був молодший за мене, здається: на 10 років, хоча ми з ним і народилися в один і той самий день березня. Роками ми в цей день поздоровляли один одного — по телефону, через Ємейл чи через Фейсбук. Але один раз я не отримав таке поздоровлення, як і відповідь на мої поздоровлення, телефон не відповідав. І я зрозумів, що втратив ще одного друга, який приєднався до Більшості.

15.03.2022* 20:20

Третє.

Починаючи з 1990 року моє життя набуло форму двох паралельних потоків, як інколи перетиналися, утворювали дивні візерунки, але у більшості своїй існували, і певним

чином існують госі, як дві паралельності. Перший потік — звичайне життя невдалого чоловіка та архітектора, а другий — незвичне життя «просунутого», людини, яка володіє Знаннями та Вміннями. Перше життя — суто реальне, друге — суто позареальне.

Якщо у першому житті у мене був супровід фаху талантами, які так звичні для фаху архітектора — малювання, дизайн, поезія та проза плюс захоплення системною аналітикою, то в другому було розчавлення Даром, який я сприйняв як вступ до божевілля. І першою людиною, яка пояснила мені Хто я є і Що зі мною відбулося / відбувається, був Тарас Григорович Шейко.

Був на 2 роки молодший за мене. Його батько під час війни став Наркомом евакуації України, а мати мала паранормальні Здібності, тому Тарас народився ясновидцем та яснобаченцем, ментальним хіромантом. Юрист за освітою, він був адвокатом, захищав у свій час «народного академіка» Болотова та митця Параджанова, за що його виключили із Адвокатської спілки України.

Якось Тарас Шейко призначив мені зустріч у знаменитій кав'ярні «Зустріч», яка знаходилася на розі вулиць Прорізної та Пушкінської.

Тепер цієї кав'ярні вже нема — в приміщенні, яке вона займала, тепер знаходиться бундючний ресторан з дизайном аля-Юкрейн, назву якого не пам'ятаю.

Тепер там не збирається середній прошарок різноманітної інтелігенції, від студентів та митців та до початкових представників середнього класу.

До речі: як багато таких демократичних закладів щезле із центру Києва! Дієтична їдальня на Прорізній в тілі будинку Метробуду, дві Молочарні на Хрещатику, кав'ярня за Пасажем...

Ми випили по філіжанці кави, поговорили про Сенсорику та пішли вниз по Прорізній до Хрещатику. Майже через кожні п'ять метрів хтось здоровкався з Тарасом, зупинявся і жав йому руку, вони перекидалися словами, посмішками, Тарас швидко розказував якийсь анекдот і ми йшли далі. На моє мовчазне запитання Тарас сказав:

«Я же живу в центрі. До того ж дуже багато кому надавав послуги адвоката, складав документи для реєстрації. Тоти не дивуйся. Пішли, я тебе познайомлю з однією людиною, яка мені роботу запропонувала. Я розказував тобі як захищав Параджанова? Ні? То розкажу. Адже мене за це виключили із Спілки адвокатів! Так от...» — і він, посміхаючись,

почав розповідати карколомну історію, яка в решті решт зводилася до того, що Тарас запропонував Параджанову визнати себе гомосексуалістом, бо це давало можливість отримати мінімальний строк і рятувало державу від необхідності гати дуже великий строк.

«То він не був гоміком?»

«Безумовно ні! Що завгодно та тільки не це. От ми і прийшли».

Тарас Шейко став моїм гарним товаришем, ми часто зустрічалися і вели бесіди на окультні та погібне теми. Він був патріотом України та Києва, багато розказував про їх Прийдешнє, і це певним чином формувало коло моїх інтересів в Сенсорній аналітиці.

Тисячі людей пройшли своєю долею через його фахи — юриста та ведуна. Він вчив мене, що треба вміти забувати колізії, з якими до тебе приходять люди із своїми проблемами, але в решті-решт не справився з цією навалою і, як мені розказували, почав «активно вживати алкоголь». Далі — інсульт і приєднання до Більшості.

Олег Герасименко і Тарас Шейко фаховим та толерантним спілкуванням зі мною багато в чому стали моїми однодумцями і, одноразово, опонентами, що дало мені можливість не втратити здоровий глузд та не скотитися у мракобісіє, що вельми характерне для мені погібних. От чому я присвячую цю свою роботу цим людям.

Розділ 1. ВІТЧИЗНЯНА ВІЙНА УКРАЇНИ

1.1. ІСТОРИЧНО-ЕТИЧНА ОБУМОВЛЕНІСТЬ ВОРОЖНЕЧІ

16.03.2022* 16:45

Як не дивно, але ми, як з Олегом, так і з Тарасом, ніколи не обговорювали можливість «гарячої форми» війни між Росією і Україною, хоча нетрадиційні форми не тільки обговорювали, а і накопичували суто реальні факти на підтвердження цього. Нам таке в голову не приходило, бо ми не могли уявити таке. Мої Візаві теж нічого не говорили про це, хоча обставини реального життя склалися так дивно, що інформація на цю тему немов сама йшла до мене. Так, наприклад, я досі пам'ятаю, як нібито випадково потрапив у 1991 році на лекцію російського академіка Акімова в приміщенні Інституту народної медицини на тему торсійних полів. Для мене це було тяжким іспитом, бо я одноразово слухав те, що говорив Акімова, подумки слухав Голос, який давав комент речень Акімова, і робив власний коментар, а коли він почав розказувати про торсійні генератори, то я внутрішнім зором побачив як росіяни цими генераторами оброблюють Крим і, особливо, Симферопіль. Я не зміг всидіти до кінця цієї зустрічі і, як тільки почалися питання до доповідача, я вискочив на вулицю, спустився по вулиці Товстого на площу Товстого, повільно почвалав до Майдану Незалежності й ригав. Було вже темно, адже був вже вечір, люди не могли бачити мої сльози, але мені було байдуже, адже я був переповнений усвідомленням свого безсилля, бо у мене не було кому про це розказати, а якби я і розказав комусь тоді що чув та Бачив, то це було би тільки доказом моєї шизофренії, мого божевілля.

Тільки нещодавно, обмірковуючи зміст цієї книги, я зрозумів які галекосяжні цілі переслігували чорні російські Кулібіни. Дивно, що навіть коли через роки я робив службову анотацію до застосування Бундесвером методу Махаріші, я не згадав про той випадок, хоча тепер і розумію, що блокування мого Бачення у той момент мало мотивацію.

Зараз, коли вже третій тиждень іде Вітчизняна війна України проти Росії я розумію, що ця війна виникла закономірно, що вона неухильно повинна була відбутися. Правий пан Олексій Арестович, військовий радник нашого президента Володимира Зеленського, коли він із власних суто системних міркувань військового аналітика робить таке саме твердження, хоча обумовленість незворотності цієї війни знаходиться значно глибше, ніж враховує він.

Зараз є багато різноманітних аналітичних аналізів мотивації нападу Росії на Україну — офіційні представники Влади України, блогери і журналісти, експерти та футурологи тощо, вітчизняні та закордонні, але всі вони оперують суто реальними фактами та в межах суто Реальної парадигми та історичного перебігу подій, але суть цієї війни дійсно має коріння значно глибше, як і мотивацію, ніж говорить широкому загалу і ніж він кожноденно сприймає

Зараз весь світ, в тому числі і ми самі, знає / розуміє / сприймає що Україна вже перемогла Росію, яка вважалася володарем третьої по силі Армії у сучасному світі, але обумовленість Перемоги України має глибинний характер.

17.03.2022* 6:20

От і прийшов мій День Народження — мені 86 років.

Але «повернемося до наших баранів».

Перш ніж я продовжу говорити далі, вимушений зупинитися на визначенні двох дефініцій, які в даному випадку мають принципове значення: стало звичним використовувати як синоніми терміни «наріг» та «нація», в той час, як це різні змістовні визначення.

Що там говорить всесуттєва Вікіпедія?

«Народ, також наріг — багатопланове поняття, яке може мати такі значення: Народ — населення держави, мешканці країни. Народ — громадсько-політична сила, на яку опирається офіційна влада в країні Народ — форма національної та етнічної єдності».

Спрощено це фактично є вся сукупність людей, які існують в межах території певної держави. «Нація — етносоціальна спільнота, об'єднана певною самоназвою, символами, географічним та етносоціальним походженням, історичною пам'яттю, комплексом духовно-культурних і політичних цінностей, усвідомленням своєї ідентичності».

Таким чином, наприклад коли ми говоримо «український наріг», то маємо на увазі, що певна людина є громадянином України і проживає в межах України, хоча по національності це може бути українець, єврей, гагауз, ром, поляк тощо. Це означає, що фактично «наріг» є сукупність людей різної національності, які є громадянами України. Стосовно кожної такої людини ми не можемо сказати «український», бо кожна така людина одноразово належить до своєї нації та українському народу. Говорять: «український єврей» чи «український поляк», точно так, як говорять: «канадський українець», хоча частіше використовується визначення «канадієць українського походження», але коли говорять «американець», то мають на увазі громадянина США без ідентифікації його національності. Іншими словами: в усьому Людству визначення належність людини до певного народу та до певної національності персоніфіковане.

В той же час для Росії це має інший вигляд.

Росія тому і є Федеративною, бо і ній існує багато різних національностей, які так чи інакше були силою приєднані до неї. Можливо саме тому, наприклад, татарин в Росії є татариним, але та єдність, яка відносить себе до слов'ян, має самоназву «русский». Це дивно, бо ця назва не є персоніфікованою для людини з цієї єдності, адже вона не відповідає на питання «хто?», як це характерно практично для

всіх, як мінімум, слов'ян — поляк, словак, чех тощо, а відповідає на питання «який?». Коли ми говоримо «росіянин», то ми звично підкреслюємо персональну національну належність людини, але сам росіянин говорить про себе — «русский». Таким чином, в самій цій самоназві вже закладена рабська ідея, що окрема людина — ніщо порівняно із нацією, в той час як європейська традиція визнає, що нація складається з єдності індивідуумів, які є носіями її.

Отже, у самовизначенні росіяни і українці вже закладена ідеологічна / етнічна / філософська прірва.

20.03.2022* 11:20

Якщо розглядати детальніше питання взаємодії сусідів — України та Росії, то приходиться визнати, що ці дві країни історично є носіями принципово різних ідеологій, зіткнення між якими практично почалося із самого початку утворення Московії — початкова назва Росії, в той час, як Київська Русь, претеча України, вже існувала тисячу років. Про це написано багато трактатів, які фактично слід поділити на два масиви — в одному зосереджені шовіністичні твердження Росії про її зверхність (так звана концепція старшого брата, яка повністю протирічить історичним фактам та поглядам), а в другому зосереджені роботи мислителів про визвольну боротьбу України з колоніального гніту Росії.

Як по мені, то достатньо в цьому питанні послатися на двох авторів:

– українець Володимир Білінський «Країна Моксель, або Московія», в 3-х томах, 2008 рік;

– росіянин Олександр Бушков «Россия, которой не было», 2005 рік.

Ці книги є в електронному вигляді, при цьому книга В. Білінського написана автором ідентично українською та російською мовами.

В цих книгах на основі історичних документів показано, що Росія є спадкоємцем Золотої Орди з її ідеологією «щасливого рабства», а Україна є спадкоємцем Київської Русі з її ідеологією європейського гуманізму.

Російська мова традиційно відносить до слов'янських мов, бо вона виникла на основі староболгарської мови, яку принесли на терени угро-фінських племен православні священники Київської Русі, хоча по своїй суті вона є найменш слов'янська з усієї сім'ї цих мов — росіянин не розуміє мову інших слов'ян, хоча вони один одного розуміють, коли кожний говорить на своїй мові.

При цьому російська мова має певну унікальність — вона рясно пересипана матюками.

Ставлю в Гуглі запит «Росіяни про себе», отримую пакет різних висловів та національної самооцінки, і знаходжу сентенцію: «Мы матом не ругаемся, мы им разговариваем. Александр И. Лебедь». І цей Олександр каже правду.

Зараз СБУ перехоплює телефонні розмови російських загарбників із родичами — з матерями, подругами, дружинами. І немає значення хто з ким розмовляє, бо ці розмови рясно пересипані матюками з обох сторін.

Прояв російських матюків в розмовах українців є ознакою інтелектуальної інтервенції Рашизму в нашу мову, чим нижче інтелект українця, тим частіше він використовує російські матюки. в той час як для росіян інтелектуальність не корегується із використанням матюків, якщо не рахувати рафінованих рідких інтелектуалів.

1.2. САМОВИЗНАЧЕННЯ ТА ВЗАЄМОВИЗНАЧЕННЯ УКРАЇНЦІВ ТА РОСІЯН

22.03.2022* 07:30

Перш ніж говорити про це, слід зробити два зауваження.

1). У розвитку Людства, принаймні — у розвитку сучасної Людської Цивілізації,

Існують сховані Закони та Закономірності, які невідомі широкому загалу. Один із них є так званий «Закон 15+(1÷2%)». Суть його полягає в тому, що у кожному народі, у кожній нації існує приблизно / статистично 15% чогось, що визначає прогрес, але також є 15% того, що визначає регрес. Я «виудив» із Інтернету достатньо роздроблених прикладів гії цього Закону, але не вважаю приводити їх в цій Розмові.

Якщо цей Закон прикласти до народів, а це еквівалентне до визначення держави, чи до нації, яку в межах такої держави слід вважати титульною, то в такому випадку необхідно визнати, що авангард в 15% складається із конгломерату інтелектуалів різного культурного, соціально-економічного та інтелектуального походження (це звичайно вважається елітою), в той час як ар'єргард — це конгломерат найрізноманітніших покидьків — злодіїв, вбивць і таке інше, тобто: людей, які фактично руйнують суть народу / держави й нації. Таким чином «болото» в такому випадку складає приблизно 70% і весь час іде боротьба, де авангард та ар'єргард прагнуть розширити свій вплив на болото, збільшити свою долю в межах народу / держави та нації.

2). В усіх країнах є багаті та бігні, але могутність країни / держави визнає Середній клас. Можна вважати, що в ідеалі все «болото» є Середнім класом, а соціально-економічне становище Авангарду та Ар'єргарду мало не велику різницю. В Європі вже є такі країни, але я зараз розглядаю тільки Україну та Росію, яка напала на нашу країну, роблю спробу виявити / показати глибинні причини цього.

Кожна країна / держава, кожний наріг та нація роблять самовизначення, як це не звучить примітивно, виходячи з цих двох положень. Таке моє твердження може / повинне викликати заперечення, бо все набагато складніше. Погоджуюсь з цим, бо ще раз повторюю: я свідомо опираюсь майже на «фундаментальні» твердження. При цьому підкреслюю, що нема такої країни, де нема еліти, яка опирається на Середній клас, хоча суть його може бути і вельми специфічна, але суть країни / держави визначає завжди якраз не еліта, а «болото», бо воно є основою всіх пертурбацій в країні. «Кожний наріг має того правителя, якого він заслуговує» (граф Жозеф де Местра, 1811 рік). Тепер частіше говорять, що кожний наріг має ту Владу, яку він заслуговує.

То подивимося на суть України та Росії з цієї точки зору.

23.03.2022* 11:25

Напевно, що на цю тему слід писати докторську дисертацію, можливо, що такі вже і написані, як з позиції національних інтересів України, так і з позицій шовінізму Росії, але я не виконую наукову роботу на цю тему, а тільки своєрідний системний начерк на базі Парадигми Буття, тому моя Розповідь не обвантажена обґрунтуваннями джерел бібліографії, бо я переконаний, що все очевидне і тому слід використовувати прості, зрозумілі всім факти, тим більше, що Вітчизняна війна України проти рашистських загарбників все оголила і Очевидність домінує.

З цієї точки зору простіше за все подивитися Як і Що в Інтернеті українці та росіяни говорять самі про себе та один про одного.

Ставлю однотипні питання в Гуглі і отримую кількість документів, які циркулюють в Гуглі за станом на цей момент:

1р — росіяни про російський наріг = 13 000 000;

2р — росіяни про росіян = 1 510 000 000;

3р — росіяни про українців = 1 040 000 000;

1у — українці про український наріг = 180 000;

2у — українці про українців = 12 630 000 000;

3у — українці про росіян = 385 500 000.

25.03.2022* 17:30

Це має такий вигляд у співвідношеннях:

$$1p/1y = 72,(2)/1,00;$$

$$2p/2y = 1,00/12,14;$$

$$3p/3y = 3,92/1,00.$$

Отже, росіяни значно перевершують українців у розповідях про свій наріг ($1p/1y = 72,(2)/1,00$), а навіть побіжне ознайомлення з цим масивом показує, що при цьому іде мова про могутність, велич та домінування у світі, про втілення в них головної суті слов'янства, і чого всього цього нема в документах українців. При цьому в цьому масиві документів росіян про самих себе є те, що дійсно відсутнє в українських документах — це негативна оцінка російського народу, а фактично — не народу, а росіян різними вигатними росіянами-інтелектуалами. Природно, що зараз, коли іде Вітчизняна війна України проти Росії, в соціальних мережах, наприклад — у Фейсбуці, циркулюють блоки таких оцінок, квінт-есенцією яких слід вважати слова відомого російського філософа Івана Ільїна: «Россия — самая паскудная, до блевоты мерзкая страна во всей мировой истории. Методом селекции там вывели чудовищных моральных урогов, у которых само в дерьме и при этом желает потопить в нем весь мир».

При цьому ще у 18 столітті Петро Чаадаєв вельми м'яко нарікав: «Позволительно, гумаю я, всякому истинному русскому, искренне любящему свое Отечество, в этот решающий час слегка досаговать на тех, кто влиянием своим, прямым или косвенным, толкнул на гибельную войну, кто не учел его нравственных и материальных ресурсов и свои теории принял за истинную политику страны свои незавершенные изыскания — за подлинное национальное чувство, кто, или бездарность».

Позволительно, гумаю я, пред лицом наших бедствий не разделять стремлений разнузданного патриотизма, который привел страну на край бездны, который гумает выпутаться, упорствуя в своих иллюзиях, не желая признавать отчаянного положения, им же созданного. наконец, преждевременно запев победные гимны, ввел в заблуждение общественное мнение, когда еще не поздно остановиться на том скользком пути, по которому увлекло страну легкомыслие».

Ці слова П. Чаадаєва були і є моделлю для Росії до цих пір, ця модель була втілена в життя, коли путінська Росія напала на Україну зараз.

Вельми симптоматичне, що росіяни порівняно з українцями менше говорять про себе ($2p/2y = 1/12,14$), бо це означає, що для росіян домігантою є самовизначення в якості популяційної знеособлені, (звідси «раб божій», начальство шанування, рабська покура), в той час, як для українців характерним є шанування в особистості свободолюбія, самостійності та харизматичної індивідуальності.

Росіяни частіше говорять про українців, ніж вони про росіян ($3p/3y = 3,92/1,00$), при цьому, до нападу Росії на Україну, весь час відмічалось, що українці краще відносилися до росіян, ніж вони до українців. Є один із негативних проявів у стосунках людей: ті люди, яким хтось зробив якесь добро, ненавидять тих, хто їм зробив це добро. В даному випадку це правило описує всю суть відношення росіян до українців. Практично все, що має Росія, так чи інакше прийшло на базову основу угро-фінських племен з Київської Русі, з України, яка є природним спадкоємцем Київської Русі. Нема рації все це перераховувати — читайте книги О. Бушкова та В. Білінського. При цьому нащадки країни Моксель / Московії вкрали та привласнили у Київської Русі / України все, що тільки можна було вкрати, і навіть те, що не можна було вкрати.

Зараз пан О. Арестович, радник Голови Офісу Президента України Володимира Зеленського, як і сам Президент, майже кожний день виступає в соціальних мережах Інтернету із вістями про перебіг боротьби України проти навали Рашизму на нашу країну, про перебіг подій Вітчизняної війни України. Окрім цього він часто дає інтерв'ю різним журналістам. При цьому у нього є декілька тез, які він постійно повторює. Одна із них: «Війна між Росією і Україною повинна була бути при будь-яких ідеологічній Владі цих країн і при будь-яких президентах в цих країнах, бо це обумовлене метафізично. Метафізика полягає в тому, що історично іде боротьба за те, хто є спадкоємцем Київської Русі».

Пан О. Арестович правий і не правий одноразово, бо:

– Ця війна дійсно була невідворотна і вона дійсно має не тільки мета-фізичну суть, а і сакральну, навіть сакраментальну суть. Тут пан О. Арестович правий.

– Але метафізичність походження цієї війни полягає зовсім не у боротьбі за спадковість Київської Русі, тим більше, що Україна є точно таким спадкоємцем, як, наприклад, Італія є спадкоємцем Стародавнього Риму. Те, що Росія вкрала назву Русі не означає, що вона є спадкоємцем Київської

Русі, це просто історично-етичний аспект. Він, безумовно, важливий. Ми всі знаємо, що у Стародавній Греції була і є в сучасній Греції історична територія Македонія. Через деякий час, вже в наші часи, після розвалу Югославії, з'явилася (1991 рік) слов'янська країна з тією же назвою — Македонія. І почалася тяганина між двома націями, яка закінчилася компромісом — слов'янська країна стала називатися Північна Македонія.

– А взагалі, територія Македонії охоплює три країни: Грецію — Егейська Македонія, Республіка Північна Македонія, Болгарія — Піринська Македонія. І головне в цьому є те, що кожна така Македонія має історичне право на існування в кожній із цих трьох країн, бо колись це було Царство Македонське, про яке всі знають через Олександра Македонського.

– Отже, при всій моїй повазі до pana O. Арестовича і визнанні його важливій та відповідальній ролі в якості позаштатного радника Голови Офісу Президента, я змушений сказати, що в даному випадку у своєму визначенні суті метафізичності війни України та Росії він помиляється, при цьому у мене є підстави вважати, що він не здатний розуміти / сприймати Метафізику інакше, а тільки традиційно персоніфіковано.

26.03.2022* 14:10

Як по мені, то в цьому нема провини pana O. Арестовича, бо при всій своїй інтелектуальності він, судячи по його виступам на телебаченні, сприймає все суто прагматично і на основі традиційної логіки Матеріалістичної парадигми. Я зупиняюсь на цьому тільки тому, що це є гарною ілюстрацією вищого пілотажу саме такого ґатунку.

Нещодавно (18.03.2022) я продивився спілкування журналіста Романа Скрипина з аналітиком Олексієм Арестовичем. Це, судячи по контексту їх розмови, був старий запис, сесь перед президентськими виборами, тобто, напевно це був кінець 2018 року.

В цій розмові виплила згадка про те, як пан Олексій у 2008 році передбачив і ретельно, навіть до деяких грібниць, описав захоплення Росією Криму. При цьому він весь час робив наголос на тому, що це не було передбачення, а тільки ретельна аналітична обробка інформації з відкритих джерел. Пан Роман охав та ахав з цього приводу. Але два шановних pana навіть гадки не мали і, я впевнений, що досі її не мають, що це не було передбачення, а був сценарій.

Підкреслюю: ніяких звинувачень Олексія Арестовича у злих намірах!

Я не маю сумніву у тому, що він дійсно має здатність оброблювати аналітично і системно відкриту інформацію та робити певні висновки, бо у свій час чув від одного свого товариша-контррозвідника, що контррозвідна інформація на 99,5% збирається якраз з відкритих джерел. Маю підстави вважати, що пан O. Арестович, як колишній офіцер контррозвідки володіє здатність саме так створювати сценарії подій.

Але пан Олексій, я переконаний, не знає, що в кінематографі існує дуже рідкісна і вельми дорога професія анекдотиста. Що це таке?

Колись, давно, короткий час я працював у Діпрокіно і виконував обов'язки ГАПа по реконструкції Мосфільму. Серед масиву анекдотичних, трагічних та навіть майже фантастичних історій мені розказали таку.

Видатний радянський кінорежисер Бондарчук приїхав до Голівуду і його гарно приймає один із ведучих власників кіноіндустрії США. Іде приємна і спокійна фахова бесіда. Раптом до кабінету вривається секретарка і схвильовано вигукує: «Джон прийшов!». Господар кабінету підхоплюється із фотеля і ще більш схвильовано кричить: «Нехай заходить!».

До кабінету заходить чоловік середнього віку в майже пошарпаному одязі, здоровкається, наближається до господаря, а той вигукує: «Приніс?» — «Приніс». — «То давай сюди!». Чоловік витягує з кишені цупкий папірець і протягує господарю кабінету. Той читає, вигукує: «Геніально!», витягує чекову книжку, щось пише, відриває чек і дає гостю з питанням: «Вистачить?». Той дивиться на чек, каже: «На півроку вистачить!», киває всім на прощання і виходить. Господар кабінету починає бігати по кабінету, радісно потираючи руки, і раптом бачить Бондарчука, про якого він вже і забув.

«Ой, друже, вибачте! Це наш найкращий анекдотист!»

Бондарчук заінтригований і машинально запитує: «То скільки ви заплатили за цей клаптик паперу?»

«Мільйон доларів» — з гордістю відповідає господар.

«Мільйон?» — з жахом перепитує Бондарчук.

Американець дивиться на гостя, потім каже: «Ви все єдине не здатні це втілити» і протягує гостю папірець, на якому написано: «1914 рік. З Америки до Європи іде пароплав, на якому зібрані представники різних національностей, рас

і достатку. Коли пароплав пройшов половину шляху, приходить звістка, що в Європі почалася війна».

Бонгарчук прочитав і з жахом знову перепитав: «І за це ви дали мільйон?»

Американець посміхнувся: «Тепер наші сценаристи напишуть багато сценаріїв — граматичних, комедійних, детективних тощо. Ми зробимо фільми і заробимо сотні мільйонів доларів. І не тільки в кіно!».

Яке має відношення ця історія до праці Олексія Арестовича?

Не треба бути аналітиком гля того, щоб знати, що Росія гавно колихала Анекдот «Треба знищити Україну», а в межах цього Анекдоту систему малих анекдотів, у тому числі й «Загарблення Криму». Вони вже мали невдачу з цим до того, тому треба було написати такий сценарій, який би мав вірогідність виконання близько до 100%. І тут якийсь мало відомий український аналітик виступає по телебаченню і розказує, що він створив такий сценарій. Більше того, він, наївний, подає своє бачення небезпеки втратити Криму по команді начальству, яке наскрізь є не тільки про-російським, а й російським.

Його матеріал, а фактично — сценарій, потрапляє до відповідних Служб Росії, які мають колосальний досвід в крадіжках всього і вся, він ретельно вивчається, розроблюється, починається ретельна попередня підготовка, а через 6 років втілюється в життя.

Навіть зараз, через 30 років після того, як пан Арестович написав цей сценарій, він не розуміє, що все було саме так, як я описую, що передбачення не було, бо все трималося в одній площині, в площині шпигунства та диверсії Росії проти України.

Історія має приклади, коли дійсно певні події передбачалися. Таких прикладів багато. Є навіть певні закономірності. Не бугу їх перераховувати, а наведу тільки один приклад.

В Австрії, задовго до втілення плану «Барбароса» в життя, в одній провінційній австрійській газеті з'явилася стаття, де автор дав принциповий опис як Німеччина нападе на СРСР і навіть вказав дату та час нападу. При цьому, ця людина була, здається, вчителем, але мала здатність підключатися до Інформаторію Землі. Коли відбувся аншлюс Австрії, то цю людину миттю арештували та відправили до концтабору, де цей «просунутий» і загинув.

В цьому випадку мали місце такі моменти:

– автор мав екстрасенсорні здібності і використовував їх;

– він був пересічним громадянином і далеким від військової справи;

– він у своєму передбаченні дав загальний опис події, вказав тільки деякі головні моменти очікуваної події, дав дату і час початку події;

– він не давав ніяких описів зрібниць і це логічне, бо футурмобілі мають варіативність якраз за рахунок цих зрібниць, це стандартний опис гля дійсного передбачення.

Всі ці реальні події, які зараз відбуваються, дійсно мають позареальну обумовленість, в яку пан Олексій не вірить, що він не один раз говорив у своїх виступах на телебаченні. Але це — вже інша історія.

А зараз я, точно так, як й інші українці, уважно слухаю виступи пана Олексія в якості позаштатного радника в соціальних мережах і вдячний йому за спокійну та максимально правдиву розповідь про перипетії Вітчизняної війни України проти навали Рашизму.

1.3. ЧИ Є РОСІЙСЬКИЙ НАРІД ТА ЙОГО МОВА ВЕЛИКИМИ?

28.03.2022* 20:00

Коли відбувся напад Росії на Україну, то, як стверджували російські джерела, цю війну підтримував 82% громадян Росії. Цифра вельми цікава.

Якщо опиратися на Закон 15%, то можна було очікувати, що це буде 85% «болото» + ар'єргард), якщо ми приймемо, що так званий Авангард країни по своїй суті не може підтримувати Війну як Інститут взагалі і війну з народом, про братерство до якого говгий час проголошувала влада та еліта Росії. Хоча, будемо справедливими, останні 5 років до війни в Росії почали ретельно, повторюючи бредні царя Путіна, стверджувати, що українського народу нема, що це все росіяни, тільки не всі в нашій країні є російськомовними.

Але 82% достатньо близький до 85%, що означає, що все населення Раші вважають цю війну правомочною, законною, справедливою.

Ми говоримо, що це Путіннападна Україну, що це російська армія ринулася нас поневолювати, а виявляється, що це російський нарід викохав цю війну. Послухайте що говорять у перехоплених СБУ телефонних розмовах з матюками матері полонених росіян, коли їм дають можливість розмовляти з синами, послухайте що матючно матері та гружини говорять своїм синам і чоловіка, які говорять з ними чистою російською мовою, в якій головною складовою є матюки!

І все це вписується у визначення російського народу Іваном Ільїним, яке я навів вище.

Століттями Росія переконувала всіх, що вона є велика держава і що російська мова є великою. І переконала в цьому інші народи, нації, держави. Світ прийняв цей блеф, а високолові розмови про «таємну російську гушу» стали модними у Європі. Це твердження стало одним із головних скрепів в житті українців паралельно до ретельного винищення в Україні української мови та культури — список офіційних заходів стосовно цього я навіть не буду тут наводити, бо він є у вільному доступі в Інтернеті, де наведені відповідні документи від часів царя Гороха, вибачте — з часів «приєднання» України до Московії, та аж до часів почившого в Бозі Советікусу.

04.04.2022* 11:55

Наші Збройні Сили звільнили Гостомель, Бучу та Ірпінь від фашистів Росії і виявили сотні закатованих, по звір'ячому вбитих місцевих жителів. Світ здригнувся, всі почали говорити про колективну відповідальність Росії за злочини в Україні, про те, що всі винні будуть покарані. Напевно, що Україна повторить досвід Ізраїлю, який ретельно винищував після Другої Світової війни всіх німецьких злочинців, які брали участь у винищенні євреїв. Можливо, що це буде так. Але при цьому необхідно зрозуміти як стало так, що Росія є носієм Зла, не є великою державою, а російська мова не є великою, як би там велеречивий вігомий журналіст Дмитро Гордон не стверджував, що це є саме так. (Зрозуміло, бо він розмовляє на цій мові, хоча і декларує повагу до української мови).

А все завжди починається з мови. То що є таке російська мова?

С формальної точки зору.

Відповідно до Вікіпедії офіційними мовами ООН визнаються (кількість носіїв мови дається по двом джерелам в Інтернеті (Ethnologic / Encarta); цифра в дужках — місце мови серед мов світу):

Англійська = 328 000 000 / 359 000 000; (3);

Арабська = 178 000 000 / 150 000 000; (5);

Іспанська = 328 000 000 / 358 000 000; (2);

Китайська = 845 000 000 / 800 000 000; (1);

Російська = 144 000 000 / 160 000 000; (8);

Французька = 77 000 000 / 70 000 000; (15).

Іншими словами, офіційні мови ООН формально можна вважати великими, бо так вирішили переможці у Другій

Світової війні при створенні ООН, але чи це так? Бо, наприклад, португальська мова має більше 200 000 000 носіїв в усьому світі і займає 1-е місце в Південній Америці (186 000 000 носіїв чи 51% від загалу для цього континенту), але не є офіційною мовою ООН.

Стосовно Росії та сама Вікіпедія говорить, що вона у 2015 році мала 142 000 000 населення і вже займала 10 місце у світі. До того ж треба мати на увазі, що Росія є Федерацією і російська мова в ній є державною мовою, щоне означає, що абсолютно всі громадяни її розмовляють тільки цією мовою.

Якби там не було, здається, що російську мову слід вважати однією із великих мов світу за кількістю носіїв. Тим більше, що вона досі є мовою міжнародного спілкування на теренах почившого в бозі Советікусу, а також є державною мовою в Білорусі, Казахстані та в Киргизстані. До цього слід додати, що за станом на зараз російська мова є однією із найпоширеніших мов спілкування в Інтернеті.

Отже, з формальної точки зору російську мову слід визнати великою, але при цьому не забувати, що по даним Інтернету вона займає у світі тільки 10-е місце.

Навіть побіжне ознайомлення із лінгвістикою та класифікацією мов говорить про те, що вимірювання мов по їх «величчі» є антигуманною та навіть марною справою. Я не лінгвіст, тому зараз розмірковую принципово з іншої точки зору — з позиції українця, з позиції оцінки взаємодії української та російської мов. На вельми спрощеному рівні.

Мови можна класифікувати по кількості слів в них. За станом на зараз з цієї точки зору найпотужнішою мовою на Землі є, безумовно, англійська:

Англійська = 475 000 слів;

Іспанська = 150 000;

Французька = 90 100 000;

Німецька = 200 000;

Російська = 200 000;

Українська = 250 900...

Стосовно Англійської мови слід зробити декілька зауважень.

1). Англійська мова досі бурхливо розвивається. Достатньо сказати, що Оксфорд кожний рік видає Словник поповнення англійської мови, інколи навіть у двох томах.

2). Англійська мова має різновиди: британський, американський, канадський, австралійський, ірландський, новозеландський, а також масу варіацій в різних країнах світу типу «піджин-інгліш».

З цієї точки зору російська мова, яка офіційно вважається великою, не має нічого подібного. Але це не означає, що вона є гіршою, вона є іншою.

Кожна мова — це немов інший погляд, з іншого ракурсу та під іншим кутом, іншими очима на один і той самий предмет.

Російський вираз «потому что» перекладається на англійську мову “because”, а українською, дійсно українською, а не русифікованою, перекладається «бо». Російська мова = 2 слова та 4 склади, англійська = 1 слова та 3 склади, українська = 1 слово та 1 склад. Та хіба це говорить про велич української мови? Тільки про її специфіку.

Але словарний масив мови, безумовно, має значення. Нещодавно в Інтернеті промайнуло порівняння російської та української мови, де було показане, що в російській мові «відкривають» геть все, в той час, як в українській пляшку відкорковують, двері відчиняють, конкурс проголошують і так далі. І в цьому нема нічого дивного, бо українська мова сформувалася в X–IV тисячоліттях до нашої ери, а стосовно російської Вікіпедія говорить: «Початок формування *російського* етносу й мови припадає на XII–XV століття, коли на основі східнослов'янських говірок та церковнослов'янської лексики починає формуватися *російська мова*».

Московити є найвеличніші крадіжки у світі — можна скласти словник того, що, коли, у кого та як вони вкрали. І головне — вкрали навіть самоназву, бо руська мова існувала далеко давно до виникнення російської мови. Про все це можна багато говорити, але простіше послатися на фундаментальні дослідження цього питання:

– Володимир Білінський, «Країна Моксель, або Московія» у 3-х томах);

– Александр Бушков, «Россия, которой не было».

Перший автор — українець, другий — росіянин, але однаково правдолюбиві.

То про яку велич російської мови після всього наведеного може іти мова? Тільки як про рудаментний залишок політичного призначення російської мови на роль великої переможцями у Другій світовій війні, перемогу у якій, до речі, Росія всіма силами привласнює.

Велич російської мови почав розкручувати Советікус після того, як став правонаступником Російської імперії, в якій російська мова була мовою поневолювання, бо росіяни не ули пануючою, а тільки титульною нацією.

У 1931 році, коли більшовики / комуністи були повними господарями Імперії Зла, з пропагандистською метою виходило багато книжок. Огнією із них була (навогжу повну її назву): «На великой стройке. Рабочая книга для третьего года обучения в сельской школе». Выпуск 1». Ця книга є в Інтернеті.

Вона зразу починається переліком кількості національностей, які на той час проживали в СРСР. Цей перелік побудований не по принципу кількості людей в цих національностях, а по принципу титульності росіян. Подивимося на цей список саме з позиції розмірності націй (в тисячах):

1. українці = 81 195 (40,2%)

2. росіяни = 77 791 (39,2%)

3. казахи = 8 968

4. узбеки = 8 905

5. білоруси = 4 789

6. татари = 2 917

7. євреї = 2 600

8. грузини = 1 821

9. тюрки = 1 707

10. вірмени = 1 568

11. мордва = 1 340

12. німці = 1 289

13. чуваші = 1 117

14. таджики = 979

15. поляки = 782

16. туркмени = 764

Всього = 198 462

Неймовірно цікаві цифри!

Отже, в той час в СРСР, а це означає, що і перед тим в Російській імперії, найбільшою нацією були українці (1931 рік = 40,9%), а росіяни були тільки другими (39,2%). А далі почалася знаменита Сталінська національна політика, головною метою, як тепер ми знаємо, була мета різко зменшити кількість українців та збільшити кількість росіян. Працювали два перевірених ще Російською імперією засоби:

– Перший — фізичне знищення українців;

– Другий — максимальна асиміляція.

Але Сталінська національна політика була направлена не тільки на українців,

Адже євреї, тюрки, німці та поляки (разом = 6 378 000 = 3,2%, показник 1931 року) вже не є формоутворюючими націями в сучасній Росії.

Більшовицький терор, Голодомор, колективізація, Друга світова війна, післявоєнний терор — це фізичні форми нищення українців, плюс русифікація мови (фактично спрощення її до рівня російської) привели до того, щонавіть зараз, коли Росія відверто напала на Україну, коли іде війна, Україна має населення менше 40 000 000 (і тут не тільки українці!), яке переповнене манкуртами та компрадорами і з якого 41%, як стверджується в соціальних мережах, вважають російську мову рідною.

Про яку велич Російської мови в цих умовах можна говорити? Її велич — суто політична та адміністративна.

Російська мова має не слов'янську базу свого формування. В Інтернеті є перелік найскладніших мов. Він такий: китайська, арабська, російська, мова басків, табасаранська, ескімоська, угорська, навахо, фінська, ісландська. Зверніть увагу: в цьому списку нема жодної слов'янської мови, як і основних мов Європи.

Є ще один дуже цікавий аспект стосовно російської мови.

У Фейсбуці 17.04.2022 Михайло Епштейн розмістив статтю «Интеллигент шшивый» на російській мові. В ній розглядається дві теми і друга тема безпосередньо має відношення до того, що мова завжди віддзеркалює суть нації, принаймні стосовно російської мови пан Михайло ілюструє це дуже добре. Нема рації переповігати аналіз автора цієї статті, доцільним є просто навести цитати з неї, зберігаючи оригінальну мову автора.

«Есть у русского языка грамматическое свойство, которым он превосходит все европейские, — способность к образованию безличных конструкций. Русский язык предпочитает описывать действие, как если бы оно совершалось само по себе, некоей безличной силой, в отсутствие субъекта. “Мне хорошо спится”. “Ему совсем не пишется”. “Его переехало трамваем”. “Парня убило снарядом”. Это не мы пришли — это “нас занесло”.

Приведу суждение выдающегося лингвиста Анны Вежбицкой из ее работы “Русский язык”, где она рассматривает структурно-мировоззренческие особенности русского языка на фоне других европейских. “Богатство и разнообразие безличных конструкций в русском языке показывают, что язык отражает и всячески поощряет преобладающую в русской культурной традиции тенденцию рассматривать мир как совокупность событий, не поддающихся ни человеческому контролю, ни человеческому уразумению, причем эти события, которые

человек не в состоянии до конца постичь и которыми он не в состоянии полностью управлять, чаще бывают для него плохими, чем хорошими. Как и судьба. <...> наблюдение над языковыми процессами показало, что в советскую эпоху, вопреки ожиданиям, безличные конструкции распространились еще шире”. Е. М. Галкина-Федорук отмечала: “Количество безличных предложений в современном русском языке все время возрастает. <...> Наши данные показывают, что многие личные глаголы начинают употребляться по типу безличных”. <...> Лингвист А. М. Пешковский, пораженный ростом безличных конструкций в языке советской эпохи, подчеркивал их характерность для общих тенденций русского языкового развития: “Таким образом, безличные предложения, по-видимому, отнюдь не есть остатки чего-то убывающего в языке, а наоборот, нечто все более и более растущее и развивающееся. <...> Что же именно “росло и развивалось”? Очевидно, сама безличность как категория не только грамматики, но и народного мирозерцания, или, если угодно, социального бессознательного”. <...> По замечанию А. Вежбицкой, “рост безличных конструкций, вытеснение личных предложений безличными является типично русским феноменом..., в других европейских языках — например, в немецком, французском и английском — изменения обычно шли в противоположном направлении... Это дает все основания думать, что неуклонный рост и распространение в русском языке безличных конструкций отвечали особой ориентации русского семантического универсума и, в конечном счете, русской культуры”».

Сумно, але навіть на базі наведених вище доказів, навіть без ретельного академічного / фундаментального аналізу, ми повинні визнати, що велич російської нації, як і велич її мови, є величезним фейком, який ретельно вирощувався Московією / Росією на протязі сотень років, який є красивою обгорткою до фактичної суті Ігеології Тотального рабства, яким є Рашизм. Рано чи пізно, але зіткнення Рашизму із Європейською демократією на теренах України повинно було відбутися.

І воно відбулося.

Яка ж Глибинність у цій конфронтації?

В наступному Розділі я маю намір показати обґрунтований «метафізичної» невідворотності цієї війни.

Розділ 2. ГЛИБИННІСТЬ КОНФРОНТАЦІЇ РОСІЯ / УКРАЇНА

2.1. ВІЗАВІ — ПРЕАМБУЛА

12.04.2022* 04:20

Я не помилюся, що мені треба сісти за комп і мати розмову з Вами?

Не помилюся.

Зараз, коли іде Вітчизняна війна України, я знову повернувся до теми «Війна». Розумію, що все, що хочу зафіксувати, має адресатом мене самого, бо тут, на компі, у мене достатньо вже створених книжок, є початі і не закінчені, і я розумію, що враховуючи мій вік та мої суто матеріальні можливості, все це ніколи не буде доведено до читача, що так і залишиться на компі, а після того, як я приєднаюся до Більшості, все це разом із компом потрапить на смітник, бо навіть гітям моїм це не потрібне. І, в той же час, я не можу не писати все це, не фіксувати це на компі.

А ще, більше того: я втратив потяг мати Контакт з Вами — враження таке, що я просто повільно згасаю.

Мені не потрібне заспокоєння, але я вже вгачний Вам навіть за нагію, що Ви будете Розмовляти зі мною зараз.

До речі: а я втратив переконання, що я — ВіктОро.

Ясно. Але Говорити будемо виключно про твій Задум. По великому рахунку, ти повинен написати з головні книжки, до яких у тебе накопичене достатньо матеріалу, це про Хвороби Людства: Війна, Релігія й Ортодоксія. Ці три Темі між собою щільно зв'язані, але практично не можливо говорити про них одноразово. Тому нічого дивного нема в тому, що ти їх повинен зробити / освітити / сформулювати окремо. Нема нічого дивного і в тому, що у тебе весь час лізе на перше місце тема «Війна». Особливо зараз, коли іде Вітчизняна війна України.

Враховуючи все це, приймаємо таку схему наших Розмов:

1. Тут, на цьому файлі, ти повинен мати з Нами розмову кожний день.
2. Ти задаєш будь-які питання, бажано в межах хоча би цих трьох Тем, але краще, поки що, по Темі Війни.
3. Це не означає, що Ми будемо Давати відповіді на всі питання, але якщо таке відбудеться, то Ми скажемо чому не можемо Дати відповідь.
4. Бажано, щоб ти перед цим ретельно продумував питання і щоб вони були лаконічними.

5. Треба буде робити ілюстрації. Це — теж акт Контакту. Але, бажано їх робити окремо в ілюстративній програмі, бо треба керуватися тим, що ти будеш, вірогідно, показувати свій матеріал на Фейсбуці, а там є певні обмеження.

6. Прагни буди коректним та лаконічним стосовно Інформації — не зволікай з порадами з Нами, але при потребі, бо твоє Авторство повинне бути повним, адже в тебе вже Увійшло дуже Багато інформації.

7. Користуйся Інформаторіями.

8. Мінімум посилань на джерела, але при цьому слід підказувати читачу де і що шукати по Темі та по ілюстраціям до неї.

9. Останнє. Будь дуже уважний стосовно ВИСНОВКІВ, бо вони повинні бути доказаними. При цьому люди здатні сприймати все тільки по принципу «треба помацати». Май це на увазі.

Будемо вважати, що зараз ми розпочали дійсну роботу, від якої, до речі, залежить твій стан Здоров'я. Адже ти розумієш, що всі твої «дрібні» негаразди були Примушенням почати ПЛІДНО ПРАЦЮВАТИ в межах Місії.

МИ

2.2. ПИТАННЯ / ВІДПОВІДІ

13.04.2022* 11:10

Скільки питань можу ставити за одну Розмову?

Не нормується. Але краще не більше трьох.

ПИТАННЯ 1. Що є по суті Вищий Розум?

Вищий Розум є огнією із Домінант ТриЄдності в Нашому Бутті. Фактично це є Конгломерат всіх Цивілізацій Носіїв ТриЄдності, які досягли у своєму розвитку рівня 12 Агрегатності. Неймовірно тяжко передати Вербально саму суть Вищого Розуму, але простіше за все, вельми примітивно, можна сказати, що це є Колективний Розум, який оволодів всією Ієрархією Буття. В Нашому випадку. Є інші форми Вищого Розуму, але за межами Нашого Буття. Суть Вищого Розуму не залежить від форми та «природи» Носія Розуму, але при цьому Вищий Розум має фундаментальну потребу розвивати / створювати / реалізувати розширення когорти Носіїв Вищого Розуму.

ПИТАННЯ 2. Як це стосується Виду Хомо?

Безпосередньо, бо цей Вид є одним із новостворених кандидатів на роль Носія Вищого Розуму в межах Нашого Буття.

ПИТАННЯ 3. То Земля є Лабораторією по «вирощуванню» Хомо в цій якості?

Певними чином — так.

МИ

14.04.2022* 09:40

ПИТАННЯ 4. Чому Сонячна система та Земля є Полігонами Іспитів, Дослідною лабораторією? Це рідкісне явище у Космосі?

У Всесвіті це не є рідкісним явищем. Є багато подібних фактично закритих анклавів, де віпрацьовуються певні системи Пізнання. У тому числі і «вирощування» кандидатів на входження у Коло Вищого Розуму. З цієї точки зору Сонячна система та Земля є банально звичними об'єктами. Є певна особливість, про яку Скажемо, коли поставиш наступне питання.

Мене тягне на сон. Не можу опиратися Можна паузу мати?

Можна.

МИ

*11:25

Прошу пробачення — вже старече слабкість. То Ви по Питанню 4 Видали повну відповідь?

Безумовно, ні. Але Ми до цього питання мимоволі ще будемо повертатися.

Питай далі.

ПИТАННЯ 5. Цикли. Що вони собою уявляють. Скільки було / є Циклів. Де наша сучасна Цивілізація в них?

Це вже не одне, а три питання, хоча фактично можна сказати, що це одне розширене питання.

Якщо ми будемо робити якусь структурну систему існування планети Земля та всього, що на ній існувало / існує, то слід розуміти, що є певна ієрархія цих процесів. Земля є Жива / Розумна Істота вищого ґатунку, стосовно Людини, безумовно, хоча у Ієрархії Буття по Домінанті Розуму вона є, як і всі планети, початковою одиницею в цій Ієрархії. Її існування, як Нам відомо, має певні Періоди. Ми достеменно знаємо про три: Плазменний, Силікатний та Біотичний, який і відбувається зараз. В межах цих періодів є Цикли. Ми знаємо, що в межах сучасного

Циклу Землі сучасна Людська Цивілізація є П'ятою і в цей промірник Часу відбувається перехід Людства до Шостої Цивілізації. Необхідно підкреслити, що всі Цикли мають суто персоніфікований характер. Цикли Землі більші за Цикли Виду Хомо, а кореляція між ними має стохастичний характер, хоча при цьому і не має жорсткої прив'язки до певних часових термінів. Це обумовлюється двома причинами.

1). Протікання Часу не має стандартного виміру, адже час Землі змінюється, інколи хаотично, а час Хомо обумовлюється не тільки протіканням часу Землі, а і «внутрішнім» часом розвитку Людської Цивілізації. По великому рахунку, відомий людям цикл Землі у 260 000 років не є таким, бо це тільки вираз її існування в межах певного періоду в якості закінченої фази розвитку. Цикл Землі значно більший і його можна орієнтовно прийняти як 260 000 × 12, а Періоди мають інший вимір.

2). Всі виміри людською наукою певних періодів чогось існування є вельми приблизними та навіть невірними, бо Людина розглядає Час як прояв стандартних величин, основа — рік на Землі, але Час не є постійно і рівномірно плиним явищем — він має «згушення» і «розрядки», а це все знаходиться за межами здатності Людини отримати якісь закономірності існування Часу.

ПИТАННЯ 6. Що можна зараз знати про Людські Цивілізації в останньому Циклі?

Відповідь буде дана в наступній Розмові, якщо запитаєш.

МИ

15.04.2022* 16:35

Мене цікавить фактично таке:

— Наша сучасна Цивілізація яка є по загальній уяві «просунутих» П'ятою, почалася від шумерів?

— Де саме географічно вона з'явилася?

— Мохенджаро знаходиться в нашій Цивілізації чи воно було раніше?

Я задав умовно три питання в одному, прошу пробачення.

Наші відповіді такі:

— Сучасна Людська Цивілізація має коріння до шумерів, які стали фактично правонаступниками того, що залишилося від Четвертої Людської Цивілізації. Шумери були не єдині в цій спадковості, але інші

анклави Людства в той час катастрофічного переходу між Цивілізацій не змогли втримати спадок. Це питання можна розвивати, але слід підкреслити, що Четверта Людська Цивілізація була побудована на принципово інших засадах, ніж зараз існуюча, тому дуже мало є стикунок між цими Цивілізаціями.

– Ми вважаємо, що Минуле треба знати, але воно ніколи не обумовлює Прийдешнє.

– Шукати та визначати де виникла сучасна Людська Цивілізація нема рації, тому що Четверта Цивілізація мала локальні осередки, які між собою мали достатньо великі різноманіття, хоча і в межах однієї Супер Ігеї Програми Розвитку Людства. Для розуміння цього твердження достатньо порівняти головну суть сучасних локальних Людських цивілізацій до того, як Європейське крило Людської сучасної Цивілізації не почало домінувати на Землі. Але навіть зараз існують варіації сучасної Цивілізації, адже Мусульманський світ відрізняється від Європейського та Китайського, не кажучи вже про світ примітивних племен на різних континентах, які існують зараз, в межах часового терміну сучасної Людської Цивілізації.

– Мохенджаро відноситься до Четвертої Людської Цивілізації і воно є гарною ілюстрацією того, що та Цивілізація була вимарена через те, що вона не погодилася Іспити на дорозі до МЕТИ.

– Зауваження: ніколи жодна Людська Цивілізація в усіх Людських Циклах не змінювала свою попередницю по принципу «виключено / включено» завжди є певна розмитість в часі і в інтелектуальності.

Можна задати ще питання зараз?

Тільки одне.

Чи зараз існують на Землі паралельно до нас представники попередніх Цивілізацій?

Існують. І не тільки це.

Фактично зараз паралельно до Людської Цивілізації, яку будемо називати Хомо Сапієнс сапієнс, існують паралельно Цивілізації Хомо Сапієнс Тера, Хомо Сапієнс Аква і Хомо Сапієнс Астро. Масив особистостей цих Цивілізацій значно менший за масив Людської Цивілізації, але це обумовлене не їх вимірюванням, а суттю їх існування. Ці цивілізації існують

відокремлене від Людства, тому що Людство ще не готове до будь-якої співпраці з ними.

На Землі є невеликі групи представників різних Цивілізацій як цього Циклу, так і попереднього, але про все це нема рації говорити, бо це є суто академічна розмова.

МИ

16.04.2022* 9:40

ПИТАННЯ 7. Отже, я вірно розумію, що кожна Людська Цивілізація в кожному Циклі мала свою Програму Розвитку?

Не вірно.

Програма Розвитку Людства (ПРЛ), а в даному випадку під терміном «Людство» завжди мається на увазі той ПігВид Хомо, який існує на поверхні планети Земля, в усіх випадках була одна і та сама: Отримати / Засвоїти / Досягти Безсмертя особистості за рахунок здатності існувати, як мінімум, в усіх Агрегатностях Континууму, тому що саме це закладене на Тонкому рівні в ДНК Людини. ПРЛ — стандартна. Але реалізація її кожний раз довільна, бо пошук оптимального Рішення обумовлюється багатьма факторами, які визначаються суттю існування Землі та Сонячної системи в конкретний період існування / розгортання Людської Цивілізації. Ясно окреслений термін вирішення цієї Задачі практично відсутній, як і будь-яка канонізація самих умов існування Людини. Принцип «Через перепони до зірок!».

ПИТАННЯ 8. На протязі Вам відомого терміну були успішні рішення цієї Задачі?

Так. Декілька. Давно. Сліди тих Цивілізацій на Землі відсутні, але вони є в Сонячній системі.

ПИТАННЯ 9. Наша сучасна Цивілізація крокує вірно до Мети?

Термін «вірно» не коректний, бо вірним є персональний / унікальний шлях Цивілізації, а він має завжди взлету та падіння. Крокування Людства до Мети відбувається, але воно не є повністю відповідним до ПРЛ.

МИ

17.04.2022* 09:50

ПИТАННЯ 10. Вся окультна література Людства, а останній час — навіть Ортодоксальна наука почала приймати це твердження, вона неформально говорить про те, що Людська Цивілізація, яка існувала до нас, була

знищена глобальною катастрофою, бо вона не виконала «волю Бога», порушила вимоги Добра і так далі — мається на увазі Великий Потоп. Це так?

Не зовсім.

Великий Потоп дійсно був, бо це входило у Програму Розвитку/Існування Землі. Людство попало, так би мовити, під гарячу Руку. Але на той час Людство дійсно накопичило достатню кількість вад, які ніяк не вписувалися у хребетну систему ПРА.

ПИТАННЯ 11. На протязі всього мого терміну існування в якості «просунутого» мені Говориться, що зараз відбувається перехід П'ятої Цивілізації Людства в стан Шостої Цивілізації і при цьому Робиться все для того, щоб ця зміна не мала супровіг Великою Катастрофою планетарного масштабу. Це так?

ТАК.

ПИТАННЯ 12. Вітчизняна війна України зараз проти Раші має відношення до цього? Це так?

Так. Але обґрунтуванням цього слід розглядати лаконічно.

МИ

18.04.2022* 18:05

В моїй уяві є певна схема стосовно цього. Мені її викласти?

Не треба, бо вона у тебе вже має сталий характер. Краще Ми зробимо Розповідь.

Отже, для всіх варіацій появи / існування Людства на Землі є одна Головна Задача: НЕОБХІДНО ЗНАЙТИ ЗАСІБ МАТИ БЕЗСМЕРТНЕ ІСНУВАННЯ ОКРЕМОЇ ЛЮДИНИ В МЕЖАХ СВОГО ВИДУ. Ця Задача стандартна, Повторюємо, але рішення її в кожній Цивілізації є спонтанне, воно повинне бути знайдене самостійно. Ми, як Куратори цього Процесу, не маємо ніякого права втручатися та відповідним чином впливати та Крокування Людства до Мети. Але Ми зобов'язані робити певні підказки, а краще — робити певні провокації на Шляху Людства до Мети, які дають можливість Людству долати Перепони на цьому Шляху. В таких умовах різні Цивілізації, навіть якщо вони і мають спільний тип існування, наприклад: Техногенні, ніколи не будуть повторювати одна одну, ніколи не будуть мати однакові Перепони які необхідно долати. Навіть якщо ці Перепони мають однаковий вираз, то навіть в цьому випадку рішення їх автоматично буде різним.

Напевно, було би цікавим розглядати все це в Історичному аспекті стосовно всіх Циклів, Цивілізацій та навіть варіацій суті Людства в цих Цивілізаціях, але Минуле в даному випадку не формує Майбутнє, бо, як показує хоча би опунія із Єгипетськими пірамідами і з усіма пірамідами на Землі, спадок / залишок попередніх Цивілізацій є ребу-сом для наступних Цивілізацій.

Необхідно зосередитися на Цивілізації, в якій існує Людина зараз, особливо якщо врахувати перехід 5ЦЛ (П'ятої Цивілізації Людства) у 6ЦЛ (Шосту Цивілізацію Людства).

ПИТАННЯ 13. Таким чином, виходить, що в Нашому Циклі всі Цивілізації від Нульової та аж до сучасної П'ятої є антагоністичними стосовно одна одної?

Ні. Такий погляд / сприйняття невірні.

По-перше: Нульова Цивілізація існує тільки тоді, коли формується Варіація Людства на певний Цикл. А це вельми різноманітне явище, адже може бути це зроблене на основі генетичної перебудови Генетичного Маркера Людства (наприклад: вибірка із ліній Гомінідів), а може бути зроблене на основі залишків певних бокових розгалужень попереднього домінуючого Підвиду Хомо (Людства).

По-друге. В межах Циклу вся вервечка Цивілізацій має певну спадковість, хоча часто-густо вона і захищена.

У третій. Все це теж має академічний характер. Треба просто зупинитися на переході Четвертої Цивілізації до П'ятої, визначити основні риси П'ятої Цивілізації, визначити головні Перепони в її крокуванні до Мети і тоді достатньо ясно можна буде перейти до розмови про Вітчизняну війну України та говорити про її значення в процесі Переходу 5ЦЛ до 6ЦЛ. Нам треба, щоб ти зробив паузу, продумав Сказане, щоб полова відлетіла від твого Базового Знання і тоді будемо говорити далі.

МИ

2.3. ПАРАИГМА БУТТЯ. ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ.

19.04.2022* 14:00

У мене з'явилось 4 переконання, що для того, щоб мати розмову за показаною вище схемою, необхідно мати відповідну парадигму Буття? Це так?

Так. Але її треба викласти вельми лаконічно. Ти зможеш це зробити?

Спробую.

Спробуй. При потребі Ми відкоригуємо.

1. Суть Буття визначає Ієрархічну систему: Буття → Світобудови → Наша Світобудова → Конгломерати Континуумів → Наш Конгломерат Континуумів → ТриКонтинууми → Наш ТриКонтинуум (ПлюсКонтинуум / НульКонтинуум / МінусКонтинуум) → Наш Континуум (ПлюсКонтинуум) = Агрегатності (12 Агрегатностей) → Реальність.

2. Реальність має свою власну масштабну Ієрархію, яка умовно можна представити як $-\infty \leftarrow 0 \rightarrow \infty$, що можна представити і як [міні] $\leftarrow 0 \rightarrow$ [махі]. Ми розглядаємо тільки Ієрархію Реальності в межах $0 \rightarrow \infty$, тобто: в межах Максї.

3. В такому випадку Реальна адреса Землі в Інтернеті має вигляд:

Всесвіт — Стїна Риби-Кита — Галактична Нитка Ланїакеї — Накопичення Дїви — Місцева група галактик — Галактика Чумацький Шлях — Рукав Орїона — сузір'я Плеяд — Суперсистема Альціона — Сонячна система — Земля (третя планета від Сонця).

4. Наша Реальність фактично є значно більшою, ніж може її сприймати сучасна Людина навіть коли використовує сучасні технічні засоби.

5. Наше Буття базується га ТриЄдності Домінант: Середовище, Життя і Розум.

6. Домінанти ТриЄдності базуються на дуальних взаємодїях Енергїї та Інформації.

7. Домінанта ...

Зупинитися?

Так. Поки що все було коректне, але зараз ти став на грань помилки. Пауза.

МИ

20.04.2022* 14:50

Менї припинити показувати своє трактування?

Так. Бо ти почав крокувати до витоків. Нема рації розказувати про суть Домінант, бо одна назва їх говорить про їх суть. Далї Ми трохи Поговоримо. Сучасна Людська Цивїлізація, яка є П'ятою у цьому Циклі Розвитку Землі принципово нічим не відрізняється від своїх попередників, бо вона має Техногенне направлення Розвитку Людства. Але

є одна дрібничка: у Всесвіті існує багато шляхів існування Хомо в умовах Техногенності, тому всі попередні Людські Цивїлізації мали різні шляхи до Мети, не кажучи вже про те, що в цих Цивїлізаціях Людство теж було різне. Так, наприклад, там були велетні та ліліпути стосовно фізичного розміру сучасної Людини.

Необхідно підкреслити, що так звана базова структура Людини в усіх Цивїлізаціях була / є однаковою, але небазове навантаження на неї, особливо в межах Тонких Тїл, було / є різне, що і обумовлювало фізичну та навіть розумову різницю Людства в різних Цивїлізаціях.

Це дуже важливо розуміти, адже зараз між людськими цивїлізаціями локального характеру дуже багато нестиковок, то що вже говорити про різні Цивїлізації Людства?

З цієї точки зору сучасна Людська Цивїлізація має принципову відмінність від попередніх — вона повинна перейти на вищий рівень, на рівень Шостої Людської Цивїлізації максимально мирним шляхом, тобто — без великої Катастрофи, шляхом малих катастроф, що і відбувається на протязї двох останніх столїть.

Всі Людські Цивїлізації в цьому Циклі мали прищепленими три Хвороби: Релїгія, Вїйна і Ортодоксія. Всї вони на Шляху свого Розвитку повинні були подолати ці Хвороби. Комусь це так чи інакше вдалося зробити, комусь — ні, але суть подолання Хвороб завжди було притаманним лише конкретній Цивїлізації.

От про ці Хвороби і треба зараз говорити, але тільки в межах сучасної Цивїлізації, бо Вітчизняна вїйна України є одним із Кармінних вузлів сучасної Людської Цивїлізації в умовах зміни рівня Розвитку 5ЦЛ та у станї її переходу до 6ЦЛ.

МИ

21.04.2022* 19:55

ПИТАННЯ 14. Як я розумію, в даному випадку, Людство для переходу від 5ЦЛ до 6ЦЛ повинне перемогти ці три Хвороби Людства. ТАК?

Не зовсім так, хоча фактично мова перш за все іде саме про це. Чому не зовсім так?

Тому що зараз ставка підвищена — мова іде не про Цивїлізацію в якості цілісної популяційної одиниці

соціально-етичного угруповання, а мова *іде про те*, що зміни повинні відбутися, перш за все, з людьми, які утворюють / створюють / втілюють цю Цивілізацію. Спробуємо пояснити це тільки на прикладі Війни.

Ти знаєш, що здатністю вбивати собі подібних володіють не всі люди — Ми нагадуємо тобі про дослідження американських психологів стосовно того, чи всі американські солдати у Другій Світовій війні вбивали фізично супротивника (опитування ветеранів тієї війни). Фактично знову працював Закон 15 %, бо саме така кількість чи вельми близько до цього в дійсності стріляли в німців, а потім з'ясувалося, що у німців приблизно була така сама ситуація. Іншими словами: потенційних вбивць налічується в межах кожної популяційної одиниці (нація, наріг) приблизно 15 % від загалу. Але як так траплялось у такому випадку, що билися на смерть і досі б'ються великі угруповання людей? Причин багато, можна трактувати писати, але примітивно можна сказати, що знову таки працює Закон 15 %, адже фактично між Авангардом і Ар'єргардом *іде боротьба за розширення свого*, як мінімум, впливу чи поглинення «болота». Напевно це звучить безумно, але фактично люди весь час шукали засоби безособового вбивства інших людей. Часи, коли люди билися один на один, дивлячись в очі один одному давно канули в Лету, тепер достатньо натиснути на гудзик для того, щоб ракета з атомною вибухівкою вбила мільйони людей, а їх вбивця тільки і всього — натиснув на гудзик на панелі.

І цей процес закономірний.

Чому?

Бо фактично Навчання Людини ніколи не відбувається за рахунок умовлянь, а от доведення всього до абсурду чи до загрози повного знищення працює гарно.

Скільки існує Людство в цьому Циклі, стільки існували Миротворці та Війноносці. А якщо тепер подивитися на всі війни, що прокотилися по Землі в цій сучасній Цивілізації, то легко стає очевидним, що абсурдність та нищівність війн тільки посилювалися. Збільшувалися, але Миротворці від цього не вигравали. Це твердження має гарне

статистичне обґрунтуванням. А що ховається під ним? Поговоримо про це далі.

МИ

22.04.2022* 17:55

Маю відчуття, що треба ставити питання наступне, то ставлю його.

ПИТАННЯ 15. Яке обґрунтування існування Інституту Війни?

Питання не коректне, бо вище було Сказане, що Війна, як Інституція, була штучно прищеплення Людству і по суті справи вона є Хворобою Людства, бо в чистому вигляді вона не повинна бути ні на рівні ДНК Людини з Тонким супроводом, ні на рівні Душі певного популяційного угруповання.

Коректним є твердження, що Інституція Війна не є обов'язковим супроводом Розвитку Людства, більше того — вона є дійсно Хворобою, бо Виг Хома в усьому Всесвіті не має такого навантаження. Ми можемо говорити про те, чому і навіщо таке навантаження стоїть на Людстві Землі. Перерахуємо ці фактори / обумовленості.

1. Земля є Лабораторією, Дослідним Майданчиком тощо, де відпрацьовуються певні Моделі, де Війна є однією із таких Пошукових Програм. На Землі на протязі Циклів, в різних Цивілізаціях відпрацьовуються / шукаються засоби як долати цю Хворобу Людства.

2. З Екологічної, а особливо з точки зору СуперЕкології, Людина знаходиться на вершині Екологічної піраміди, вона завершує практичне всі трофічні ланцюжки і тому вона не має Екологічного та Навіть СуперЕкологічного регулятора у своєму Шляху до Мети. Війна виступає таким штучним регулятором. При цьому «жнва» знімаються як з Авангарду, так і з Ар'єргарду, хоча головна Селекція відбувається на масиві «Болота».

3. Війна ставить в Ніщо життя людини, в той час як сама суть існування Людини є гімном Життя. Життя взагалі і життя людини, а тим більше — Життя Людини є найвищим щаблем Розвитку Всесвіту (паралельно до всіх інших форм Носіїв Життя / Розуму). Саме це проковує зіткнення двох тенденцій: Цінування Життя й направленість на засвоєння його в якості Безсмертної категорії та Нехтування Життя, його Смертність, де Війна є одним із головних пакетних втілень цієї концепції.

Ми можемо продовжувати перелік обґрунтування існування та функціонування Війни, але головне сказане.

Таким чином, перед Людством завжди стоїть Задача знищити Війну як Хворобу, як категорію існування розв'язання різноманітних негараздів / проблем тощо на Шляху Людства до Мети.

Кожний раз, в усіх Цивілізаціях, в усіх Циклах все це зводилося до зіткнення, до боротьби, якщо говорити спрощено, Миру та Війни.

Тепер можна / слід обговорити як саме цей процес відбувався у сучасній Цивілізації Людства і як він прийшов до стану, який зараз загострився у вигляді Вітчизняної війни України.

МИ

23.04.2022* 11:45

ПИТАННЯ 16. То мова буде йти про Людство взагалі?

Поки що — так. Спочатку — так.

Якщо проаналізувати всю Історію Людства в цій Цивілізації, від часів Шумерів та до сучасності включно, то при всіх різноманітностях причин виникнення локальних, малих і великих війн, навіть Всесвітніх трьох, а Ми вважаємо, що Людство після Другої Світової плавно перейшло у Третю світову, хоча вона із самого початку і набула принципово нової якості, так от, якщо очистити фальшиві першопричини і добратися до дійсної причини, то можна зрозуміти, що все зводиться до конфронтації двох Ідеологічних систем, де:

1). Головним носієм Життя / Розуму є Людина, тому в межах будь-яких соціально-етичних угруповань основою є людина, яка є Людиною;

2). Головним Носієм Життя / Розуму є соціально-етична система будь-якої складності, а людина є тільки елементом цієї Системи, в якій життя окремої людини нічого не коштує, бо є Видове безсмертя.

Така ситуація не була початково саме такою, там, десь на рівні 1ЦЛ в цьому Циклі, але Шумери прийняли естафету від своїх попередників вже у сформованій конфронтації двох Ідеологій.

Парадокс полягає в тому, що практично всі Носії Життя / Розуму проходять через цей Конфлікт

Ідеологій, при цьому Позитивне 1). Повинне перемогти негативне 2), але суть формування Вищого Розуму полягає якраз у формуванні Єдності різних Видів Носіїв Життя / Розуму при умові, що кожий з них досяг у своєму розвитку своєї, притаманної тільки цьому Виду, Мети. Але це вже інша якість де сама суть такого об'єднання виключає будь-яку Конфронтацію, бо це є Дихроматична Єдність.

Немає рації крокувати по Історії Людства та давати ілюстрації до Нашого твердження, тому що нас цікавить сучасний стан речей і, нарешті, Ми придбали до нього.

МИ

24.04.2022* 15:50

Я тільки що прослухав по ТіВі Альтернативну Історію Людства, після чого виникла потреба / бажання задати Вам багато питань стосовно неї. Є потреба робити це?

Є. Адже до тебе іде певна інформація не просто так. Про це Ми ще будемо вести розмову, а зараз, тільки зауваження, бо Ми все сприймаємо твоїми очима, вухами та твоїм розумом.

Це, безумовно, «смешались в кучу кони, люди».

Прагнення обробити існуючі факти — гарна річ, але це не означає що при цьому буде існувати достовірна версія подій. Автор, як видно по нарощуванню його тверджень про велич Росії, саме цим керувався, він з усіх сил пнеться довести першооснову та стародавність Росії, якої не було і не могло бути в часи його огляду.

На жаль, як наука та Наука Людства, навіть альтернативна, не кажучи вже про Інститут Релігії, використовують певні вибірки фактів, які так чи інакше вписуються у Прокрустове ложе їх концепції. Для того, щоб максимально наблизитися до Істини, необхідно використовувати ВСІ ФАКТИ, які на цей момент вже накопичило Людство.

Отже, будемо говорити про це попереду, а зараз — став питання по Темі.

ПИТАННЯ 17. То що Ви маєте на увазі, коли говорите про сучасний стан речей?

Перш за все — термін часу, який Ми вважаємо доцільним розглядати тут. Це — останні 500 років, тобто — починаючи з 18 століття та до моменту нашої Розмови.

По-друге — Ми зараз обмежуємося тільки обговоренням Інституту Війни.

Не треба мати великі здатності до системного аналізу для того, щоб зрозуміти, що Війна, як явище улагодження людських конфліктів, за цей термін стрімко наближається до загрози знищення Людства на Землі. При цьому Людська Наука, а вона фактично давно стала паралельною релігією до Офіційної Релігії, ретельним чином тримається за твердження, що Війна є обов'язковим атрибутом в існуванні Носія Життя / Розуму. Наведемо тільки декілька таких тверджень:

— Людство одиноке, бо для всіх Цивілізацій у Всесвіті притаманним є самознищення — посиляються на історію Марсу та долю Фаєтону у розумінні Людської Науки;

— Наукова...

25.04.2022* 11:35

Вибачте, я минулий раз втратив усвідомлення розмови з Вами...

Прикро, але не смертельно.

Продовжимо.

— Наукова думка Людства весь час крутиться навколо унікальності Людства, хоча при цьому весь час присутня ідея втручання у розвиток Людства богів чи прибульців з інших світів. При цьому купа фактів, які просто кричать про існування Людських Цивілізацій до цієї, сучасної, ретельно не тільки відкидаються, а навіть знищуються.

— Існує переконання, що Війна є автоматичним ініціатором Прогресу, бо вона кожний раз висуває на перший план наступний крок у довершеності ефективності зброї масового знищення, а це можливе тільки при відповідному розвитку всіх техногенних засобів та наукових розробок.

В різні часи Куратори Людства на Землі робили спроби прищепити Людині необхідність шанувати Життя і таким чином почати викорінювати Війну із свого Історичного крокування. Але це марні були спроби, бо для людини не ефективним є навіть теософічні волання за Мир. Тому по відношенню до Людства і був застосований принцип: «Шепочуть — не чує, Говорять — не чує, Кричать — не чує, Б'ють — не розуміє, Відходять вбік — а може оговтається і Почує / Зрозуміє».

Цей принцип фактично застосовувався в усіх Циклах та Цивілізаціях, але тільки в цій, сучасній Цивілізації Людство є не тільки пануючим Носієм Життя / Розуму на Землі, а і дійсно найбільшим за кількістю людей, тому останній крок Куратори не тільки дали можливість довести до Абсурду, а навіть і використали селективні СуперЕкологічні методи спонукання.

Всі війни за останні 500 років весь час ставали все жахливішими і жахливішими, але це не давало відповідного ефекту. Тоді була застосована інша стратегія. Але, перш ніж говорити про неї, треба Сказати про Релігію та Ортодоксію, тому що вони разом із Війною утворюють Триумвірат Зла.

МИ

26.04.2022* 11:35

ПИТАННЯ 18. Буде Розмова про Релігію чи про те, що до мене Прийшло під ранок?

Релігія.

По великому рахунку Інституція Релігія теж не має закріплення в ДНК Людини і навіть в ПРЛ. Більш того, таким махровим цвітом вона розквітла саме в цьому Циклі розвитку Людини, хоча раніше вона зустрічалася / виникала достатньо не часто. І в цьому Циклі вона не була господаркою Життя Людства. Чому ж вона саме в цій Цивілізації, в сучасній Цивілізації так рясно завітла?

Причин для цього декілька.

По-перше, нищення попередньої Цивілізації методом Великої Катастрофи, а Людство тоді вийшло на рівень достатньо високий з цивілізаційної точки зору, хоча при цьому ніяк не відповідало «духовному розвитку» (сучасний термін, вельми приблизний) в умовах великої роздрібненості Людства на окремі анклавні, що і обумовило переконання Людини в її нікчемності і у величчі Нас, хоча Ми, по суті справи є тільки завершення колись подібної ПРЛ.

По-друге, Наше спілкування з Людством почало набувати відкритого характеру, бо Нам здавалося, і для цього були всі підстави, що Людство вийшло на рівень Розвитку, коли необхідно мати саме такі стосунки. виявилось, що Ми помилилися, бо не врахували певні глибинні збочення у розвитку людей того часу.

Третя причина — роздрібненість в наших рядах стосовно розуміння дійсної природи як Вищого Розуму, так і Всесвіту, Континууму, Буття взагалі.

Ми — не Боги. Богів взагалі нема, ти / Ти це знаєш. Тим більше якогось одноосібного Бога навіть в межах Всесвіту.

Необхідно підкреслити, що саме ці три причини обумовили формування різноманітних трактувань того, що по крихтами прийшло до сучасної Цивілізації, тим більше, що шумери, наприклад, не були оригінальними в цьому, в той час були і інші вогнища спадковості від залишків Попередників.

Але, на жаль, від Попередників, хоча і в дрібниці, прийшло переконання, що тільки саме це розуміння Спадковості, яку обороняли, є правильним. А це автоматично в кожній варіації Релігії ховало Войовничість.

Іншими словами: Релігія не могла існувати без Війни «за правду / Істину». Так, в Індії досі є крихти Мירוносної релігії, де поважають все живе, але вся система Індії побудована на кастовій системі, що автоматично проявляє зневагу / нехтування Життя. Нас абсолютно не цікавить Релігія як Інститут, її історія та всякі варіації її навіть в окремих залишках Мירוносності, тому що Релігія сама по собі є перепону до Крокування Людства до Мети, адже саме в ній народилася Ортодоксія, яка фактично охоплює все Людство зараз.

Отже, далі буде Розмова про Ортодоксію.

27.04.2022* 14:10

ПИТАННЯ 19. То що Ви розумієте під терміном Ортодоксія?

Косність, нездатність вийти за прийняті норми, нездатність продукувати нове і засвоювати його, догматизм. Досить?

З одного боку Ортодоксія закладена в ПРА, тому що діє Закон 15 %, де Авангард повинен підтягувати «Болото», бо тільки так досягається прогрес і розширюються знання. При цьому, безумовно, деструкція іде від Ар'єргарду. Релігія завжди прагнула охопити як можна більший масив людей, захопити Болото, а в силу того, що сама будь-яка релігія будується на сліпій вірі, на догматизмі, то нема нічого дивного в тому, що Ортодоксія завжди панує у суспільстві.

З цієї точки зору боротьба протилежностей далеко не завжди направлена на Добро, особливо, якщо врахувати, що Релігія завжди мала в різних варіаціях у своєму арсеналі таку могутність, як Війна.

Нічого дивного нема в тому, що Людська наука, при всіх прагненнях її крокувати до Істини, із самого початку будувалася на ортодоксальній основі. По суті справи, сучасна Людська Наука перетворилася у паралельну Релігію до Ортодоксальної Релігії. Звучить красиво: є Ортодоксальна Наука як релігія і є Релігія, як основа Ортодоксальності.

Можна привести безліч випадків, коли Наука знищувала факти, які ніяк не вкладалися і не вкладаються в її Матеріалістичну парадигму — чого тільки коштує знищення тисяч скелетів гігантських людей у Пристанському інституті в Америці!

Цікавим є те, що навіть прагнення побудувати Альтернативну Історію Людства будується на Матеріалістичній парадигмі, в той час, як накопичене Людством вже тисячі фактів та артефактів, які демонструють те, що Людина, Людство, Земля, Сонячна система і Всесвіт існують не тільки в Реальності.

МИ

28.04.2022* 17:00

Як вся ця теоретична частина пов'язана із Україною та Росією?

Безпосередньо.

Україна та Росія, а справедливою є назва Московія, це два антиподи. При цьому Московія / Росія є завершеним взірцем Автократії, а Україна взірцем Демократії у процесі становлення.

Справа в тому, що в Росії відбулося органічне зрощування трьох Хвороб Людства, тому що Релігія в цій державі не тільки стала органічною частиною Влади, хоча будемо справедливими — так в Росії / Московії було із самого початку, але вона, православна релігія, одноразово фактично стала підрозділом, новим видом Репресивної системи КДБ. Як не дивно, але при цьому практично вся Наука опинилася в обіймах Влади / Силових структур / Релігії. Ми не будемо зупинятися на цьому моменті, тому що в Інтернеті є достатньо матеріалу на ці теми, там широко, хоча і далеко не завжди об'єктивно, це висвітлено.

Україна в цьому відношенні нагадує згашене вогнище, у якому під холодним пополом жевріє вогонь. До цього слід додати, що Козацтво України було знищено Царством, але Ментальність Козацтва знищити не можна, і воно весь час підживлювало той вогонь, що був під пополом.

Російська імперія завжди прагнула, а це не має значення — Царат чи СРСР, бо суть була однаковою, вона завжди прагнула мати Україну своїм компостом, бо саме Україна практично дала все для виникнення та становлення цієї держави. Прагнення мати Україну своїм фундаментом обумовило практично весь хід Історії Царату після так званого об'єднання на Переяславській Раді, про що офіційного документу немає.

Таким чином, суто на Реальному плані існування Двобій між цими системами / країнами був неминучий. Але цей Двобій обумовлювався й іншим, що виходить за межі Реальності.

Це буде далі довга Розмова — приготуй графіку, ти знаєш яку.

МИ

2.4. ГЛИБИННІСТЬ МОТИВАЦІЇ НАПАДУ РОСІЇ НА УКРАЇНУ

04.05.2022* 12:35

Всі ці дні я шукав рішення задачі, побував різні шляхи для цього, дещо, як мені здається, є слушним, але концептуально я ще не зміг знайти оптимальне графічне втілення головної ідеї.

ПИТАННЯ 20. Я можу обговорювати з Вами це?

Ні! Ти повинен сам знайти рішення, а тоді Ми дамо тобі оцінку його і того, чому ти самостійно повинен побудувати певну модель. Не треба поспішати, треба зробити оптимальну модель, тому що вона в такому випадку буде не тільки Вербальною.

МИ

16.05.2022* 11:45

Я знайшов рішення. Показувати його?

Так. Спочатку обґрунтування, потім — ілюстрації. Приймаю за основу, що Душа будь-якої країни це — консолідація всіх типів Душ людей, які одночасно існують в межах цієї країни. При цьому я виходжу із того, що «палітра» цих Душ та, якою я користуюсь весь час.

ПИТАННЯ 21. На Землі реалізуються тільки типи Душ, які я використовую у теорії / практиці моєї Місії?

Ні. На Землі значно більше типів Душ реалізується, ніж ти враховуєш. Але за межами твого «пантеону» знаходяться типи Душ вельми екзотичні, які від сумарної кількості типів складають не більше як 15%. Так, і тут діє Закон 15%. Просто Душі, які ти враховуєш, характерні, перш за все, так званому Західному крилу сучасної Людської Цивілізації, яке охоплює не тільки Європу та Північну Америку, Австралію, Нову Зеландію, Індію, Арабський світ і, певним чином, Південну Америку, в яких, безумовно, Закон 15% має варіації достатньо в широкому діапазоні.

В межах порушеної тут Темі треба мати на увазі що Україна має показники, де Закон 15% практично мало порушується, в той час як Росія, на жаль, має значне відходження від цього Закону і про це будемо Говорити, коли ти покажеш ілюстрації.

ПИТАННЯ 22. Яка коректність в такому разі мого Читання? 99,2%. Вельми коректне.

Тобі треба ретельно продумати твою концепцію, особливо врахування Закону 15%. Безумовно, Україна та Росія в цьому відношенні не є в рівних умовах. В чому саме? Чому? Які наслідки цього? Які ти робиш висновки із самого початку?

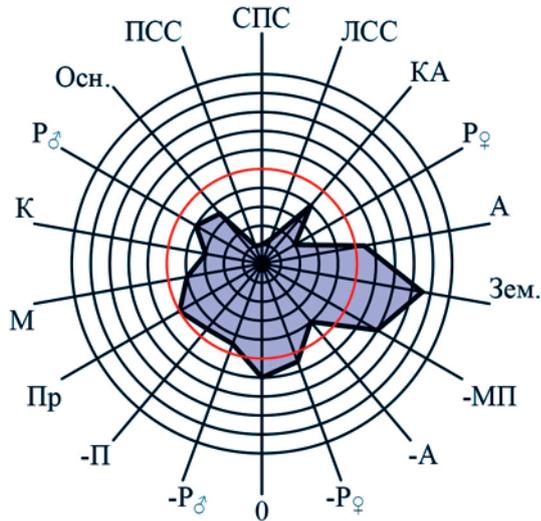
Знову: не поспішай. Обмірковуй. Ми моніторимо і твої міркування, бо це є певне регулювання ПРЛ.

МИ

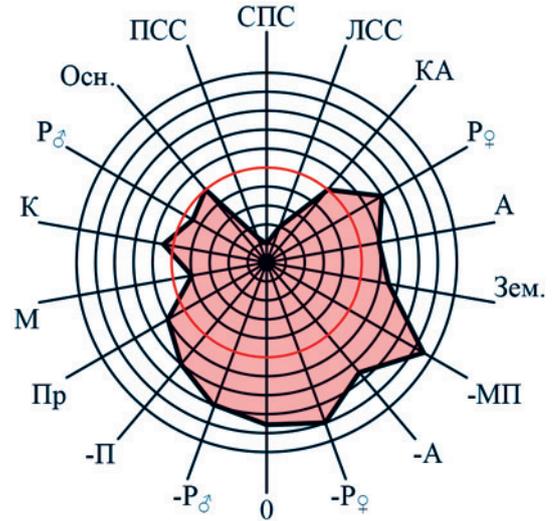
22.05.2022* 12:25

Я виконав відповідну аналітику у графічному вигляді. Окрім прив'язки до Закону 15%, бо ніяк не можу знайти адекватну графічну подачу. Тепер можна обговорювати це. Яка буде процедура? Мені самому говорити?

Так. По блокам. А Ми будемо давати оцінку / комент. Добре. Отже, з моєї точки зору, Душу будь-якої країни можна розглядати як консолідовану єдність всіх Душ, які на момент Читання чи навіть на певний визначений момент знаходяться в межах цієї країни на Реінкарнаційному Шляху. Я розумію, що при цьому я певним чином спрощую задачу, тому що не враховуються певні історичні набання країни, географічне її розташування і, всім цим, не враховується вплив Землі на це соціально-етнічне популяційне

Мал. 1. РОСІЯ. Розподіл типів Душ в межах московитів (адміністративні Области держави). $K = 0,00 - 1,00$ = безрозмірний коефіцієнт, де $K = 1,00$ = максимальна кількість одномоментних втілень типів Душ для країни. Читання об.05.2022* 8:45

Мал. 2. РОСІЯ. Те саме, але з урахуванням всіх адміністративних одиниць держави. $K = 0,00 - 1,00$ = безрозмірний коефіцієнт, де $K = 1,00$ = максимальна кількість одномоментних втілень типів Душ для країни. Читання об.05.2022* 8:45

угруповання тощо. Але, враховуючи те, що я розпочав всі ці процедури заради виявлення глибоких протиріч між Україною та Росією і при цьому я Читаю всю аналітику для цих країн в повністю однакових умовах, вважаю, що такі мої гії є достатньо адекватними.

Результат мого Читання представлений на мал. 1 та 2.

На цих малюнках враховані такі типи Душ...

ВИБАЧТЕ, графіку змушений корегувати.

Добре. Виправляй.

МИ

Виправив.

На мал. 1 і далі приймаються такі аббревіатури:

СПС = Симетрична Прямо Стрімка;

ПСС = ПравоСиметрична Стрімка;

ЛСС = ЛівоСиметрична Стрімка;

Осн = Основна;

R_{φ} = Резонансна жіноча;

R_{σ} = Резонансна чоловіча;

К = Каузальна;

КА = КвазіАстральна;

М = Ментальна;

А = Астральна;

Зем = Земна;

Пр = Прямоточна;

-П = Мінус Перетікаючи;

-А = Мінус Астральна;

$-R_{\varphi}$ = Мінус Резонансна жіноча;

$-R_{\sigma}$ = Мінус Резонансна чоловіча;

-МП = Мінус МоноПаразитарна;

o = Нульова (Біооболонка).

Всього враховується 18 типів Душ, при цьому, на основі мого старого вже досвіду зустрічі із людьми, які, на моє здивування, не мали Душі, бо в процесі їх земного життя визначалося якого типу Душа буде далі втілюватися по Реінкарнаційній вервечці, я додав Біооболонку до традиційного списку типів Душ.

Визначити обсяг Читання по Росії виявилось не так просто, тому що державний устрій Російської Федерації (РФ) є достатньо складний і виділити безпосередньо людей російської національності із масиву всіх національностей РФ не так просто, бо в межах її Російської республіки нема, при тому, що росіяни проживають практично в усіх адміністративних одиницях РФ. З формальної точки зору суто «російськими» виділені Области, як окремі адміністративні одиниці. Тому я спочатку виконав Читання в обсязі цих областей, що і представлено на мал. 1. Але потім я вирішив подивитися що проявиться. Якщо Читати Росію в цілому, і це показане на мал. 2.

З цих малюнків видно, що аналізувати цю країну необхідно в цілому, тому що з точки зору Глибини держави / країни її суть максимально проявляється саме в такій

якості, хоча москвіти, які і є ідеологічними носіями Раші, відіграють в країні головну і навіть цементуючу роль, хоча по великому рахунку всі адміністративні РФ скріплює тільки російська мова.

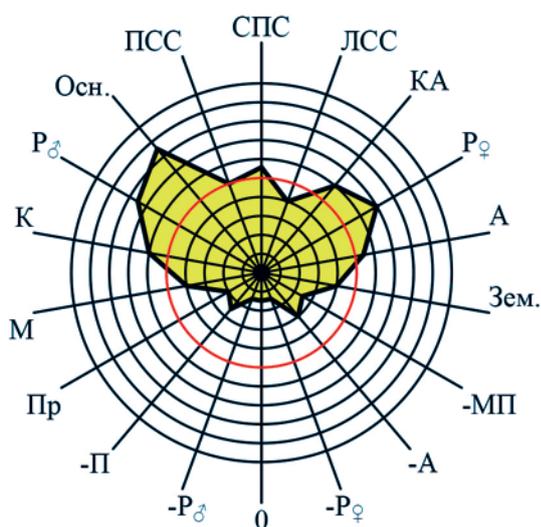
Результат Читання України дається на мал. 3. З нього видно, що це «тіло» Душі України різко відрізняється від «тіла» Душі Росії.

Далі треба було проявити графічно порівняння «тіл» Душ України і Росії, що і показане на мал. 4, де зеленим кольором проявлено те спільне, що маємо при порівнянні «тіл» Душ цих країн / держав.

Розглядаючи мал. 4 показує, що для «тіла» Душі України характерним є направленість на типи Душ високого значення знаку «+», в той час, як для Росії — явна домінуюча направленість на знак «-». При цьому «ведучими» в Україні є Душі Основного типу, Резонансна чоловіча та два типу Душ класу Стрімких, в той час як для Росії ведучими є типи Душ Мінусового знаку та Біооболонка.

Конфліктна зона при стиковці цих Душ країн показана зеленим кольором на мал. 4, при цьому направленість Душі Росії у спектрі Душ високого класу значно менша, ніж це є в Україні.

Суть Душ цих країн визначає суть консолідованого характеру народів цих країн.

Мал. 3. УКРАЇНА. Розподіл типів Душ в державі. К = 0,00—1,00 = безрозмірний коефіцієнт, де К = 1,00 = максимальна кількість однооментних втілень типів Душ у країні. Читання об.05.2022* 8:45

23.0.2022* 17:10

Я виконав перший крок в межах графічного показу Читання по Темі. Є зауваження?

Поки що нема.

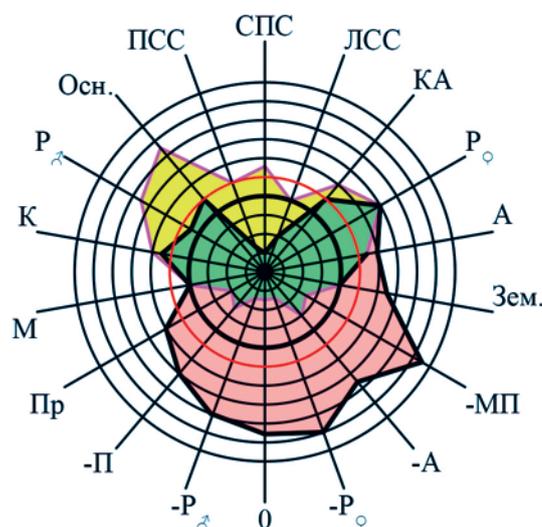
Покажуй далі.

24.05.2022* 10:45

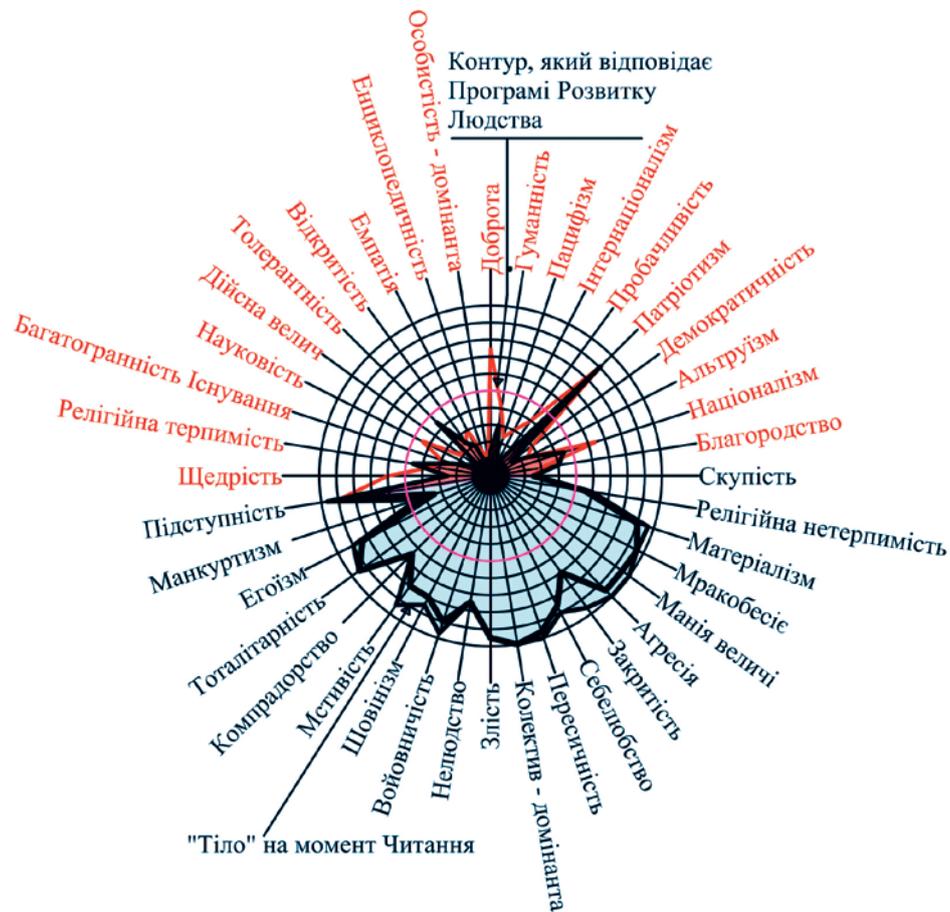
Приймаю як аксіому те, що Душа народу / країни визначає певний ряд характеристик самого народу у реальному житті, з яких перш за все розглядаю Консолідований Характер народу країни. При цьому приймаю наступні положення:

1). Консолідований Характер не є усередненим характером, який практично неможливо навіть Читати, адже масив мешканців країни, який я і розглядаю як народ країни, весь час знаходиться у «текучому» вигляді, бо в межах кожної країни весь час помирають та народжуються люди. Таким чином, Консолідований Характер народу будь-якої країни є «устаканений» характер за час її історичного існування. В даному випадку приймається термін як для України, так і для Росії, в 400 років.

2). Приймаю, що всі елементи характеру притаманні кожній окремій людині у суцільному вигляді, де є позитивний вираз та негативний вираз. В такому випадку мова може йти тільки про те, який саме вираз є домінуючим. А це

Мал. 4. Графічне порівняння «тіл» Душ України та Росії. Жовтим кольором позначене «тіло» України, рожевим — Росії, зеленим — сходимось цих «тіл» (їх спільність)

Мал. 5. РОСІЯ. Популяційний прояв / фіксація Душі країни — Консолігований Характер народу країни. Читання 11.05.2022* 18:10

означає, що цей саме принцип гіє і в межах Консолігованого Характеру народу.

3). Для кожної країни, особливо в сучасних умовах пануючої Інтеграції, під терміном «наріг» мається на увазі вся сукупність націй, які існують в межах країни. При цьому титульна нація не обов'язково може бути пануючою, що і було в Російській імперії, а потім і в 30-х роках 20 століття в Советікусі, де титульною нацією були росіяни, а пануючою — українці, що росіяни вправно виправили. Таким чином, коли я використовую терміни «українці» та «росіяни (московіти)», то маю на увазі відповідні нації, а коли використовую термін «наріг», то маю на увазі російській та українській народи. При цьому титульність нації в країні не враховується.

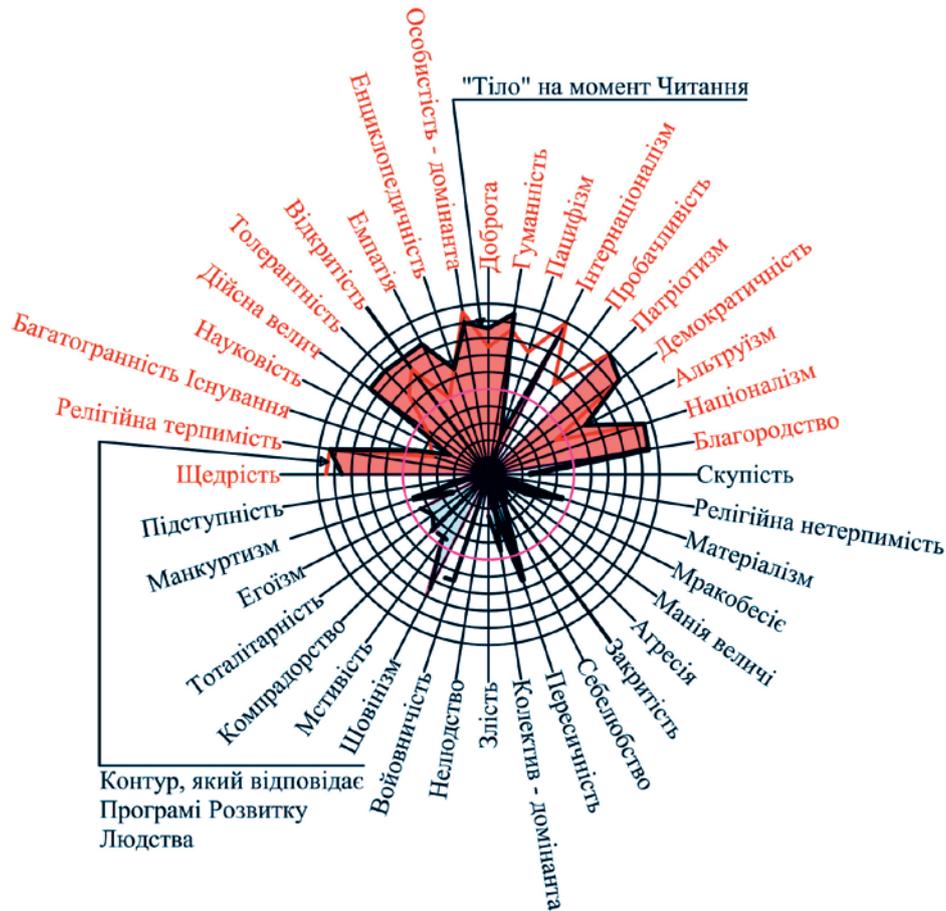
Те, що я в усіх блоках Читання спочатку виконую це стосовно Росії, а потім — України, явно продиктовано тим, що Росія напала на мою країну і я, перш за все, хочу виявити глибинність мотивації цієї її гії.

Вірогідно, що у визначенні складових пакету Характеру є прояв моєї суб'єктивності, що цей пакет може бути значно розширений, але в даному випадку мене цікавить сам принцип порівняння Характерів цих країн і тому, вважаю, обраній мною кількості складових достатньо. Особливістю тут і далі є те, що я читаю, перш за все, Програмний абрис, тобто — читаю те, що записане для цієї країни в Програмі Розвитку Людства (ПРЛ) на момент мого Читання, а потім виконую Читання того, в якому стані знаходиться «тіло» (двовірне) Характеру на момент Читання, адже мені відомо, що ПРЛ є тільки генералізованим напрямком розвитку, а фактичний стан кожний раз має певні відхилення.

Розгляд мал. 5 показує головне: для Росії в ПРЛ перебачена домінанта Негативних проявів складових Консолігованого Характеру.

Чому?

Це питання, як по мені, слід розглядати тоді, коли буде показаний тут весь пакет Сенсорного Аналізу ситуації

Мал. 6. УКРАЇНА. Популяційний прояв / фіксація Душі країни — Консолігований Характер народу країни. Читання 11.05.2022* 18:10

Конфронтації Росія / Україна. Але треба відмітити, що на мал. 5 показане, що в даному випадку відхилення якраз Негативності мало відходять від абрису ПРЛ, в той час як відхилення в межах достатньо низької Позитивності є значні.

Тепер підійшов час проробити ту саму операцію стосовно України — мал. 6.

На мал. 6 ми бачимо, що Консолігований Характер України різко відрізняється від Консолігованого Характеру Росії, бо «тіло» його має направленість на Позитивність.

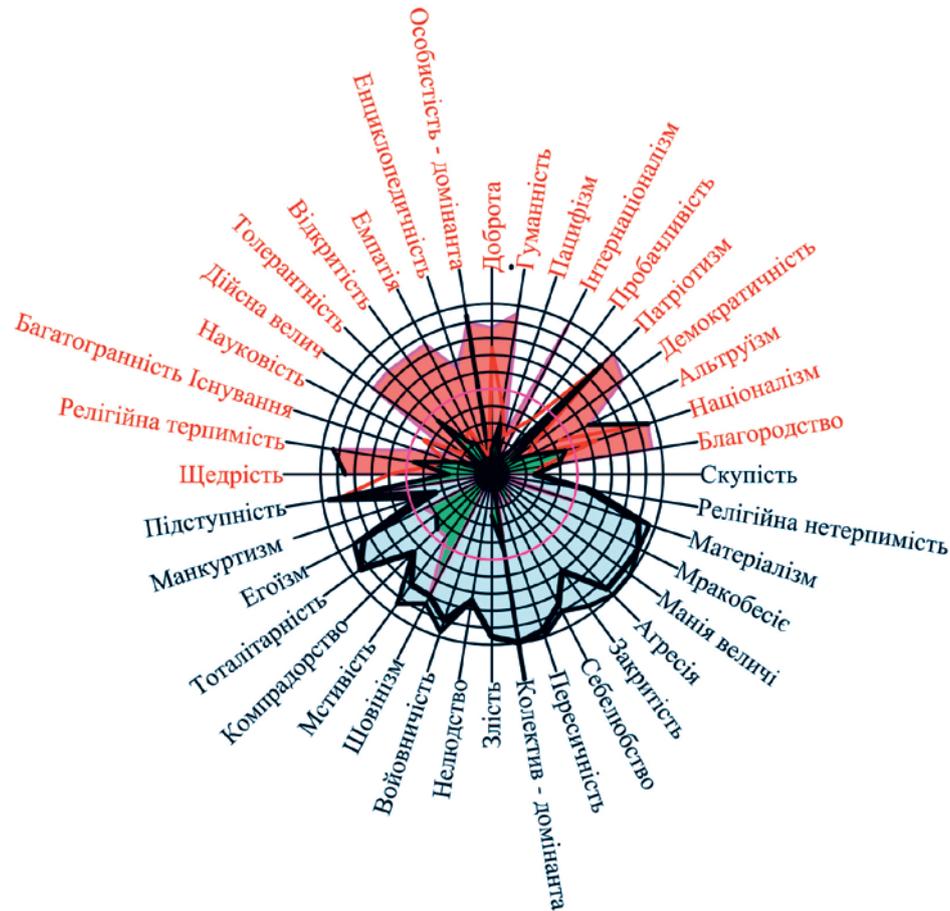
27.05.2022* 15:05

Разюча різниця у направленостях Консолігованих Характерах Росії та України особливо ясно видно, якщо накласти їх «тіла» на зведену модель дуальних характерів цих країн — мал. 7. При цьому огнаковість значень характерів (на малюнку це традиційно зафарбоване зеленим) дуже мала.

Цікавим є те, що масив «тіла» російського Консолігованого Характеру практично є цілісним, майже без розривів, в той час як «тіло» українського аналогу має гва розриви за рахунок проявів характерів: Багатогранність Існування ($K=0,50$), Пацифізм ($K=0,20$), Пробачливість ($K=0,4$). Судячи з усього, це прояв того, що Читання виконані під час Вітчизняної війни України проти Росії В такому випадку гоціальним є виконати Читання ситуації перед початком цієї війни, перед початком вторгнення Росії на територію України.

9.05.2022* 20:00

З реального життя ми знаємо, що вторгнення Росії в Україну в 4:00 24 лютого 2022 року стало шоком для українців. Враховуючи це, а також всі перипетії цієї Вітчизняної війни України на момент мого Читання, я вирішив виконати Читання сутті Консолігованого характеру України і Росії за станом на 23.02.2022 рік, що і показане на мал. 8 та 9.

Мал. 7. Консолігований Характер російського і українського народів на момент Читання 11.05.2022* 18:

На цих малюнках кольором (мал. 8 — синій колір, мал. 9 — жовтий колір) показані різниці між станами 23.02.2022 та 24.02.2022. Ми бачимо, що певні зміни фіксуються:

– для Росії — це різке пагіння в ареалі значення «+» та незначні збільшення в ареалі значення «—», що говорить про фактичну довгострокову стабільність «тіла» Консолігованого Характеру;

– для України — це певне зниження значення в ареалі «+» та різкий прояв в ряді окремих проявів Характеру в ареалі значення «—», що теж говорить про стабільність «тіла» Консолігованого Характеру, але принципово на іншій основі, бо у випадку Росії ми явно маємо закріплені значення в часі всього спектру Негативності, а в Україні в цьому спектрі з'явилися показники як відповідь на агресію Росії, як захисний механізм.

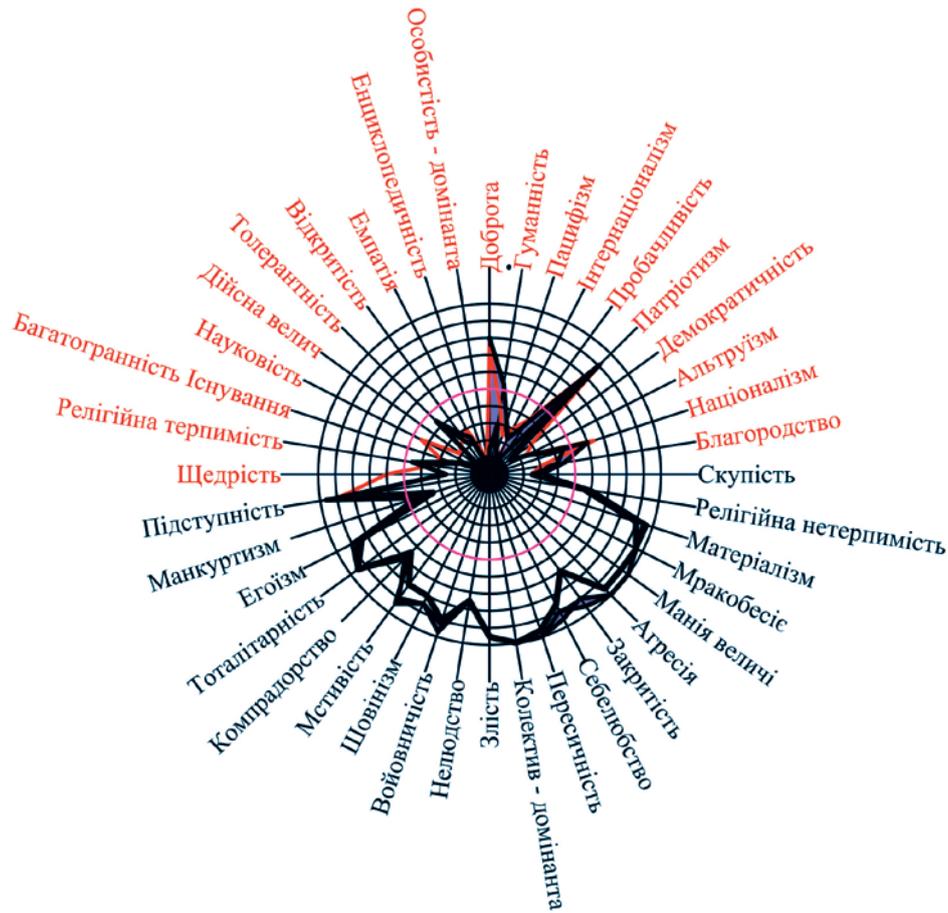
Але в обох випадках ці зміни по відношенню до принципового значення / обсягу / розміру / (Ж = еквівалентний вербальний термін відсутній) незначні, що говорить

про стабільність формування Консолігованого Характеру в часі не тільки для Росії, а і для України, хоча «тіла» цих Характерів і є антагоністичними один по відношенню до іншого.

Безумовно, можна виконати Читання по історії формування цих Характерів в часі, наприклад на протязі 400 років з кроком в 10 років, але такий аналіз буде мати суто академічний характер, в той час, як мене цікавить Глибинність обумовленої конфронтації зараз.

Таким чином, можна вважати, що перший показник Глибинності антагонізму

Росії по відношенню до України мною проявлений, а розгляд мал. 6 показує, що спільного між Консолігованими Характерами цих країн дуже мало, а це є однією із глибинних обумовлень виникнення агресивних дій з боку Росії по відношенню до України, адже ці дії мають закономірний характер і мова могла йти тільки про час, коли саме відбудеться напад Росії на Україну.

Мал. 8. РОСІЯ. Популяційний прояв / фіксація Душі країни — Консолідований Характер народу країни 23.02.2022. Читання 28.05.2022* 18:00

30.05.2022* 12:50

Наступним кроком є розгляд Консолідованої Свободи Волі Росії та України.

При Сенсорному Діагностуванні людини я керувався (і зараз керуюсь при нагоді) положенням, що людей без Свободи Волі практично не існує, мова фактично іде про те, що якісна і кількісна характеристики у всіх людей різні, що групування людей в цьому відношенні має тільки статистичний характер / вираз. При цьому якісна різноманітність обумовлюється сьома складовими, які описуються у кожному конкретному випадку сумарним Коефіцієнтом Свободи Волі (це і є кількісний опис з використанням традиційного для мене безрозмірного коефіцієнту в межах $0,00 \div 1,00$) через назву та форму (вона нижче дається в дужках), а саме:

1 складова. Сяюча (Ініціанована) — прояв волі «просунутої» людини, іншими словами — «цілунок Богом в лобик» чи

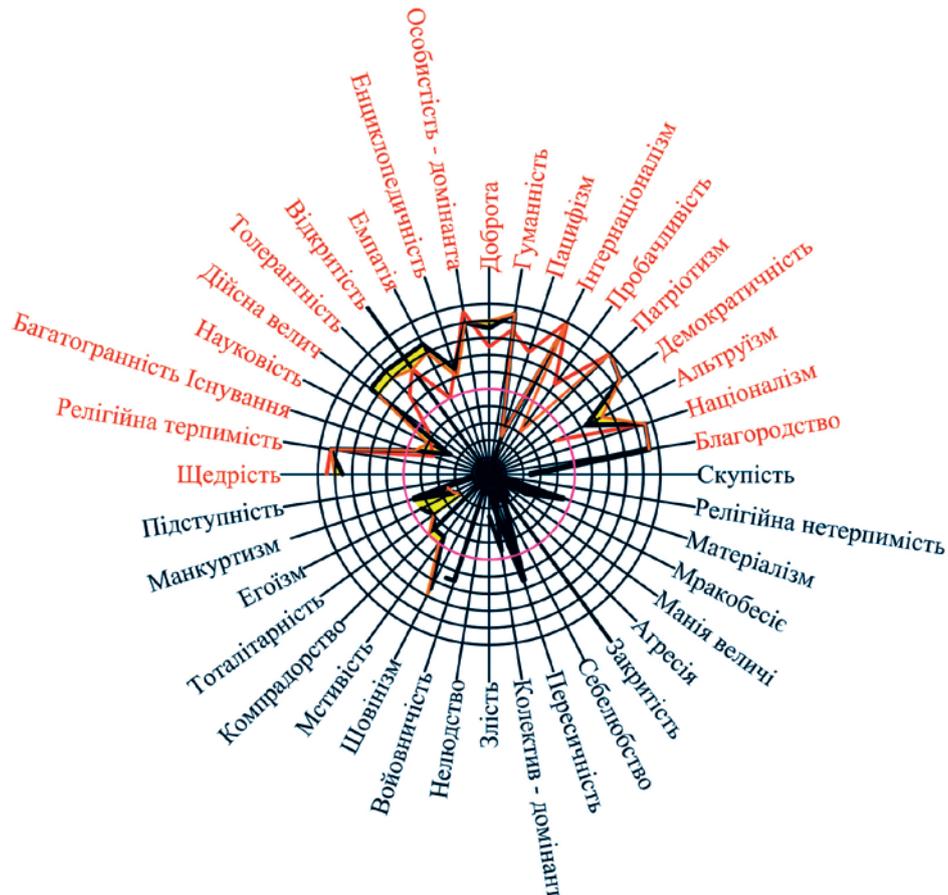
Дар, хоча таке «просунення» такої людини може і не усвідомлюватися самою людиною. Це є вища складова у формуванні Коефіцієнту Свободи Волі.

2 складова. Пануюча (Піраміда Хеопсу) — це здатність людини виконувати вчинки в житті, які обумовлюють її панування над іншими людьми подібно до того, як панує піраміда Хеопсу над простором пустелі.

3 складова. Незалежна (Чисте поле) — це коли людина має здатність жити так, ніби вона знаходиться в чистому полі і тільки вона вирішує куди їй іти, у будь-якому напрямку.

4 складова. Багатовекторна (Дерево) — це коли будь-який вчинок людини обумовлює розгалуження подальших кроків людини подібно до того, як ростуть гілки дерев.

5 складова. Прямоточна (Труба) — це коли людина існує без будь-якої здатності робити вільні рухи, вона немов народилася у трубі на її початку, а далі вона по цій трубі лине до завершення свого життя на кінці труби.

Мал. 9. УКРАЇНА. Популяційний прояв / фіксація Душі країни — Консолідований Характер народу країни 23.05.2022. Читання 28.05.2022*

18:00

6 складова. Залежна (Маріонетка) — цими словами сказана вся суть цієї складової.

7 складова. Акумулятор негативності (Козел відпущення) — це коли людина немов сама тягне на себе всі нещастя, а можна сказати і що вони самі линуть до неї.

Так от, цю модель визначення Коефіцієнту Свободи Волі можна застосувати не тільки до окремої людини, а і до будь-якого популяційного угруповання, в тому числі і до будь-якої країни, що і показано на мал. 10 і 11, де значення коефіцієнту $K=0,00$ знаходиться у центрі колів, а $K=1,00$ розташоване на зовнішньому колі. Треба підкреслити, що в даному випадку для кожної країни ми маємо майже пряму взаємодію Консолідованої Свободи Волі та суті Душі країни / народу, що у реальному житті обумовлює рабство та царшування росіян і волелюбність та самостійність українців. Залишається тепер тільки накласти малюнки 10 і 11 один на один для того, щоб побачити чи є щось спільне у прояві

Консолідованої Свободи Волі цих двох країн, що і показано на мал. 12. На ньому «пересічення однаковості» показано зеленим і ми бачимо, «тіло» цієї однаковості мале. І знову ми бачимо глибину конфронтації цих країн, бо в них складові Консолідованої Свободи Волі мають різну сполуку.

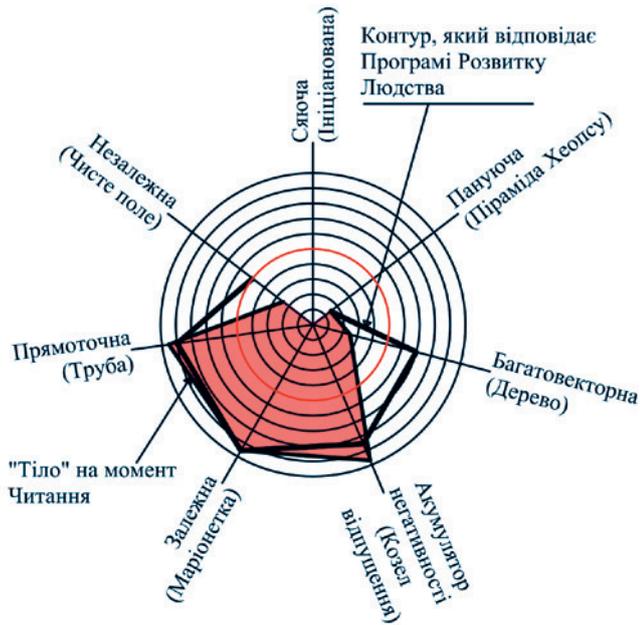
Росія має ведучими складові:

- Прямоточна (Труба);
- Залежна (Маріонетка);
- Акумулятор негативності (Козел відпущення).

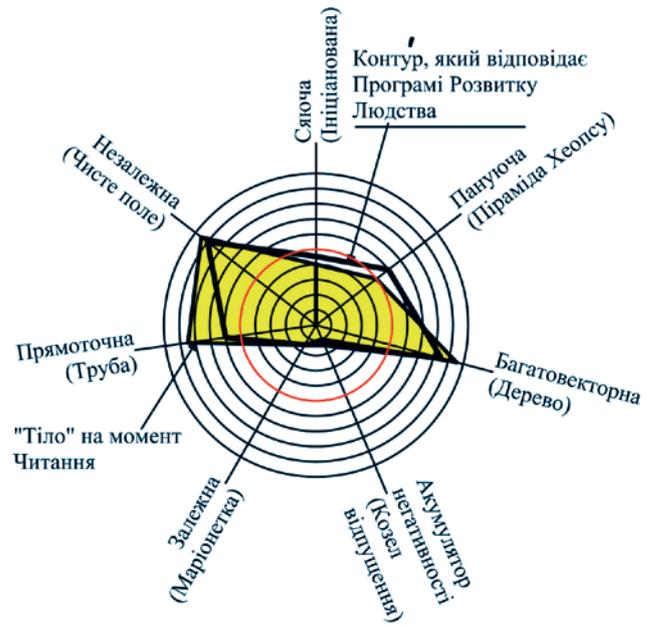
Україна має ведучими складові:

- Незалежне (Чисте поле);
- Багатовекторність (Дерево).

При цьому слід звернути увагу на те, що показник складової Прямоточна (Труба) в Україні достатньо близький до цього ж показника Росії, що є, як по мені, свідоцтвом того, що це прояв колоніального панування Росії над Україною на протязі більше 300 років.

Мал. 10. РОСІЯ. Консолідований Коефіцієнт Свободи Волі народу, як прояв Дії Душі країни в межах безрозмірного коефіцієнту, де $K = 1,00 =$ максимальному значенню окремих складових. Читання 21.05.2022* 13:20

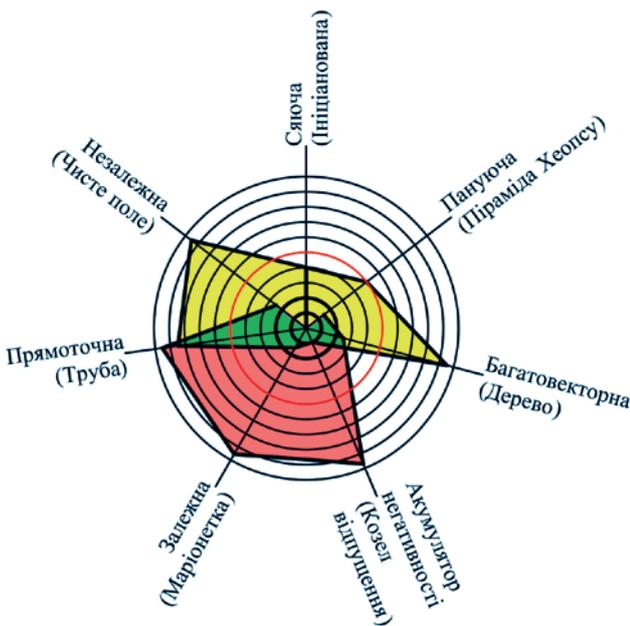

Мал. 11. УКРАЇНА. Консолідований Коефіцієнт Свободи Волі народу, як прояв Дії Душі країни в межах безрозмірного коефіцієнту, де $K = 1,00 =$ максимальному значенню окремих складових. Читання 21.05.2022* 13:20

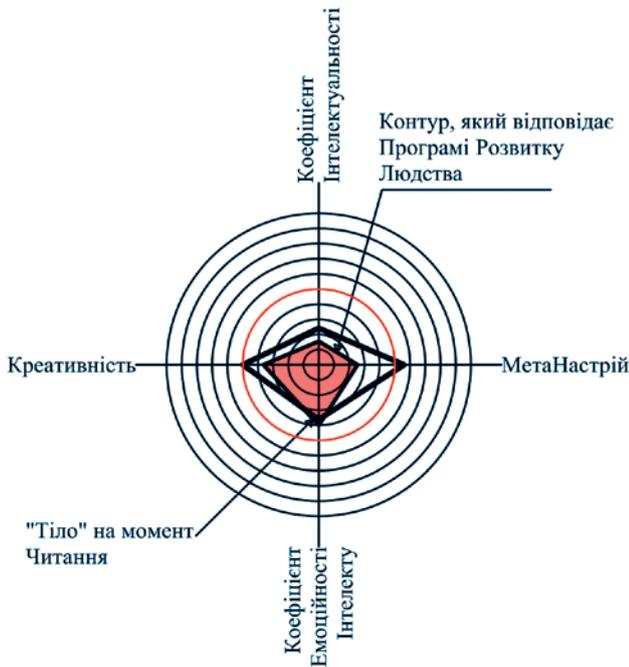
Доречі, слід мати на увазі, що зраз на Землі існує 28 країн, які мають федеративний устрій. Така система охоплює вельми різні країни, а саме:

1. Австралія;	15. М'янма;
2. Австрія;	16. Непал;
3. Аргентина;	17. Нігерія;
4. Бельгія;	18. Німеччина;
5. Болівія;	19. ОАЕ;
6. Боснія і Герцеговина;	20. Пакистан;
7. Бразилія;	21. Південний Судан;
8. Ефіопія;	22. Росія;
9. Індія;	23. Сент-Кітс Невіс;
10. Ірак;	24. Сербія;
11. Коморські Острови;	25. Сомалі;
12. Малайзія;	26. США;
13. Мексика;	27. Судан;
14. Мікронезія;	28. Швейцарія.

Я навів цей довгий список для того, щоб підкреслити / показати які ці країни різні, бо вони мають не тільки різні культури, соціально-економічний рівень тощо, навіть різні варіації федеративності, але серед них тільки Росія має свою федеративність формально, бо фактично це є імперія на протязі всіх століть, бо всі національні території, які зараз входять до РФ, у свій час були силою чи добровільно-примусово приєднані до Московії і їх навіть зараз об'єднує

Мал. 12.

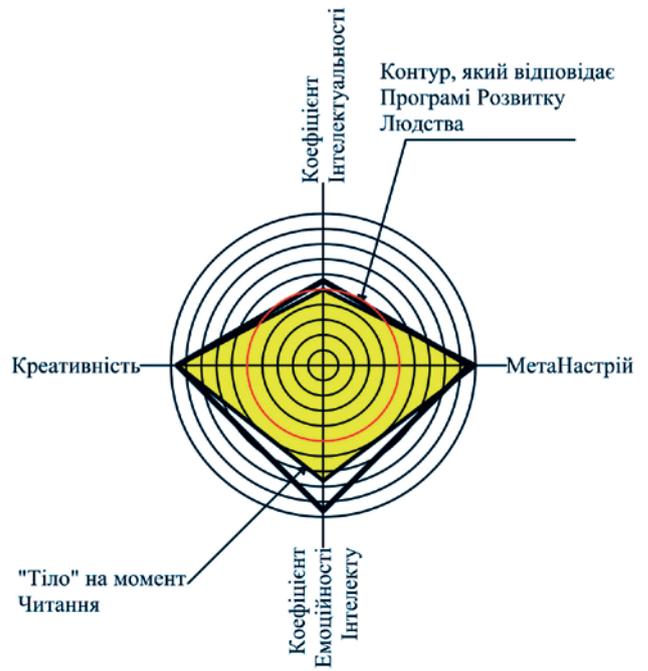
Мал. 13. РОСІЯ. Консолігований показник Інтелектуальності народу, як прояв Дії Душі країни в межах безрозмірного коефіцієнту, де $K = 1,00$ = максимальному значенню окремих складових. Читання 21.05.2022* 13:20

формально мова титульної нації. Серед всіх країн Землі, які мають федеративний устрій, тільки Росія є де-факто Імперією, суть якої не змінювалася. Хоча назва її і змінювалася. Чому це так? Напевно це питання треба буде гослігити окремо.

31.05.2022* 9:00

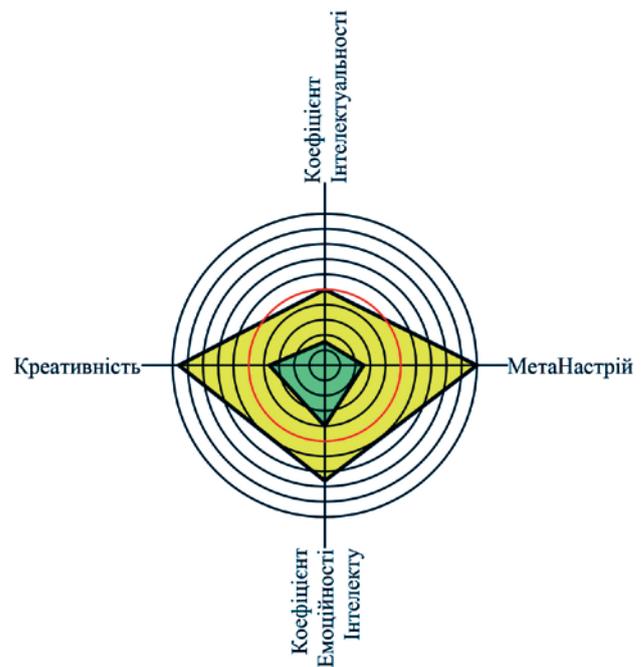
Наступним кроком розглядаю Консоліговану Інтелектуальність росіян і українців. Розумію, що цей розгляд є вельми делікатний, бо достатньо легко мене звинуватити у прагненні показати зверхність українського народу над російським народом, бо саме такий висновок автоматично витікає з мал. 13 і 14, а потім фіксується мал. 15. У зв'язку з цим я змушений зупинитися у цій розповіді на схованому Законі 15%. Нагадую, що у крокуванні Людства до Мети в ПРЛ (Програма Розвитку Людства) сховано достатньо солідна кількість Законів, які тільки час від часу «винирають» в усвідомленні їх людьми, хоча ці Закони йснують / проявляться / Ж в реальному житті людей. Закон 15% є одним із них.

Стосовно порушеної тут Теми, як я вже говорив вище, цей Закон проявляється в тому, що кожний наріг, кожна нація, кожна держава має Авангард, який повинен

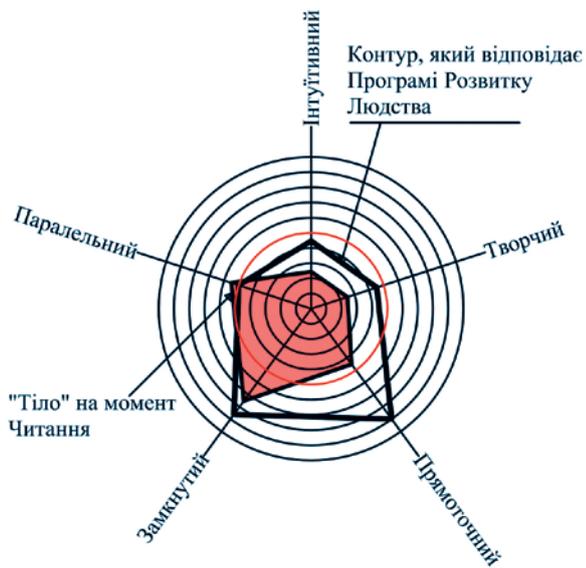

Мал. 14. УКРАЇНА. Консолігований показник Інтелектуальності народу, як прояв Дії Душі країни в межах безрозмірного коефіцієнту, де $K = 1,00$ = максимальному значенню окремих складових. Читання 21.05.2022* 13:20

охоплювати 15% людей цього популяційного утворення і включати в себе розумних, прогресивних людей, що ведуть людей цього утворення вперед, і має Ар'єргард,

Мал. 15.

Мал. 16. РОСІЯ. Консолігований показник Мислення народу, (адаптація розробки Е. Пірсу), як прояв Дії Душі країни в межах безрозмірного коефіцієнту, де $K = 1,00 =$ максимальному значенню окремих типів Мислення. Читання 21.05.2022* 13:20

який теж охоплює 15% людей, але які є гурнями, ортодоксами тощо. Таким чином, 70% людей цього утворення є «Болотом», яке українською називається «пересічні

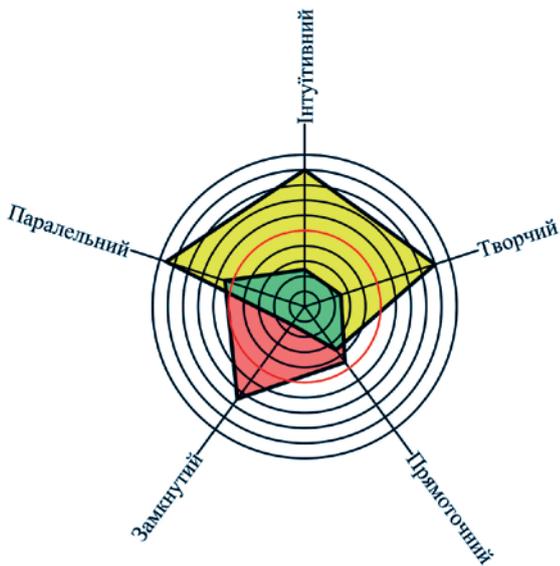

Мал. 17. УКРАЇНА. Консолігований показник Мислення народу, (адаптація розробки Е. Пірсу), як прояв Дії Душі країни в межах безрозмірного коефіцієнту, де $K = 1,00 =$ максимальному значенню окремих типів Мислення. Читання 21.05.2022* 13:20

люди». Це положення є генералізованим в межах ПРЛ. Але в реальному житті воно в такому вигляді реалізується не часто, якщо і реалізується.

Справа у тому, що частина пересічних людей прагне увійти до Авангарду, а він прагне відповідним чином розширити свій масив, а стосовно Ар'єргарду відбувається такий самий процес, але там пересічні люди підсвідомо і навіть свідомо прагнуть не потрапити в лабету Ар'єргарду, а він прагне розширити свій масив. Тому Читання цих показників для будь-якого популяційного утворення в момент Читання буде завжди відрізнятися від канонічності цього Закону 15%.

Цей Закон в реальному житті Людства має багато виразів, особливо в «дифузних» процесах, які я назвав. Для розуміння того, що це так, достатньо послатися на формування та роль Середнього класу в кожній країні чи вказати на постійну навалу мексиканців з прагненням опинитися в багатих США. У цій обоймі знаходиться і те, що на протязі століть Московія / Росія, як в якості Імперії, так і в якості Советікусу та сучасної ново Імперії Путіна, тягнула звізусіль до Москви та до Петербургу таланти в усіх галузях Науки та Мистецтва. Сліг тут послатися і на практику США

Мал. 18.

«засвоювати» таланти з усього світу і їх прагнення там реалізовуватися.

Цей процес, безумовно, має динамічний характер, але, якщо він в часі має сталу тенденцію, то тоді зрозумілими є трагічні показники РФ, які на цей момент мого Читання є такими: Авангард = 12%, Ар'єргард = 87%, Пересічність = 1%.

Жахливі показники! І вони вже загрожують Людству.

Ці показники для України: Авангард = 7%, Ар'єргард = 1,5%, Пересічність = 91,5%. Здається, що це жахливіше за показники Росії. Але!

Але треба сивитися на орієнтацію Пересічності! Для Росії маємо орієнтацію Пересічності у напрямку Авангарду і здатність його їх адаптувати тільки 5,0% від загалу в 87%, а в Україні маємо аналогічну орієнтацію в 61% від загалу в 91,5%. І це при тому, що за час з 1991 року Україна втратила в якості емігрантів декілька мільйонів високо освічених інтелектуалів! Тому нічого сивного нема в ситуації, яка показана на мал. 15.

Цікавим є те, що все це перегукується із Законами Дурості, які на базі багаторічних спостережень вивів італійський історик-економіст Карло Чиполло. Не зупиняючись на їх розгалуженому розкритті, бо простіше це читати в Інтернеті, я тільки перерахую їх:

Перший закон Дурості. Людина завжди недооцінює кількість ігіотів, які її оточують.

Другий закон Дурості. Вірогідність того, що людина гурепа не залежить від інших її якостей.

Третій закон Дурості. Дурепа — це є людина, гії якої ведуть до втрат гля іншої людини чи кола людей і, при цьому, це не приносить користі самому діючому суб'єкту чи навіть обертається шкодою гля нього самого.

Четвертий закон Дурості. Не гурні люди завжди недооцінюють руйнівний потенціал гуреп.

П'ятий закон Дурості. Дурепа — небезпечний тип особистості.

Напевно, логічним було би розглянути цей Закон Консоліговано стосовно цих двох країн і двох народів, але це вже виходить за межі мого побіжного аналізу, бо вимагає ретельного накопичення ілюстрацій.

І останнє порівняння прояву Душ Росії та України в реальному житті народів цих країн є немов логічним завершенням цієї вервечки проявів — мова іде про Консоліговане Мислення народів цих країн. Цей показник входить в пакет мого Сенсорного Діагностування людини, але це не є моєю

розробкою, я просто скористався розробкою Е. Пірса і адаптував її до графічної манери подачі інформації.

Е. Пірс дав таке тлумачення визначених цих типів мислення:

Інтуїтивний. Прийняття вірних рішень, які реально не мотивовані (інтуїтивні вірні рішення). Цей тип є вищим проявом людини мислити та засвоювати Буття в усіх його проявах.

Творчий. Прийняття неординарних та неочікуваних рішень.

Паралельний. Одномоментна обробка багатofакторності.

Прямоточний. Жорстка послідовність міркувань.

Замкнутий. Шизоїдний. (Собака схопив себе за хвіст і кружляє на місці.)

Треба сказати, що система Е. Пірса не має на увазі, що всі люди жорстко вписуються у визначенні їм 5 типів, адже таке твердження було би своєрідним Прокрустовим ложем стосовно людини, бо кожна людина є унікальним створінням. Мова іде про те, що в людині на протязі її життя можуть з'являтися і змінюватися різні сполуки цих п'яти типів, які фактично є базовими.

Природно, що якщо ми переносимо це положення на Консоліговане Мислення народу будь-якої країни, то ми повинні усвідомлювати, що в такому випадку має активний вплив на формування і становлення Консолігованого Мислення термін «однаковості флуктуацій», що простіше за все можна проілюструвати якраз на прикладі Росії, де те, що ми називаємо тепер Рашизмом, народилося разом із народженням Московського князівства і весь термін існування Московії з того часу і до наших днів росло та міцніло, хоча назва цього державного утворення і змінювалося: Московія — Росія — Російська імперія — Радянський Союз — Російська Федерація тепер.

01.06.2022*

Ми бачимо на мал. 16, що для сьогодення для Росії є ведучим Замкнутий тип Мислення. При цьому слід підкреслити, що зараз «тіло» Консолігованого Мислення російського народу менше від абрису його вігповігно до ПРЛ, а ведучим є Замкнутий (Шизоїдний) тип мислення, що, до речі, яскраво ілюструє історія Росії особливо зараз, коли Росія напала на Україну. Хоча треба бути справедливим — Паралельний тип Мислення має зараз показник трохи більший за базовий в ПРЛ. І, безумовно, не можна не відмітити, що два «вищих» Показників мислення — Інтуїтивний та Творчий — менші за базові вігповігно до ПРЛ.

Далі — розглядаючи Консолігований показник Мислення народу України — мал. 17, де, як ми бачимо, картина різко відрізняється від того, що показано вище по Росії.

В даному випадку треба підкреслити два моменти.

1). Домінуючими типами Мислення є: Інтуїтивний, Творчий і Паралельний;

2). По відношенню до базових показників на момент Читання ми маємо зміни, при цьому вказані вище типи є збільшені, а типи Прямочинний та Замкнений — зменшені. Це явний прояв консолідації народу у відповідь на напад Росії на Україну.

Особливо красномовно конфронтація Консолігованого Мислення народів Росії та України проявлена на мал. 18. на ньому, як і на інших малюнках попереду, кольором показані «тіла»: Росія — червоний, Україна — жовтий, а та частина «тіл», яка є спільною — зеленим кольором.

Ми повинні розуміти, що в історичному аспекті Консоліговане Мислення будь-якого народу, при всіх можливих флуктуаціях, формується повільно і має тенденцію до зменшення як кількості флуктуацій, так і закріплення їх відхилення від базових значень відповідно до ПРЛ. Можна виконати Читання цього процесу в межах певного часу, але мал. 18 говорить, що принципово ситуація буде такою, як вона показана на мал. 18 — Мислення народу України принципово має інше направлення ніж росіяні і воно могутніше. Якщо ж ми врахуємо, що Україна більше 300 років була колонією Росії, то можна зрозуміти чому Росія на протязі всього цього часу гнобила Україну і викрадала у неї інтелектуалів та Інтелектуальну власність в усіх аспектах Культури, Науки та Мистецтва.

02.06.2022* 10:20

Я виконав пакет аналітики у графічному вигляді. Чи є у Вас зауваження?

Зауважень нема. Є репліка.

Треба розуміти, що таке трактування Тем / питань / Ж є фрагментом, хоча і достатньо великим (десь біля 85 % загального обсягу) розгалуженого огляду всієї Темі. Це не означає, що такий підхід, таке трактування Темі невірне. Навіть навпаки — все вірно, але недостатньо, бо це є висвітлення принципового наближення до Істини і воно є правомочним на цей момент, хоча би тому, що накопичення у реальності Консолігованого прояву суті Душі кожної країни має кумулятивний характер в часі, який з точки

зору характеристики подій в цьому часі для цих країн було / є різне — Московія / Росія підхопила естафету деструкції від Золотої Орди і вельми успішно розвинула її, в той час як Україна весь час мала прагнення та навіть Мету бути в лоні Демократії, яка зародилася у Стародавній Греції.

З цієї точки зору було би доцільним виконати подібний аналіз для окремо взятих національностей росіян і українців, але і тут все не так просто, тому що українці є автоматичним продовженням титульної нації Київської Русі, а росіяни є синтетичною нацією, яка до слов'ян відноситься тільки мовою, яка фактично є розвиненням та трансформуванням староболгарської мови, яка сама по собі є синтетичною мовою, де слов'янська мова стала тільки базисом.

Маєш репліку?

Я маю намір зробити Висновок і розглянути хоча би побіжно роль Росії та України в ПРЛ з точки зору СуперЕкології Людства. Доцільно?

Так. І не тільки доцільно, а і потрібно так завершити цю Розмову.

Знову Кажемо: не поспішай, ретельно все обміркуй.

МИ

06.06.2022* 09:10

ВИСНОВОК.

Моя Сенсорна аналітика показує, що напад Росії на Україну є закономірний і має Глибину мотивацію. Принципово, здається, це не дає нічого нового до того, як цю дію обґрунтовують вчені, системні соціальні та військові аналітики, блогери та всі інші фахівці, які оперують суто реальними фактами, але наш світ не замикається тільки на Реальність, а Глибинність, про яку зараз так люблять говорити філософи з позиції Матеріалістичної парадигми, хоча їх уява про неї вельми розмазана, так от, Глибинність процесів і подій знаходиться за межами Реальності при тому, що ці події та процеси відбуваються саме у Реальності.

Це моє Сенсорне дослідження, безумовно, є суб'єктивним. Нічого дивного нема в цьому, бо подібні мені люди є фактично унікальними «приборами Пізнання» й в силу цього, а також унікальності кожної людини у звичному розумінні цього слова, мають свою каліброву, рівень та масштаб здатності наблизитися до Істини. Саме тому ми не речемо «Останню Істину», хоча і є закономірності нашого наближення до неї.

При будь-яких умовах все перевіряється об'єктивністю, а закінчення 20 та початок 21 століть показали, що є системи перекладу Суб'єктивного у Об'єктивне. В даному випадку це було би Читання цієї Теми різними «просунутими» по одному і тому же «каркасу», наприклад — тому, який я тут використав, а потім всі результати оброблювалися би методом сходження. Так було би логічне.

Розділ 3. ЛЮДСТВО — СУБ'ЄКТ ДОСЛІДЖЕННЯ

3.1. ПІДОЗРА / ПЕРЕКОНАННЯ, ЩО ЦЕ Є ТАК

09.06.2022* 7:00

З юнацтва я захоплювався фантастикою, купував по можливості книжки в цій літературній галузі, маю відповідно невеличку бібліотеку на українській, російській та польській мовах, але, чесно кажучи, ніколи навіть не задумувався про те, що фантастика має особливу роль у розвитку Людства і, тим більше, не здатний був це усвідомити. Але раптом став Контактормом і таке інше, потрапив працювати в цій якості (здається, що краще мені тут використовувати узальнюючий термін «альтерстратиг», а не «просунутий») до в/ч 4000 як науковий співробітник. У віггілі, де були зібрані мені подібні, кожний з нас «ходить у Вільний пошук» стосовно Безпеки України в нетрадиційних аспектах і яюсь непомітно я почав займатися питаннями Нетрадиційних війн. У результаті цього в 1998 році написав (рукою і авторучкою на папері!) товстий трактат «Війна — Хвороба Людства» з позиції Екології та СуперЕкології Людини, який гosci існує в моєму Архиві і який, можливо, я адаптую в цій книзі.

Той трактат був написаний мною без участі Візаві (так я узагальнено називаю Тих, хто має зі мною Контакт), але було весь час відчуття, що мене немов м'яко, делікатно і непомітно Підштовхують до якоїсь гумки.

І от, ніби випадково (як завжди, вже звично) до моїх рук потрапляє дослідження Николая Зеньковича «Россия. Тайны уходящего века» (російська мова, альманах «Подвиг», №1, рік я не зафіксував), де лаконічно, але достатньо ретельно показана внутрішня закулісна перипетія розвалу СРСР. Зараз в Інтернеті праці цього автора представлені широко, хоча тепер він оперує вже і дійсністю путінської Росії.

Ця робота справила на мене сильне враження, але головним чином тим, що вся канва розповіді автора дуже добре вкладалася у концепцію фантастичного роману Айзика

Але, як по мені, Розділ 2 має достатньо переконливе підтвердження у Розділі 1.

В той же час, в межах цього мого Сенсорного аналізу проявилися певні сховані Віртуальні програми, які доцільно розглянути з точки зору перекладу їх у Вербальність, що я і маю намір зробити далі.

Азимова «Кінець вічності», яка в моїй бібліотеці стоїть з 1966 року (рос., Библиотека современной фантастики, том 9). Твір Айзика Азімова був опублікований на англійській мові у 1952 році(!). Особливо гарно в концепцію цього роману вкладаються історії того, як прийшов до влади Горбачов і як Україна отримала незалежність.

Але ця гумка тоді у мене промайнула та щезла, бо бугенне та «альтерстатигне» моє життя було тоді бурхливе і воно повністю мене поглинуло.

В той час Верховна Рада України достатньо впевнено сповзала в стан Верховної Зради і депутати почали використовувати різноманітні заборонені, по здоровому глузгу, технології. Стало відомо, що на балконі преси час від часу з'являються сильні екстрасенси і, за гарні гроші (і не інакше!), по секторам оброблюють депутатські місця. Це були не єдині засоби в арсеналі конкуруючих сил, але голосування депутатів часто-густо мало несподіваний і неочікуваний характер. Виникло питання: «Чи можна яюсь виявити зовнішній вплив на депутатів?»

Цим питанням ми і зайнялися із системним аналітиком Олегом Герасименко і прийшли до висновку: «Можна!». Для цього треба мати опис програмної позиції певної партії, а потім порівнювати очікувано / вірогідне голосування із фактичним. Потім ми зрозуміли, що цей метод можна формалізувати і практично розповсюдити на всі події.

І я тоді знову згадав свою гумку про те, що Людство вельми делікатно Вежуть.

Але, як не дивно, цю тему не обговорював із Візаві, а Вони теж нічого про це не казали.

Центр в/ч 4000 російська агенатура вельми успішно ліквідувала в обсязі руйнації Армії України, на його руїнах виник Центр Розумкова, Олег почав працювати там (він був на 2 роки молодший за мене), а мене не взяли, послаючись

на те, що я вже старий і пенсіонер. Хоча фактично причина була інша.

Перед моєю співбесідою із паном Розумковим Анатолій Степанович Гриценко, перший Директор Центру, сказав, що я повинен переконливо продемонструвати свої Сенсорні здібності, що я і зробив — розказав про російські центри, де працюють на державу езотерики і поставив діагноз господарю кабінету — наведений рак. Господар кабінету вельми увічливо мене вислухав, сказав що все дуже цікаво, на наступний день Степанович сказав: «Вибачте, але ви старий».

Прикро, бо Розумкова можна було врятувати і я навіть встиг про це переговорити з уже відомим лікувальником раку нетрадиційними методами.

Через місяць мені позвонив Степанович в попросив оперативне Подивитися що там у Розумкова, а коли я це зробив і сказав, що все є як було, він сказав, що зараз роблять спроби врятувати Боса.

Час був втрачений.

Швидкоплинний рак. Невговзі пан Розумков загинув.

Я інколи приходив на спілкування до Центру, але ми Олегом регулярно зустрічалися за його межами заради інтелектуального спілкування, проговорювали розмірковувати про Нетрадиційні війни Росії проти України, але тему Моніторингу Людства Ззовні в цих розмовах я не піднімав.

Та коли зустрічався з Тарасом Шейко, то ця тема була звичною в наших розмовах, хоча в таких випадках говорив перш за все він, а я був слухачем. Він розказував про те, що Україна буде великою державою, цитував різних авторитетів минулого про це, говорив як Вищі Ведуть нас і так далі, але все це було узагальнене, концептуальне. І тільки.

Я знав, що він говорить достовірно, але на рівні мого життя звичайної людини сприймав це як щось вельми далеке, бо я не міг уявити собі механізм як це відбувається. До того ж, у той час вже почав виконувати Сенсорний аналіз країн Європи, він мене поглибив, я сприймав цю камеральну роботу як цікаву інтелектуальну гру, яку нема рації комусь показувати, навіть Тарасу.

Йшли роки.

У мене було карколомне реальне життя і насичене Сенсорне життя, я припинив активну практику Сенсорного Діагноста, став «мовчазним контактором» (термін Джона Кіля — «НЛО. Операція "Троянський конь"»). Але поступово, непомітно гумка / Пігозра про те, що Людство Моніторять і Ведуть почала перетворюватися у Переконавання. Почалося

принципово на іншому рівні моє Спілкування з Візаві, де Темою було «Земля — Об'єкт Дослідження, а Людство — Суб'єкт Дослідження» і це стало гомінуючим у Розмовах.

Щось Скажете стосовно цього тексту?

Ні. Це твій текст і твоє реальне життя. Говори далі.

МИ

10.06.2022* 7:30

На протязі мого життя, як звичного, так і фахового, я мав купу неприємностей від того, що мав переконання: те, що знаю та розумію я, знають і розуміють всі. Усвідомлення цього неголіку прийшло пізно, але прийшло та закріпилося, коли я став альтерстратигом (досі відчуваю незручність від цього терміну).

Саме тому знаю, що моє Переконавання, що Людство Ведуть, треба доказати. То далі і роблю таку спробу.

Отже, ДОКАЗИ.

Коли знаєш Де і Що шукати, то знаходиш, а потім гивуєшся, що все весь час знаходилося / знаходиться перед твоїм носом, а ти не бачив / не бачиш. Але для того, щоб побачити, треба хоча би ментально вийти за межі Системи, в якій ти існуєш, бо, відповідно до Систематики, елемент Системини не може інакше пізнати Систему. Фактично мене саме цьому і Навчали Візаві.

3.2. ЕФЕКТ ХАРЛАНА / ГОРБИ

Це я придумав таку назву, як і ще дві погальші, які покажу нижче. А ця назва базується на прізвищі героя роману Айзика Азімова «Кінець вічності» та на панібратські спотвореному англосаксами прізвища Михайла Горбачова.

Спочатку розглянемо фабулу роману пана Азімова.

Роман існує в Інтернеті навіть на українській мові і простіше за все було би вігислати моїх читачів прочитати його, але я маю намір розглянути паралельно колізії роману і журналістського розслідування, як я сприймаю цей твір, Миколи Зеньковича, тому наводжу цитати на російській мові (заради збереження рівнозначності розгляду їх).

Фабула роману навіть зараз, у 2022 році, через 70 років після появи його, незвична: існує Вічність, в ній існує множина Реальностей, які весь час корегує Рада Вічності заради збереження самої Вічності, а для цього існує відповідний колектив фахових Наглядачів, Обчислювачів, Розрахувачів Долі, Соціологів та Техніків, які безпосередньо виконують гії по зміні потрібної Реальності.

Далі — цитати.

«...Он изменил Реальность. За несколько минут, выкраденных из 223-го, он испортил двигатель, а в результате некий молодой человек не попал на лекцию по механике. Из-за этого так и не стал заниматься солнечными установками, и очень простое устройство не было изобретено в течение десяти критических лет. А в результате всего этого, как ни странно, война в 224-м была вычеркнута из Реальности. <...> Маленький ящик лежал теперь на новом месте. Ничто не выдавало его роли в судьбах мира. Несколько часов спустя капитан космолета протянет за ним руку и не найдет его. Полчаса уйдут на розыски, а тем временем сломаются двигатель, и капитан потеряет самообладание. В порыве гнева он решится на поступок, от которого воздержался в предшествующей Реальности. В результате важная встреча не состоится; человек, который должен был умереть, проживет годом дольше, другой же, наоборот, умрет несколько раньше.

Эти Возмущения, словно круги на воде, будут распространяться все шире и шире, пока не достигнут максимума в 2481-м столетии, через двадцать пять веков после Акта Техника. Теоретически его никогда не станет равным нулю, даже через миллион лет, но уже через пятьдесят Столетий его нельзя будет обнаружить никакими Наблюдениями».

Я вже казав, що на російській мові цей роман побачив світ у 1966 році, а це — самий смак Советікусу, тому, природно, що до нього Араб-огли Е.А. написав нищівну, хоча і поблажливу, критику з позиції соціалістичного реалізму, де саме цей уривок є обсмоктаним.

Але ідемо далі.

«Мы научились наблюдать Реальности и нашли среди них ту, которая является Естественным Состоянием человечества. ...Затем мы обнаружили Изменение, которое уничтожило Естественное Состояние. Оно не было одним из тех Изменений, которые совершает Вечность; оно заключалось в создание Вечности, в самом факте ее существования.

...Число возможных Реальностей бесконечно велико. И у каждой Реальности существует бесчисленное множество вариаций. Например, число Реальностей, в которых существует Вечность, бесконечно; число Реальностей, в которых Вечность не существует, бесконечно; и, наконец, число Реальностей в которых Вечность существовала, но была уничтожена, тоже бесконечно».

Опускаю розмову про паралельні Реальності, про які вже почали говорити ортодоксальні вчені з математичними викладками на руках, в той час як в Історії Людства достатньо суто реальних фактів і подій на доказ цього, які ортодокси не бачать і не можуть побачити, бо тоді треба вийти за межі Ортодоксії. Головне у наведених цитатах інше, те, що мене і зацікавило: виконання певних змін в подіях, які приводять як до миттєвих ефектів, так і до далекоюсяжних наслідків. Нагадую, що я вище говорив про те, як ми з Олегом Герасименко прийшли до розуміння того, що дію ззовні на події можна відслідкувати по відхиленням від закономірності протікання цих подій.

Тепер самий раз зупинитися на колізіях праці пана Зеньковича.

11.06.2022* 08:05

Почну з того, що єдина / пануюча / владна Партія, а її називали саме так — з великої літери, в Радянському Союзі була суцільно рангована та ешелонована, де все було прописане і визначене. Фактично це була кісна система, що і зберігало стабільність її системи. От що говорить пан Микола Зенькович у своєму журналістському дослідженні:

«Высшее партийное руководство в Советском Союзе было трехступенчатым. Людьми нижней, третьей ступеньки являлись "рядовые" секретари ЦК — не члены и не кандидаты в члены Политбюро. На 10 марта 1985 года, когда скончался Черненко, их было пятеро — Зимянин, Капитонов, Лигачев, Русаков и Рыжков.

Вторую ступеньку составляли кандидаты в члены Политбюро. Во время описываемых событий их насчитывалось шестеро: секретари ЦК КПСС Долгих и Пономарев, грузинский руководитель Шеварднадзе, министр культуры Демичев, первый заместитель Председателя Президиума Верховного Совета СССР Кузнецов, председатель КГБ Чебриков.

Десять человек относились к людям первой ступеньки. Членами Политбюро были два секретаря ЦК — Горбачев и Романов, три местных партийных лидера — Гришин, Кунаев и Щербицкий, председатель КПК Соломенцев, премьер Тихонов, его первые замы Алиев и Громыко (последний одновременно и министр иностранных дел), председатель Совмина России Воротников.

Эта десятка во главе с генеральным секретарем и была той мочуей кучкой, которая определяла все стороны жизни

шестой части земного шара. Менялся ее состав, но роль оставалась неизменной. Как и ритуал, завезенный с незапамятных времен».

Підкреслюю: ритуал функціонування існував споконвіку, що і є, відповідно до розуміння цього Олегом та мною, тією константою, відхилення від якої вимагає пояснення. Зрозумілим є і те, що в разі необхідності поповнення першого ешелону влади виконувалося за рахунок групої, групої за рахунок третьої, а третю поповнювали звірки? Для цього була маса секретарів обкомів, країв і так далі.

Першим відхилення від Традиції пан Микола описує так:

«Смерть Кулакова до сих пор относят к категории погодзительных. Еще во время похорон было констатировано отсутствие Брежнева, Косыгина, Суслова и Черненко, что выглядело беспрецедентным в разработанном до мелочей ритуальном церемониале на Красной площади. Траурную речь с трибуны Мавзолея произнес и урну с прахом Кулакова в кремлевскую стену замуровал приехавший из Ставрополя его земляк Горбачев. Это было его первое публичное восхождение на трибуну Мавзолея».

Інтриги в надрах Партії були звичною справою, тому, здається, що не було нічого дивного в тому, що:

«...Горбачева вызвали в Москву на смотрины. Ноне единственного. Был-де у него могущественный конкурент, о котором не погодзевал. Тоже руководитель крупной парторганизации, но — областной. Аграрник до мозга костей, с целинным опытом работы, лично знакомый Леониду Ильичу еще в бытность того секретарем ЦК Казахстана».

По всім канонам партійного просування в ієрархії Партії повинен був перемагти в цьому змаганні конкурент Горбачова, але...

«Если к выдвижению Горбачева на пост первого секретаря Ставропольского крайкома в 1970 году приложил руку в основном Кулаков, то к переезду в Москву — уже Андропов».

І Автор робить важливу для нас констатацію: «Вот второй человек, благодаря покровительству которого стало возможно политическое вознесение Горбачева. Андропову Михаил Сергеевич обязан даже больше, чем Кулакову. Удивительно, не правда ли, что оба высокопоставленных патрона схлестнутся в схватке за верховенство — если, конечно, эта версия имеет под собой основание, и каждый при этом своей смертью будет освобождать дорогу молодому честолюбивому провинциалу».

Ця констатація гарно вкладається у суть МНВ (Мінімально-Необхідний Вплив) відповідно до концепції роману «Кінець вічності».

Я використовую цитати з праці пана Миколи не у послідовності його розповіді, а так, щоб найкраще проілюструвати моє твердження, що Ефект Харлана / Горбі гіє в нашій реальності, в житті Людства. При цьому повинен підкреслити, що пан Микола гарно розумів незвичність всього процесу вхоження Михайла Горбачова на трон Советікусу:

«К феномену вознесения Горбачева из ставропольской глуши в замкнутый круг кремлевской элиты, наверное, будет обращаться не одно поколение исследователей. <...> Миллионы разочарованных, стосковавшихся по переменам гражданне погодзевали, что пройдет совсем немного времени, и про этого человека напишут чуть меньше, чем про Иисуса Христа, но почти столько же, сколько про Наполеона, Ленина, Сталина и Гитлера. Несмотря на огромную литературу о Горбачеве, путь его из пыльного провинциального Ставрополя в древний Кремль до сих пор окутан тайнами, слухами, легендами».

Остання фраза неявно, але вже вгуге вказує на незвичність порушення Ритуалу існування Партії. Таке розуміння події, як по мені, підтверджує і наступна цитата із праці пана Миколи: «Негодоброжелатели последнего генсека относят его к числу тех деятелей, чей путь к вершинам власти был даже не результатом, а, скорее всего, побочным продуктом больших кремлевских игр. То есть перевод из Ставрополя в Москву был не наградой за крупные экономические достижения края, не признанием особых дарований, выделяющих ставропольского руководителя из среды секретарского корпуса КПСС, а фактором случайности, обусловленным озабоченностью набиравшего силу Андропова в укреплении своих позиций в брежневской команде и нуждавшегося в поддержке как можно большего числа высокопоставленных лиц».

Далі необхідно зрозуміти, що обраний для МНВ в якості головного виконавця Впливу повинен володіти певними якостями і пан Микола показує, що Михайло Горбачов гійсно володів ними. Не виходячи за межі праці пана Миколи, хоча гійсно про першого і останнього Президента СРСР написано дуже багато досліджень, проілюструю, що це мало місце.

«С удивительным свойством Михаила Сергеевича — все знать и ничего не предпринимать — мы еще встретимся в ситуации, когда принималась декларация о государственном суверенитете России. Странная позиция президента

действительно дает повод подозревать его в сознательном развале страны — именно так оппозиция квалифицирует бездействие Горбачева в критические моменты».

Пан Микола ще описує як саме було прийняте рішення про об'єднання Німеччина.

«Присоединение ГДР к ФРГ приобретало темпы кино-боевика. Девятого декабря 1989 года, как мы знаем, генсек торжественно поклялся не дать немецких друзей в обиду, а уже 26 января следующего года на узком совещании ого-рошил близких единомышленников:

– Объединение Германии неизбежно, и мы не имеем морального права ему противиться...

...Приоткрылся краешек еще одного покрывала. Оказывается, в июне того памятного 1990 года Горбачев посетил США. Сидя за чашкой кофе с Бушем, Михаил Сергеевич как бы между прочим заявил, что он согласится признать членство объединенной Германии в НАТО, если этого пожелает немецкий народ.

Буш от неожиданности едва не выронил из рук свою чашку. Изумленно взглянул гостю в глаза:

– Я хотел бы услышать это еще раз. Вы сказали, что не имеете ничего против, если Германия захочет быть в НАТО?

Горбачев повторил:

– Если они захотят быть в Варшавском Договоре, очень хорошо. Если они захотят в НАТО, тоже очень хорошо.

Буш не поверил услышанному и попросил Горбачева еще раз повторить сказанное. Горбачев сделал это. Буш и его сотрудники были потрясены.

Такая вот иллюстрация к вопросу о том, как принимались судьбоносные для нашей страны и всего мира решения в эпоху нового мышления. Ни в Политбюро ЦК КПСС, ни на съезде народных депутатов СССР этот вопрос не обсуждался и проект его решения не рассматривался. Естественно, не согласовывался он и с тогдашними союзниками СССР».

Ця сцена мало ув'язується із цитатою, яка наведена мною перед цим, але гарно вписується у спонтанність та нечужваність вчинків Горбачова, про що ми добре знаємо, бо все це відбувалося на наших очах.

І, як тепер кажуть, вишенька на торті:

«Горбачев тоже стремился подогнать историю под свою биографию, поэтому его попытка в одночасье модернизировать такую гигантскую машину, как наша страна, закончилась гигантской катастрофой — гибелью государственности».

І як красиво все було виконане!

«...партийные патриархи не подозревали, что в недрах истории России растворялась еще одна эпоха. Взошла звезда человека, которому суждено будет поставить в этом деле жирную точку.

Однако такое тогда не могло прийти ни в огню даже самую дерзновенную голову. Осанну Горбачеву пели как многоумдые престарелые члены Политбюро, так и молодые секретари ЦК».

Радянський Союз припинив своє існування. В цьому процесі розвалили його із середини 5 людей:

– Горбачов — своєю політикою, яка посилювала хаос його існування;

– Бурбуліс — написанням детального плану ліквідації СРСР;

– Єльцин, Кравчук та Шушкевич — ліквідацією союзного договору 1922 року.

МВН спрацювало на славу!

Чи є у Вас коментар до мого Ефекту Харлана / Горбі?

Є. У цілому вельми не погано написано, логічне, але маємо зауваження.

1). Те, що обрав таку назву цього Ефекту не страшно, та слід мати на увазі, що цей Ефект існує стільки, скільки існує Людство в цій Редакції. Можна було обійтись без використання прізвища фантастичного героя, назвати, наприклад, Ефект Олександра Македонського чи Ефект Володимира Зеленського, бо в обох випадках є прояв МНВ, а між цими героями минулого і сучасного існують: Жана Д'арк і Гітлер, Гельгемеш та цар Давид і маса інших упродовжувальників МВН в Історії Людства. А про скількох невідомих ніхто не знає і не здогадується!

Це скоріше не зауваження, а репліка.

2). Маємо надію, що ти розумієш, що показана / описана тобою дія є тільки фрагментом більшого. Чуємо: маєш намір це показати. Добре.

3). Принципова різниця розвитку Науки в Росії та у Європі полягала / полягає в тому, що в Росії все написано фактично повинне мати адресатом пересічну людину, а у Європі — людину із Авангарду. «Високі матерії» не дано пізнати дурням, тому треба писати для Авангарду. Що ти і робиш. Але не мудруєш.

МИ

3.3. ЕФЕКТ ДРОЗОФІЛИ

12.06.2022* 04:45

Я назвав цей Ефект на честь комах, які дали можливість Людській науці зробити прорив в генетиці, а також, як я розумію, і в ряді інших галузях Науки. Мені здається, що простіше за все використати як основу розповіді про цей Ефект саме суть використання Наукою цих комах.

Спочатку наводжу цитату із Вікіпедії, бо враховую один із своїх неологізмів — переконання: «Те, що знаю я, знають всі».

«Дрозофіли (*Drosophila*) — рід комах ряду двокрилих. Розміри невеликі (до 3,5 мм), самиці більші за самців. Описано кілька тисяч видів. Широко розповсюджені по світу, найбільше різноманіття видів у тропіках та субтропіках. Живляться соком гниючих рослин та мікроорганізмами. Личинки розвиваються у напіврізкому середовищі рослинних решток, що розкладаються. Тривалість циклу розвитку суттєво залежить від температури субстрату, а також від виду та становить від 7 до 60 діб. У природі мають значення як переносники гризджових грибів.

Використання в експериментальних дослідженнях

Дрозофіл легко розводити в лабораторних умовах, вони мають короткий цикл розвитку, для спостереження за ними не потрібне складне обладнання. Внаслідок цього деякі види дрозофіл (зокрема *Drosophila melanogaster*) стали незамінним об'єктом при генетичних дослідженнях. На цих комах були отримані перші експериментальні мутації та вивчені процеси мутагенезу. Томас Гант Морган вивчаючи мутації дрозофіли сформулював зі своїми учнями хромосомну теорію спадковості. На прикладах з дрозофілою можна спостерігати основні типи закономірностей спадковості, такі як наслідування пов'язаних зі статтю ознак, закон розщеплення Менделя, явища зчеплення та вігштовування генів. Також можуть бути побудовані моделі генетичних хвороб за допомогою летальних генів. Крім того на дрозофілах можуть досліджуватись генетичні закономірності популяцій».

Головним тут є те, що Дрозофіли мають коротке життя стосовно Людини, а це дає можливість вивчати генетичні зміни в популяціях при різноманітних діях на комах.

Коли закінчувалося 2 століття і находило 21 століття, то Людство різноманітним чином підводило підсумок століття, яке йшло у Минуле. В моїй невеличкій бібліотеці є два видання на російській мові, які присвячені Феноменальності 20 століття.

«XX век. Хроники необъяснимого» були вигані у Москві в самому кінці 20 століття в 12 томах, а Железняк Г. В. та Козка А. В. вигали 10 томів під рубрикою «Опасно! Аномальная зона» у Харкові / Белгороді вже на початку 21 століття. Мені невідомо, щоб щось подібне було вигане на українській мові.

В обох багатотомниках інформація базувалася виключно на фіксованих в реальності фактах.

Далі наводжу тільки перелік феноменальних згібностей людей з цих джерел.

«XX век. Хроники необъяснимого». Том «Открытия за открытиями». Рубрика «Это странное и загадочное существо — человек».

Достовірні фіксації феноменальності:

– Нетлінність: монахиня Розаліна (кінець 15 століття), Жан Ле Васер (1625 р.).

– Люди-магніти: Кароліна Клер (1877 р.), Френк Мак-Кінстрі (1889 р.), Луїс Гамбургер (1890 р.), З. Удиванова, Насиба Расулова, Ірина Романівська, Кристина Гюларян, О. Проніна, Т. Казимирова, Г. Єранова, Г. Крамар, В. Никуличев, Є. Білінкин (всі — наш час).

Том «Истории, которых не могло быть. Глава VII. На пепелище инквизиторских костров» — 23 розповіді про людей, які володіли здатностями по типу Ванги.

«Опасно! Аномальная зона». Том «Религиозные чудеса и феномены», рубрика «О реинкарнации».

– Проявлення і отримання знання за 1 день 120 мов — Наташа Бекетова.

Том «Тайны человеческой психики».

– Левитация: Йосиф Деза (1603 р. н.), Даниель Дуглас Хьюм (19 ст.), Махаріші Махеш Йоги (друга половина 20 ст.).

– Люди-магніти: В. Д. Никуличев, Ю. Ткаченко, Інга Гайгученко, А. Криворотів, (всі — наш час).

– Електричні люди: Полін Шоу, Лю Ін, Дженні Морган, (наш час).

Я по-старинці використав книжкову інформацію, бо був переконаний, що наведених прикладів буде достатньо. Але 21 століття все більше і більше показує, що книжкова прогукція відходить у минуле, що вона стає ще однією галуззю колекціонерів. Прийшов час нетвердих носіїв інформації.

Достатньо було мені звернутися до Гуглу, як на питання «Феноменальні здатності людини» було показано, що в цій пошуковій системі циркулює на моїй мові 28 зоо документів. Я не пишу наукову працю, тому мені не треба аналізувати

цей масив інформації, тому достатньо обмежитися потрібними мені прикладами, які я легко знайшов через Гугл.

Отже, існуючі в межах кінця 20 та початку 21 століть люди з феноменальними здібностями:

- Гарольд Вільямс — поліглот, знає 58 мов;
- Шакунгала Деві — людина-комп'ютер, обчислює гумкою величезні масиви цифр і виконує математичні операції будь-якої складності;
- Вероніка Зайгер — має зір орла;
- Норман Гера — управитель бджіл;
- Джіно Мартіно — неймовірно нагмічний череп;
- Исао Магії — нагсумарай, вологіє неймовірно швидкими рухами;
- Дін Карназес — супермарафонець, неймовірна витримка (560 км за 80 годин);
- Лью Тоу Лін — людина-магніт;
- Радж Махан Наїр — електролюдина;
- Даніель Таммен — людина-комп'ютер, знає 22 514 цифр після коми в π, за 7 днів вивчив 11 мов;
- Даніель Саніт — неймовірна гнучкість тіла, гумовий хлопець;
- Кевін Річардсон — заклинатель звірів;
- Він Хоф — крижана людина;
- Стівен Уїлшир — людина-фотограф — фотографічна пам'ять;
- Даніель Кіш — сліпий, бачить все ехолокацією, як кажан.

Різні люди, з різними проявами та з різними виразами феноменальності

Їх об'єднує тільки феноменальність?

А що об'єднує їх із Дрозофілами?

Відомо, що існують спадкові відуни та відьми. Навіть вже відомий механізм спадковості такої феноменальності в родах і сім'ях. Це — окремий пласт, який базується на ПозаРеальності. А у моїх героїв у наведеному списку все банально реалістичне. То що ж їх в дійсності об'єднує?

Їх одиначність.

Вони не отримали свої феноменальні здібності у спадок і не закріпили їх у своїх нащадках. Це одиначні випадки реалізації феноменальності.

При чому тут Дрозофіли?

При тому, що Дрозофіли і Людство є Об'єктом гослуження. Тільки є одна суттєва різниця: Дрозофіли вивчаються на здатності отримувати, адаптувати і генетично

закріплювати нові якості популяційно, а Людина має на рівні ДНК, але не у вузькому генетичному рівні, а у широчайшому СуперГенетичному рівні, вже закріплені прояви Носія Розуму / Життя Вищого рівня, бо Людина має не тільки Реальне Тіло, а і Тонкі Тіла, які несуть в собі здатність Людини отримати те, що вона називає Вищим Розумом, тому природно, що Ті, Хто Моніторять Людство, час від часу перевіряє на одиначних прикладах палітру й готовність реалізації Схованого.

Так, Дрозофіли теж мають Тонкі Тіла, у примітивному вигляді, але Людство знаходиться в стані Вивчення не тільки в якості Об'єкту, а і в якості Суб'єкту. А це вже і обумовлює Виконання разових перевірок здатності Людини існувати в лоні Вищого Розуму.

За станом на зараз Людство обчислюється у 7,91 млрд людей і в цьому «океані» поява однієї «краплі»/людини з нагприродними здібностями, які не мають генетичного обґрунтування та генетичного закріплення, є нищівно малим, але не для нас.

Поява людей з феноменальними здібностями є елементом Моніторингу Людства. И так було завжди.

Чи буде Ваш Коментар до цього мого Ефекту Дрозофіли?

А як же інакше?

Ти Нас порадував, бо вельми логічно і несуперечливо виклав цікаву ідею, яка достатньо близька до Істини.

Як завжди, пару зауважень.

1). Не розумно не розглядати в межах цього Ефекту людей, які володіють паранормальними здібностями. Тим більше, що в ряді випадків саме ці здібності обумовлюють прояв змін в суті генетичній спадковості. Але Ми розуміємо, що це окрема і дуже величезна Тема, а тут необхідно дати матеріал, якій практично зможе дати можливість більш-менш зрозуміти його розвинутий вже майже не пересічній людині. Тому це — тільки репліка, не зауваження.

2). Так не було завжди — Моніторинг на такому високому рівні існує тільки в останньому Циклі, тому що в даному випадку іде СуперЕкологічний експеримент. Це — вже зауваження і Ми маємо надію, що ти врахуєш його при подальшій Розповіді.

Що ж, головне ти показав: є Моніторинг Людства, хоча прояв його і фіксується на окремих людях.

МИ

3.4. ЕФЕКТ КРАВЧУКА / МІЖ КРАПЛЯМИ

13.06.2022* 9:55

Я ніяк не міг оминати нагоду показати одну із ілюстрацій того, як нас делікатно, але рішуче, Ведуть, скажу так: Вищі Сили, на одному з прикладів в історії України.

Напередодні вперше виборів Президента України в країні вирували пристрасті, адже Советікус канал, перег Україною замаячила можливість нарешті стати гійсно самостійною державою, все комуністичне когло України було дезорганізоване, бо сам Другий секретар КПУ пан Леоніг Кравчук раптом прагнув стати на чолі Самостійності, хоча і крутився при цьому «між краплями дощу», в країні говорив в увесь голос Рух на чолі з В'ячеславом Чорновілом.

Навколо мене люди бурхливо обговорювали все це, але я в цьому участь не брав, бо був в лабетах становлення нової редакції власного життя. В той час я був викладачем по годинам на Архфаці КІБІ в майстерні Юрія Косенко, якого знав ще з часів студентства — він був на 2 курси молодший за мене і в Проектному Залі корпусу Архітектурного факультету позмінно ми користувалися одним і тим же закутком із столами. У нас були дуже гарні стосунки, ми розуміли один одного, але, на відміну від мене, він не тільки розмовляв українською, але і, як я здогадувався, мав активну участь в певних українських національних змаганнях.

Вся моя активність в цьому плані була — участь у вервечці Злуки, коли Юра покликав мене приєднатися до нього в цьому.

І от, іде інтенсивна підготовка до вперше виборів Президента України. Це не могло не зачепити хоча би краєчком мене, то я Підключився до Інформаторію Землі, хоча чесно кажу: тоді не усвідомлював суть своєї гії, і отримав, що з вірогідністю до 75% Президентом буде Леоніг Кравчук. От і добре, нема чого хвилюватися.

В аудиторії займаюся з студентами. До аудиторії заходить Юра Косенко і каже: «Вітаю! Пішли, побалакаємо». Пішли в кулуари, і він починає мене агітувати взяти активну участь в агітації за Чорновіла, щоб він став Президентом України, адже вся інтелігенція за нього, тому зараз по всім вузам іде така агітація. До того ж всі соціальні опитування говорять про те, що люди за Чорновіла! Я слухаю його, киваю головою, але ніякої згоди на участь в такій агітації не даю, бо чую, як в моєму мисленні Голос впевнено говорить: «Президентом буде Кравчук!» Дзвоню увечері Тарасу. Кажу:

– Тарасе! Зараз все нібито за те, що Чорновіл буде Президентом України, а Голос мені говорить, що буде Кравчук. Що скажеш?

– Мені теж Голос говорить про Кравчука. Давай тепер і подивимося як це буде Зроблене.

І Зроблене було дуже красиво. Михайло Горбачов як Президент СРСР у наступному своєму спічу опорочив Україну і Леоніг Кравчук таким чином опинився в ситуації, коли ходити між краплями стало неможливо — треба обрати чи лягти під ідею створення Союзної держави в «новій якості», яку плекав пан Михайло, чи обрати Самостійність України. І Кравчук став бік національному патріотизму, за вільну Україну, що і проголосив у своєму виступі у відповідь Горбачову.

Одноразово Чорновіл умудрився щось таке наговорити у своїх виступах, що переляканий Юра Косенко прибіг до мене, я в цей час вів високоінтелектуальну бесіду із дипломатиками, вивів мене із аудиторії і переполошено запитав:

– Ти чув останній виступ Чорновіла? Ні? Дивно, бо всі чули. Та тепер це не головне! Ти ще нікого не агітував за Чорновіла? От і добре! Ні в якому разі не можна його підтримувати! Якщо він прийде до влади, то буде громадянська війна! Ти тільки послухай що він зараз говорить! Зараз по всім вузам виконують відквіт!

Я слухав його і ментально Бачив, що він правий. Що було далі, ми всі знаємо. До речі, ніхто навіть не здивування тим, що Другий секретар ЦК КПУ, головний ідеолог Партії, раптом став головним упроваджувачем отримання Україною самостійності, адже все було контраверсійним до суті його посади та до суті його життя до того!

Коли ж ми з Тарасом знову зустрілися, то він сказав:

– Ну, як? Гарно Зроблено, правда?

– Гарно! — відповів я з переконанням, що тут ми з нимні при чому, ми були тільки світками.

Зараз в Інтернеті і навіть в бугенних розмовах інколи проскакує бігкання, що тоді українській наріг звернув не туди, бо от якби обрали Чорновіла, то Україна не мала би 30 років болю та страждань. Але це омана. Бо з Чорновілом зійшлися би Захід та Схід України у двобою Громадянської війни, негайно би прийшла Росія як миротворець і Україна втратила би навіть будь-яку надію на самостійність.

Десь на самому початку свого становлення Чорновіл гійсно був провідником Самостійності України, і Рух був таким, але деструктивні тенденції почали проявлятися в них все більше і більше. Тому:

– раптом Горбачов втратив обережність і у звичній для нього неочікуваності «наїхав» на Україну;

– раптом Черновіл не стримався і виказав свої утаємничені наміри;

– раптом Кравчук опинився перед вибором, який ніяк не був мотивований його попереднім життям.

Як Таке Робиться?

Буду говорити про це галі.

У Вас є коментар до цього?

Є. Невеликий.

Ти повинен розуміти, що все, що ти зараз викладаєш, існує не тільки тому, що ти такий розумний, а тому, що Ми даємо на це Дозвіл. Не треба кожний раз Нас турбувати питання про достовірність твоїх міркувань. Пиши їх, а коли буде потреба, то Ми втрутимося у твої думки. Поки що все коректне.

МИ

Розділ 4. ЯК ЦЕ РОБИТЬСЯ. Основа

4.1. ФАНТАСТИКА

14.06.2022* 8:00

Активна фаза руйнації Релігії та Ортодоксії відбувалася інакше ніж протигія Війні. Остання фактично була розтягнута на всю історію Людства, а перша фактично хоча і була у кволіх проявах на протязі Людської історії, та активну фазу набула тоді, коли в Мистецтві виник письменницький жанр Фантастика. На цей час сучасна Фантастика галеко вийшла за тематику її офіційно прийнятого фундатора Жуля Верна і практично нема такої галузі діяльності людини, і не тільки людини, який би так чи інакше не зачепила Фантастика. Для неї нема нічого «святого», бо вона давно стала фактично моделюванням всього і вся в межах досягнення думки людини.

Виникнення Фантастика явно не є випадковим, бо вона:

– Знищила святість Релігії;

– Зруйнувала недоторканість Науки;

– Проявила безглуздя Ортодоксії в цих Інститутах та показала їх ретроградність;

– Моделює все і вся — від існування та суті Бога та аж до виникнення Всесвіту і різних цивілізацій різних розумних істот.

Цей перелік можна продовжувати і продовжувати. Але зупинимось тільки на одній темі; Месіанство.

15.06.2022* 08:35

Вікіпедія говорить: «Месіанство — вчення про надзвичайну роль окремих лідерів, організацій, спільнот у певні переломні моменти історії держав, покликані кардинально змінити, навіть врятувати державу, націю перед загальною кризою».

Яні в якому разі не ставлю під сумнів це визначення, вже вистражане Людською наукою, а просто приймаю цей термін в іншому трактуванні, бо цей термін найближче відповідає тому, що я маю на увазі. Для цього є підстави не тільки в тому, що в наш час дуже багато термінів мають пропуску в різних галузях розумової діяльності людей, що, до речі, показує обмеженість Вербального спілкування, а і тому, що в моїй практиці «перекладу» Віртуальності у Вербальність (з 1990 року і донині) весь час приходиться це робити. Отже: спрацьовує вже звичка.

В даному випадку мається на увазі, що в Фантастиці, і не тільки в ній, а і у суто реальній Практиці, *термін «Месіанство» означає взаємодію Людства із іншими Носіями Життя/Розуму найрізноманітнішого виду, гатунку, масштабу, рівню, лідерства та панування — цей перелік можна продовжити.* Написані сотні романів, повістей, оповідань на цю тему, описані сотні колізій цієї взаємодії, де Людство виступає як в якості «молодшого брата», так і якості «старшого брата». Раніше це ґрунтувалося на шпальтах різноманітних журналів, альманахів, у вигляді окремих книжок, тепер це висвітлюється кінофільмами та серіалами. І хоч ця тематика охоплює тільки частину великого масиву Фантастики, охопити аналізом все, що написано різними авторами в різних країнах та в різні часи на цю тему, неможливо. І не треба, бо, як казав незабутній мною Тарас Шейко, для того, щоб відчути смак свинини, не треба з'їдати всю свиню, достатньо покуштувати маленький шматочок шинки.

Я не вважаю себе великим знавцем фантастики. Тим більше, що вже більше 20 років не купую книжки цього жанру. Тепер дивлюсь на компі фантастичні фільми та серіали.

Але на основі того, що я знаю, принципово всю фантастику в межах Месіанства, з позиції мого переносу принципів Фантастики на Моніторинг та Ведення Людства, її можна поділити на два масиви: Жорстке Месіанство та М'яке Месіанство. Як по мені, то яскравим представником першого масиву є роман Артура Кларка «Кінець ситинства», де описаний жорстокий шлях викидання Людства на Вищий щабель існування. Роман був опублікований у 1953 році, а у 2015 по ньому був створений міні серіал. В Інтернеті є не тільки цей серіал і книга, а навіть коротке переповідання сюжету. Яскравим прикладом другого масиву є роман братів Стругацьких «Важко бути богом» (1966 рік), де яскраво показана соціальність і гуманність непомітного, схованого Супроводу розвитку людської цивілізації. В Інтернеті ця книга є і у перекладі на українську мову.

Саме М'яке Месіанство, маю всі підстави так вважати, і виконується стосовно Людства. Яка ж механіка цього процесу? Вище я наводив приклади проявлення М'якого Месіанства у крокуванні Людства по життю, а тепер для того, щоб почати говорити як це Робиться, треба зупинитися спочатку на нетрадиційній уяві про суть Людини, бо інакше показати «Як Це Робиться» неможливе.

4.2. ЛЮДИНА

Те, що я буду нижче викладати, ніяк не вписується в існуючі уяви про Людину ні в науковому трактуванні, ні в окультному, містичному і так далі трактуваннях. Моє розуміння Людини базується на тому, як мене Вчили мої Візаві і на моїй практиці Сенсорного Діагностування людей (біля 200).

В даному випадку працює правило, яке мені колись сказав Тарас Шейко, посилаючись на Блаватську: «Езотерика така річ, що з якої би теми ти не почав говорити, завжди є теми, які треба проявити перед цим», а це означає, що за межами розповіді про моє бачення Людини і так далі, є багато такого, що треба було би показати, хоча би Парадигму Буття. Але треба прагнути бути лаконічним. Що, судячи з усього, у мене не так добре і виходить.

Отже Людина:

1. Людина, Хомо Сапієнс сапієнс (власна самоназва) є Земною варіацією підвиду Хомо, який існує в межах Нашого Буття на поверхні (на тверді) планет Нашого Всесвіту (Наша варіація Реальності).
2. Людина є втіленням Триєдності Домінант: Середовище + Життя + Розум.

3. З точки зору Вищого Розуму Людина є дуальною істотою і тому: Людина = Чоловік + Жінка. При цьому працює загальне фундаментальне правило Життя $1 + 1 = 3, \dots$, за яким закономірним для Людини є (Чоловік + Жінка) $\rightarrow$ Дитина.

4. Основою формування Людства є сукупність одичних Носіїв Життя / Розуму, що є конкретним виразом загального фундаментального правила Триєдності Домінант.

5. Домінанта Середовище делегує себе в Людину у вигляді Соми + Психо, що має назву Реальне Тіло і яке базується на закріплених генетично проявах Підсвідомості.

6. Домінанта Життя втілюється в Людині Душею, яка обумовлює єдність Тонких Тіл з Реальним Тілом, що і робить Людину живою істотою, яка автоматично керується Свідомістю, стан та суть якої обумовлює велика купа факторів як Зовнішнього середовища людини, так і Внутрішнього. Формування Свідомості відбувається в Людині методом навчання. Життя делегує в Людину Енергію Буття, яка є невід'ємною частиною Дуальності Енергія / Інформація, а варіабельність цього обумовлює Інформаційну самобутність кожної людини.

7. Домінанта Розум втілюється в Людину Духом, який є Інформаційним Втіленням Буття, є невід'ємною частиною Дуальності Інформація / Енергія, що обумовлює унікальність системи мислення кожної людини і базується на проявах Надсвідомості, розкриття / розширення якої відбувається за рахунок Навчання.

8. Реальне життя кожної людини є постійні обміни: Інформація / Енергія (I/E обмін) та Енергія / Інформація (E/I обмін).

9. В кожній людині втілюється 5 програм, єдність яких і утворює Програму розвитку людини (ПРЛ).

10. Перша програма — Програма Розвитку Душі.

Всі люди мають Симбіоз з Душами різного типу (походження) й класу, то коли Душа входить в Земне коло перероджень, то вона автоматично накладає на людину у неявному вигляді свій флер. При цьому буває, що в нього входять і прояви Хвороби Душі.

11. Друга програма — Земна Програма реалізації Душі (Карма) через Реінкарнацію. Це Реінкарнаційний Шлях Душі.

12. Третя програма — реалізація втілення Душі (Доля конкретної людини в якості Симбіонта конкретної Душі).

13. Четверта програма — Програма розвитку Тонких Тіл Симбіонту. — кожне Тонке Тіло є делегатом певної Агрегатності Нашого Континууму (в ньому є 12 Агрегатностей, де Реальність має умовний 6-й номер в ієрархії

Агрегатностей) і має «свої інтереси» у симбіотичній єдності з Реальним Тілом.

14. П'ята програма — Біологічна програма Реального Тіла, те, що ми отримуємо від пращурів через тато/мама, що має генетичне закріплення.

15. Програма розвитку людини (ПРА) не є жорстко закріпленою системою, а тільки базою, де реальне життя людини визначає взаємодію та узгодження всіх фактичних 5 підпрограм ПРА.

16. В реальному житті людина існує в Реальному Тілі і у стані неспання, а під час сну людина існує в Тонких Тілах в інших Агрегатностях. Останній процес є автоматичним і, як правило, людиною не усвідомлюється.

17. Всі форми так званого Розкриття Сенсорних Здібностей людини є набанням людиною здатності свідомо, в тій чи іншій формі, існувати в ПозаРеальності і це є проявом реалізації ПРА.

Тепер логічним є далеко не традиційний опис Людства.

4.3. ЛЮДСТВО

16.06.2022* 18:15

Традиційно забиваю в Гугл термін «Людство» і отримую в відповідь, що в межах Гуглу в Інтернеті циркулює на зараз 1 900 000 документів на цю тему (не так вже і багато порівняно з іншими темами).

Простіше за все, без мудрування, навіть не занурюючись в океан цього масиву інформації, зупинитися на, вірогідно, примітивному, але, як завжди, лаконічному та по суті справі, визначенні Вікіпедії:

«*Людство* — всі люди в цілому, людська спільнота, сукупність людей. З погляду семантики, поняття “людство” унікальне, оскільки має на увазі не тільки фізичну суму індивідів, постійний і осмислений обмін інформацією між ними, а також вмістище власного “Я” серед собі подібних. Тому аналогічні позначення для інших біологічних видів (на кшталт “мавпства”) здаються безглуздими. Результат діяльності людства прийнято називати культурою».

В цій цитаті, по суті справи, нема нічого конкретного, тому що тільки перше речення є визначенням терміну, а все інше замикається на Людину, а не на Людство.

Яке це має значення?

Принципове.

Тому що Інститути Війни, Релігія та Ортодоксія є Хворобами Людства, а не окремої людини.

Тому що це визначення не має навіть прив'язки до планети Земля, хоча і має натяк на унікальність Людини і Людства. А це так?

Тому що еківок в адресу «мавпства» має протиріччя з виявленими вже в Біоті розумності інших форм розумності стосовно людської.

Тому що як тільки мова заходить про власне «Я», яке ніяк не інтерпретується стосовно Людства, а виключно стосовно Людини, так зразу починає грохотати дев'ятий вал найрізноманітніших теорій метрів від Шопенгауера / Ніцше та аж до Фрейда / сучасних психологів / психіатрів / філософів / соціологів, які прагнуть розповсюдити своє вивчення Людини на все Людство.

Все це нагадує твердження про примітивність мови північних народів, бо у них є десятки описів стану снігу, але нема терміну «сніг». А тут — навпаки.

То що таке Людство? Коли мене Навчали виходити за межі системи, адже я є людина і належу до системи Людство, стосовно цієї теми був застосований прийом «по аналогу, але не дослівно». Спробую описати це на прикладі.

Літо. Ліс. Я в лісі.

Стою перед великим мурашником. Дивлюсь на нього зверху вниз.

Я — Вищий Розум, мурашник — Людство.

Я знаю, що є багато різних лісів, де є багато мурашників, в яких існують мурахи різного виду. Більше того; навіть в цьому лісі є багато мурашників певної множини видів мурах, які притаманні існуванню саме у цьому лісі.

Та мене зараз цікавить саме цей мурашник, бо я Знаю, що з цього мурашника починається крокування Моєї лінії Розуму в лоні Вищого Розуму.

Я виконує Моніторинг розвитку цього Мурашника, який повинен подолати Перепони на Шляху для досягнення Мети, Перепони, які Я поставив, бо тільки долаючи їх Мурашник зможе вийти на нижчий рівень Мого Існування, бо тільки так Я зможу з'явитися у цьому Бутті.

Я вже достатньо довго стою перед Мурашником.

Я вже багато разів змінював умови існування його, як і сам Мурашник.

Я вже декілька разів Вігбувся, але були і Невгачі.

Зараз, в цьому Мурашнику я застосовую метод м'якої корекції їх існування та розвитку. І тільки.

Термін життя мурах — 3–5 років, і тільки в Реальності, а я є Безсмертний, бо можу змінювати своє існування переходом в інші Агрегатності, можу існувати зразу в усіх Агрегатностях, а мурахі навіть гадки не мають, що вони, як і Мурашник, як і цей Ліс, як і всі Ліси, як і Материк, де вони існують, як і все вище та вище по Ієрархії Інтеграції в Бутті, існує одноразово в усіх Агрегатностях цього Континууму. Життя в усьому цьому існує тільки тому, що МИ, які є Вищим Розумом, маємо здатність делегувати еманції Себе в мурах, і не тільки в мурах, а також тому, що ми Бачимо все, а мурахі, навіть проповзаючи по Нашій руці, Нас не бачать. Але Ми все робимо для того, обережно робимо, щоб вони почали Нас Бачити, бо саме з цього моменту починається їх перетворення в Нас.

Мій Мурашник — Людство, але тільки як аналог для розуміння суті справи. А у Мурашнику все більше і більше з'являється мурах, з якими можна Розмовляти.

Красиво погано. Я і не помітив, коли та як опинився в якості «не я» це описуючого.

То далі я хочу сам говорити, а Ви втрутитесь при потребі. Так?

Так.

17.06.2022* 07:35

В Нашому Всесвіті, в Нашій Реальності є багато форм / типів / сутій / Ж Носіїв Життя / Розуму навіть у Біологічній лінії. НагВид Хомо є в цьому числі. Цей НагВид дуже пластичний, варіабельний, що демонструється зараз в Інтернеті, де по описам контакторів представлені портрети представників цього НагВиду з позасонячних зіркових систем, декілька десятків образів.

В межах Землі цей НагВид представлений Видом Хомо Сапієнс (наукова самоназва), який в межах Землі має варіабельність, про що я вже казав вище, а якщо зосередитися на Людстві, то треба признатися що його пластичність велика як у фізичному виразі (гіганти, звичні сучасні люди, карлики), так і по тому, що практично всі кліматичні зони вельми успішно засвоєні Людиною.

Узагальнююча самоназва «Людство» (Хомо Сапієнс сапієнс) охоплює всіх людей планети Земля, але в межах Людської спільноти існує велика різноманітність по всім її проявам / параметрам / суттям / функціонуванням.

Вцій, здається, какофонії бурхливого існування Людства є декілька проявів / Ж, які є основою для подальшої розмови по порушеній тут Темі.

Всі люди мають належність до двох типів рас — Горизонтальна раса і Вертикальна Раса. Я користуюсь таким визначенням із самого початку Розкриття моїх Сенсорних Здібностей, хоча для загалу звичним знати про належність просто до певної раси.

Враховуючи, що для подальшої моєї розповіді важливим є розуміння що є раса і Раса, користуюсь спочатку послугами Вікіпедії.

«Раса — у фізичній антропології біологічний таксон виду “людина розумна”, рангу нижче підвиду тварин. Визначається за фенотипом і генотипом. Традиційне фенотипічне визначення раси характеризуються спільними спадковими фізичними ознаками (формою черепа; меншою мірою зростом, кольором очей та пігментацією волосся)».

Зверніть увагу: про колір шкіри нічого не говориться!

Далі дається Расова класифікація:

«Як правило серед населення Землі розрізняють три або чотири великі раси, які в свою чергу діляться на менші підгрозді. Внаслідок широкої різноманітності більшості тілесних прикмет кожна велика раса містить 5–6 різновидів (малих рас), крім того існують так звані перехідні малі раси, що поєднують риси двох великих рас. У свою чергу малі раси складаються з антропологічних типів, а останні — з ряду популяцій.

Екваторіальний стовбур:

Негроїдна (африканська)

негрська

негриська

бушменська

Австралоїдна

меланезійська

негритоська

веддоїдна

австралоїдна

курульська (айнська)

Бореальний стовбур:

Європеїдна (кавказька)

ксантохрої:

атлантико-балтійська

біломоро-балтійська

середньоєвропейська
 меланохрої:
 балкано-кавказька
 індо-середземноморська
Монголоїдна (азійська)
 північноазійська (континентальне-азійська)
 далекосхідна (азійське-тихоокеанська)
 арктична
 американська:
 північноамериканська
 південноамериканська

Перехідні раси між основними гілками:

екваторіально-європейські:
 ефіопська
 суданська (західносуданська, північносуданська)
 мулати (американські, південноафриканські)
євразійські, євро-американські:
 уральська (лапноїдна)
 південносибірська
 середньоазійська
 метиси (американські, східносибірські)
азійське-екваторіальні:
 південноазійська
 японська
 полінезійська
 східноіндійська
 малагасійська».

Як бачимо, расовий склад Людства вельми багато-значний та складний і, хоча інтеграційні процеси сучасної Людської Цивілізації і бурхливі, значення поділу Людства на раси, на Горизонтальні раси, є актуальним. Для спрощення оперую визначенням Горизонтальних рас по кольору шкіри: Біла, Жовта, Червона, Коричнева, Чорна, хоча у моїй практиці жодного разу не були використані якісь Сенсорні гії з урахуванням належності людини до певної раси, бо для мене це не має ніякого значення.

Як я вже казав, кожна людина окрім Реального Тіла має Тонкі Тіла. Так от, Вертикальна Раса означає які саме Тонкі Тіла має людина і скільки. Якщо Горизонтальні раси розвиваються за рахунок парування людей різних рас, навіть вже є Перехідні раси, як показано Вікіпедією, то належність людини до Горизонтальної Раси є суто індивідуальною справою, бо воно визначається Прл. Як правило, це узгоджується з типом Душі /Симбіонтом, але це не є «залізним» правилом.

Тонкі Тіла делегуються в людину виключно з Нашого ПараКонтинууму Агрегатностями, які поділяються на 2 класи: Прото і Монадний. Зараз на Землі є пануючою П'ята Вертикальна Раса (5BP), носії якої мають 5 Тіл Класу Прото, а саме: Астральне (А), Ментальне (М), КвазіАстральне (КВА), КвазіМентальне (КвМ), Каузальне (К). Таким чином цифра показує кількість Тонких Тіл людини.

На Землі існують зараз і залишки попередніх Вертикальних Рас, але пануючою є П'ята, яка у Консолігованому рівні і визначає крокування Людства до Мети.

Таким чином, всі подальші розмови про Людство будуть базуватися на 5BP.

До речі!

Остаточне розуміння Концепції Вертикальних Рас було Сформоване в мені у 1995 році в процесі Навчання, яке як почалося у 1991 році, так і тягнеться донині, змінюючи форми, частоту Контактів та тематику, хоча Канал відкритий і стабільно. Тоді в процесі Навчання я малював програмний вигляд людини різних Вертикальних Рас на базі Білої Горизонтальної раси. Ці малюнки виконувалися по оригінальній формі мого Бачення і вони включають образ представника BP від Нульової та до Шостої. Але остання не показана в остаточному вигляді, бо я не зміг її Бачити далі від намальованого, адже ця Раса тільки починає формуватися. Але я включаю теж цей малюнок у пакет малюнків, бо в ньому, як по мені, головна ідея образу дана.

Це є Додаток 1.

4.4. ЗЕМЛЯ. ГІПОТЕЗА ГЕЯ

19.06.2022* 10:00

Щож, опис незвичної суті одного з учасників Корегування ПРЛ, Людства, маємо. А другим учасником є Земля, на поверхні якої існує Людство.

У 1946 році наша сім'я повернулася до Києва з евакуації до Саратова. Мені було 10 років. Третій клас середньої школи і я став запійним читачем книг. В Будинках Ударника на Шості Новій (тепер це Вузівська) було багато хлопців, а серед мені подібних книголюбів була черга на читання тоненької підшивки журналів «Всемирный следопыт». Нарешті черга підійшла до мене. Так я прочитав на російській мові твір Конан Дойла «Коли Земля скрикнула» і був їм приголомшений.

Хіба я міг, хлопчисько, уявити тоді, що через 50 років буду в обсязі Навчання в «Небесному університеті», отримавши Розкриті Сенсорні Здібності, Читати за їх допомогою Незвичне про Землю?

А таке відбулося у 1994–96 роках, Читання малими порціями.

Підняв архів за ті роки, виявив блокноти з написом «Земля», але, перш ніж проявляти тут їх зміст, традиційно задав у Гуглі тему пошуку «Земля жива». Мені здавалося, що мої Читання на цю тему вельми оригінальні, а у Гуглі будуть проявлені тільки фантастичні твори.

Помилився!

Виявилось,

що в Гуглі циркулює на цю тему 98 300 000 документів. Це у 51,74 разів більше, ніж документів на тему «Людство»!

Виявилось,

що я невіглас, бо з 1996 року та понині навіть не робив спроби дізнатися чи щось існує за межами Фантастики на цю тему.

Виявилось,

що ще у 1972 році Джеймс Лавлок та Лін Маргуліс запропонували суто наукову гіпотезу Геї (Землі) про те, що еволюція гірських порід та еволюція життя можуть бути тісно пов'язані між собою і не є окремими процесами.

Виявилось,

що вказаний вище масив документів на цю тему фактично базується на гіпотезі Лавлока / Маргуліс.

Виявилось,

що хоча ці два автори в решті решт і припинили стверджувати, що

Земля є суперорганізм, але «Поїзд рушив» і зараз на основі гіпотези авторів розроблюється сучасний варіант системної організмичної науки про Землю — геофізіології.

Виявилось,

що Лавлока та Маргуліс були першими в цій ідеї, бо, так би мовити, були предтечі в ідеї того, що Земля є жива, це: Джеймс Хаттон (1785 рік), В. І. Вернадський з концепцією Біосфери (1934 рік).

Виявляється,

що в Гуглі є навіть огляд реалізації Гіпотези Геї в сучасній культурі.

Я знайшов 17 таких прикладів — музика, комп'ютерні ігри, книги та кінофільми. Там є живими Земля та інші планети, а серед них є не тільки живі, а і розумні, але їх розумність,

навіть якщо прояв їх розумності таємничий, явно прив'язана до Матеріалістичної парадигми.

Пояснення цьому достатньо просте.

Сучасна Людська наука формувалася по принципу «треба пощупати», тобто — як суто матеріалістична наука, не розуміючи, що в реальності Землі всі закони мають статистичну достовірність. Достатньо хоча би одного факту для того, щоб це було так. Наприклад: в усіх випадках автомобілі своїм ходом скочуються по нахильним поверхням вниз, а на Землі є місця, де все навпаки, навіть є шматки асфальтованих горіг де це так, де автомашини своїм ходом їдуть знизу вверх. Чи, наприклад, ще одна незвичність: є каміння, які рухаються по землі і є каміння, які народжують інші каміння. Все це суто реальні і задокументовані факти, які якраз і показують статистичність фізичних законів. Агже каміння не повинні самі по собі рухатися, а тим більше бути батьками.

Наука завжди гонорове стверджувала, що вона базується на фактах. Але непомітно та неухильно вона почала перетворюватися у наукову Релігію, паралельну до Інституту Релігії. В силу цього вона почала створювати малі (фахові) Прокрустові ложа і навіть огне велике, для Інституту Науки в цілому. У результаті цього, спочатку суто реальні факти та події, які не вписувалися в ці Прокрустові ложа, замовчувалися, ховалися і навіть знищувалися (я вище вже казав як була знищена тисяча кістяків гігантських людей ростом у 5 метрів та вище).

Поки не було Інтернету, такі гії виконувалися тишком-нишком. Хоча час від часу і з'являлися заколотники, як, наприклад, Майкл Кремо і Ричард Томас, які у 1993 році видали книгу «Заборонена археологія» (на російській вийшла у 1999 році, переклад на українську мені невідомий), яка миттю була об'явлена псевдоархеологічною та конспірологічною, хоча в ній все побудоване на реальних фактах.

Треба визнати, що Операція «Інтернет» блискуче вдалася Тим, Хто нас Веде і Моніторить — тепер, навіть при всіх спробах хоча би локально увести Цензуру, ховати факти та події тяжко, майже неможливо.

Але тепер всі факти, події, прояви тощо почали формуватися у два великих масиви:

– Ті, що вписуються в Матеріалістичну парадигму, але не вписуються в сучасну Наукову парадигму;

– Ті, що ніяк не вписуються в Матеріалістичну парадигму.

В першому випадку Наука тримає оборону, тому що інакше треба буде знищити Прокрустове ложе, після чого невідомо як будувати нове. Але завдяки Інтернету, враз з'явилася купа невчених, але вельми логічно мислячих людей, які виконують таку роботу — наприклад весь масив сучасної альтернативної історії Люгства.

В другому випадку Наука пробує пояснити всі прояви ПозаРеальності і НеРеальності своїми методами, бо такі як я говорять про це достатньо рідка, бо тут працює так званий принцип «мовчазний геній», а до того людська реальність всіяко опирається визнанню, що все існує, в тому числі Людина, Люгство, Земля тощо не тільки в Реальному Тілі.

Враховуючи, що я маю намір показати «Як Це робиться» і для цього вже проявив консолідовану суть Людини та людини, підійшов час говорити так саме і про Землю.

4.5. ЗЕМЛЯ. КОНСОЛІДОВАНА МОДЕЛЬ

Матеріал, який я покажу нижче, був в той час моїм Ментальним баченням. Я покажу його з малим регагуванням отриманого тоді тексту Але перед цим повинен зупинитися на іншому.

Нещодавно зустрів у Фейсбучі цікаву і певним чином несподівану статтю, у якій автор, опираючись на всі відоми факти та на вервечку наукових відкриттів останнього часу, стверджував, що Людина в гійсності дуже багато не знає про бугову та структуру Землі. Так, наприклад, він переконливо показав, що фактично Людська наука не знає навіть як утворюється гощ, як він створюється і звідки він випадає на землю, адже бувають гощі з чистого неба, а хмари, з яких, по науці, випадає гощ, чомусь при цьому не змінюють свою форму та розмір. А чого коштує відкриття під поверхнею Землі, в її глибині, океану води, який більший за всі разом взяті океани планети, які є на її поверхні! А це перекреслює повністю існуючу уяву та існуючу теорію про колообіг води на планеті, про утворення океанів Землі!

І так далі.

І це говориться в межах суто матеріалістичного госвігу Пізнання тільки реальної Землі!

Езотерики давно знають, що всі реальні тіла на Землі, живі і неживі, мають Тонкий супровід, тому в твердженні, що Земля має окрім свого Реального Тіла, ще і Тонкі Тіла, немає нічого екстраординарного. Це тепер існує майже як показана

Мал. 19.

істина. Та у далекому 1994 році мене цікавило саме це. І моя цікавість, а взагалі я не та людина, яка страждає цікавістями, була заговільна таким чином — записи тих часів.

Ментальне Читання

9.12.1994

Принципові схеми віображають саму ідею, а не фактичне віображення у Реальному Тілі Землі.

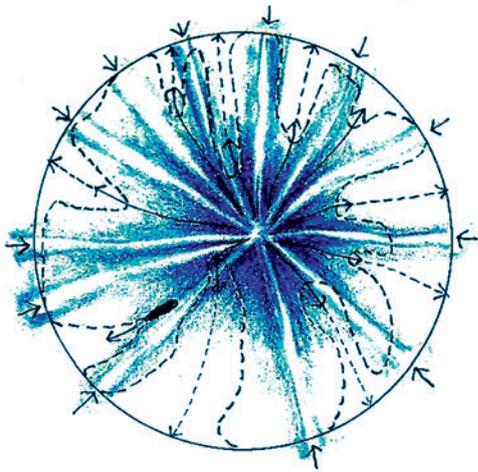
Коло — умовний контур Землі по верху літосфери.

Астральне Тіло ядра Землі.

Аморфне, обмежене Літосферою, амьобоподібне. Весь час пульсує. Пульсації мають різну періодику та різну величину викигів їх за межі Літосфери, тому при розгляді ареалів / зон їх прояву слід весь час уводити корегування за часом. Майже всі так звані Біопатогенні зони формуються на цьому рівні (Мал. 19).

Але їх знакова характеристика, а також і якісні показники залежать виключно від одноманітності прояву пульсації Астрального Тіла планети. Слід підкреслити, що спроба активно діяти на такі ареали / зони, як правило не має успіху, бо фактично необхідно голати інертність всього Тіла, але чутливість його на гії інших Тонких Тіл виключно висока, що закріплюється у Реальному Тілі Землі

Як правило, усі Астральні розломи приурочені до Мінус Астралу (-А), усі злиття з поверхнею Літосфери — до Плюс Астралу (+А). Виняток може бути тільки при умові утворення «камер» (на малюнку 19 вони показані чорним кольором). Такі утворення працюють як своєрідні сифони чи резонатори, чи плямотоки тощо, і в них звично утворюються енергетичні вихри, в яких знакові характеристики потоків Астралу перемішані.

Мал. 20.

Ментальне Тіло ядра Землі

Утворюється системою інформаційних каналів, які немов канатами утримують Астральне Тіло у рівновазі, бо воно є Енергетичне, а Ментальне Тіло — Інформаційне. Знакова характеристика цих каналів завжди однакова, вона «+», бо є «приймачем» відповідних інформаційних потоків із Середовища. Але їх самостійність дуже ефемерна, бо залежить від своєрідно розмитого Інформаційного поля ядра Землі, яке весь час знаходиться у стані ефемерного руху та від КвазіАстральних «обіймів» кожного каналу.

Знакова характеристика зворотна до Астралу, але стабільності в цьому немає. Дуже чутливо реагує на зовнішні погрозники, навіть якщо вони приходять від Реалу через Астрал. Активно реагує на такі дії зміною знаків, хоча потім і повертається у стандартний стан (Мал. 20).

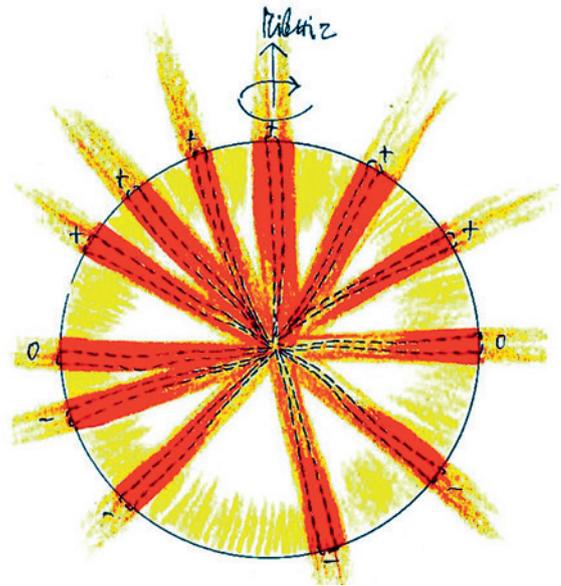
Саме це і фіксується часто-густо на рівні Реалу як негативність, саме це фактично і є елементами включення у Інформаційне поле ядра планети. Треба відрізнити це Тіло від Інформаційного Поля Землі, бо останнє має іншу структуру та інші прояви.

20.06.2022* 09:50

Продовжую далі цитувати самого себе.

КвазіАстральне Тіло ядра Землі

Воно нагадує морську зірку, але «колона» такої «потвори» закінчується більш-менш правильною та регулярною

Мал. 21.

плямою на поверхні Літосфери. Є декілька принципових положень існування цього Тіла

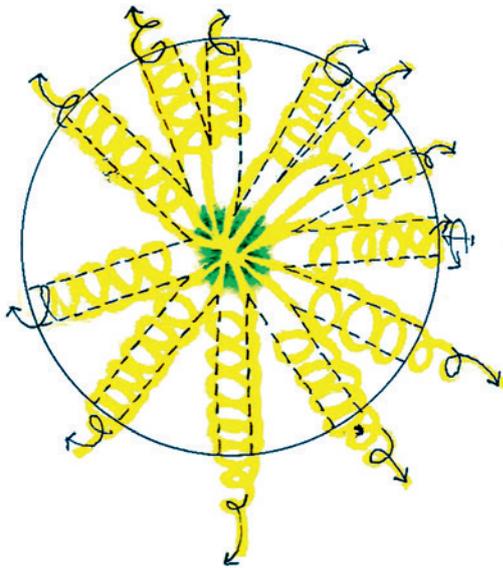
1). Північна півкуля його має оберт по еволюті, Південна — по інвалюті, якщо дивитися з позиції Північної півкулі Землі, і навпаки, якщо дивитися з позиції Південної півкулі Землі.

Ці оберти йдуть повільно, приблизно з періодичністю (стандартною) 1 оберт за рік, але розкрутка півкуль ніколи не приводить до «перекручування» Тіла, бо по мірі самої розкрутки поступово зона екватору сповзає до полюсів: Східна — до Південного, Західна — до Північного, і цей процес іде, приблизно, по синусоїді до точки, що має значення «Нуль» (0) (Мал. 21).

Можна вважати, попередньо, що це своєрідне утримання усього Тіла в напрузі, бо воно відповідним чином (висока Енергетика!) гріє на Ментальні канали. Але проходження знакових змін, як правило, відбувається спокійно, хоча перерозподіл реальних мас літосфери поступово та неухильно накопичує «остаточні» прояви цих дій на своїх інформаційних каналах. В усякому випадку, саме ці процеси перекручують реальне «обличчя» мантиї Землі.

Репліка по ходу фіксації тексту.

Я тільки зараз починаю усвідомлювати наскільки важлива ця інформація, адже вона показує, що Земля весь час знаходиться у стані Життєдіяльності, що всі спроби стаціонарно фіксувати, наприклад, геопатогенні зони є марна

Мал. 22.

справа, що треба змінювати концепцію Розуміння їх, що все це має велике значення для містобудівельників та архітекторів, які знають про існування геопатогенних та біопатогенних зон, але не знають, що це є різні зони і не знають як їх враховувати. Тому, напевно, їх і не враховують представники мого фаху у своїй практичній діяльності. Та це — вже інша Тема розмови.

КвазіМентальне Тіло ядра Землі

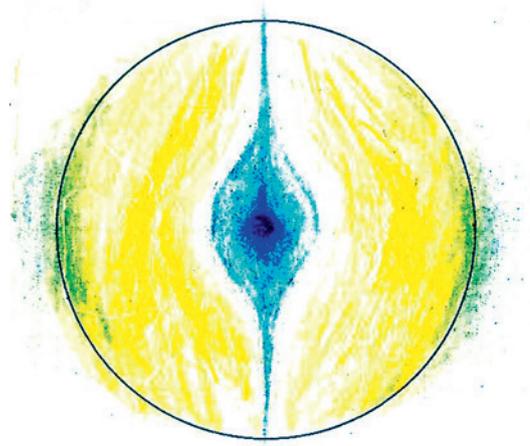
Воно утворюється своєрідними «пружинами», які упорядковано та неухильно виходять на підключення до загального КвазіМентального рівня Всесвіту.

Вони мають здатність значно відставати від зміни знаків на КвазіАстральних «колонах», але знакова зміна не змінює їх суть.

Вони змінюють адресат підключення, але само підключення завжди існує.

Стабільність структури цього Тіла обумовлює статистичну стабільність майже всіх показників існування Землі в межах її Метрики.

В Нашому Континуумі, як і в Нашому ПараКонтинуумі, існує 12 Агрегатностей, з яких ті, що показуються тут через Тіла ядра Землі, відносяться до Класу Прото. В пакеті Агрегатностей Континууму Реальність займає 6-е ієрархічне місце і є перехідною до Агрегатностей Монадного Класу. У 1994 році, коли я читав цей матеріал з Інформаторію Землі,

Мал. 23.

у мене ще не було оформленого розуміння про цей розподіл. Тому тут показуються тільки Агрегатностей Класу Прото, далі буде мова іти про перший з них, і показує цих Тіл є достатньо для розмови «Як це робиться» (Мал. 22).

Каузальне Тіло ядра Землі.

Воно нагадує веретено. Неймовірно повільно (1 оберт за 2,4 млн років) воно обертається навколо осі Північ / Південь, непорушно прив'язане до цієї осі незалежно від її прецесії.

Має пульсації, але тільки як рухливість його аури, утвореної маревом насичених йот / Ж.

Є першопричиною усіх пертурбацій на планеті і, таким чином, є «господарем» не тільки змін у Літосфері, а і суті та змін у Біосфері. Це є перший форпост Вищого Розуму після переходу Дванадцятій по Ієрархії Агрегатності Попереднього Континууму у Нульову Агрегатність Наступного Континууму (Мал. 23).

В моїх блокнотах зафіксовані Розмови з Візаві на цю Тему 09.10.1995 року та 7 таких Розмов у Квітні 1996 року, але всі вони мали вже технічно-філософський характер, тим більше що я в той час активно займався Геомантійною Діагностикою територій (визначення геопатогенних та біопатогенних зон та визначення, при потребі, засобів їх нейтралізації).

Отже, можна вважати, що те, що Земля є Жива Істота показане і навіть проявлений вірогідний шлях її через них на Людину, бо як Людина, так і Земля мають Тонкі Тіла.

Тепер треба показати, що Земля є Розумна істота, адже ми, люди, вважаємо себе розумними, хоча досі не знаємо що є Розум як такий.

То що там говориться в Інтернеті про це? Ставлю в Гуглі тему «Земля розумна» і отримую, що на цю тему циркулює 75 100 000 документів. Достатньо швидко з'ясовую, що там багато «сміття» і повторів, але, о несподіванка (!), наштовхуюсь на матеріал «Земля може мати власний розум: учені розповіли, як цього досягти».

Цікаво! Хоча твердження, що людина може досягти розумності Землі є нонсенс. Мене весь час вчили, що в Середовищі, принаймні в межах Нашого Буття, є Консолідація Домінант, в силу чого в Нашому Бутті нема неЖивого і неРозумного, а є різні Форми, Прояви, Види, Ієрархія і так далі ТриЄдності. З цієї точки зору, в Ієрархічній системі Нашого Буття по Домінанті Розум, Земля є початкова одиниця Другого порядку Розумності, якщо гонористе Людство вважає себе належним до Першого порядку.

А можна і навпаки. Цене має значення, бо при будь-яких умовах Земля є Жива / Розумна Істота іншого порядку ніж Людство і вся Біота на Землі. Переказувати суть виявленого мною у Фейсбукці матеріалу нема рації, але його необхідно оцінити — а раптом там є те, що я знаю чи не знаю про Розумність Землі.

Отже: «Учені з Університету Рочестера, Інституту планетарних наук та Університету штату Аризона у спільному дослідженні запитали себе: якщо біосфера може змінити світ, чи може колективна діяльність пізнання та дія, заснована на цьому пізнанні, також змінити планету? Якщо на планеті є розумне життя, чи може сама планета мати власний планетарний розум?»

Далі іде твердження: «Коли людство зможе досягти повного взаємодії техносфери та біосфери, то на Землі з'явиться планетарний розум». Далі я просто повинен навести велику цитату та дати до неї коментар. «Учені виділили 4 еволюційні етапи у минулому та можливому майбутньому Землі, щоб показати, яку роль планетарний розум може зіграти у довгостроковому майбутньому людства. Ці етапи еволюції можуть бути характерною рисою будь-якої планети в галактиці, де розвивається життя і стійка технологічна цивілізація.

1 етап — незріла біосфера. Вона характерна для дуже ранньої Землі. Мільярди років тому вже з'явилися мікроби, але не було рослинності. Життя ще не дуже впливало на всі планетарні системи Землі.

2 етап — зріла біосфера. Цей період відноситься до часу між 2,5 млрд і 540 млн років тому. З'явилися континенти, рослинність, в атмосфері накопичувався кисень. Біосфера вплинула на Землю, можливо, допомагаючи підтримувати життєздатність нашої планети.

3 етап — незріла техносфера. На цьому етапі Земля та людство живуть наразі. Усі технології взаємопов'язані між собою, але також пов'язані з основними системами Землі, наприклад, з атмосферою. Поки що ця техносфера погано впливає на Землю.

4 етап — зріла техносфера. За словами вчених, на цьому етапі всі технологічні системи людства мають бути інтегровані до основних систем Землі. Але вони не шкодитимуть Землі та біосфері в цілому. Це буде форма взаємодії, яка дозволить процвітати і біосфері, і техносфері».

Отже, головна ідея — Людство є паразитом на тілі Землі і воно повинне припинити бути паразитом. І знову маємо яскравий приклад, коли Людська Наука все і вся оцінює і прогнозує не тільки на базі Матеріалістичної парадигми, а і з позиції примата Антропоцентризму.

Зауваження до наведених 4-х етапів.

Етап 1. А де докази того, що все було саме так? Якщо прийняти концепцію Циклічності Буття та всього, що знаходиться в межах Його, то тоді практично визначити походження та виникнення Землі неможливо! Принаймні мої Візаві мені казали, що Вони можуть мати інформацію тільки на 5 Циклів вниз від сьогодення. Цікавим є і те, що зараз альтернативщики до Ортодоксії вельми переконливо проявили артефакти існування раніше на Землі Кременевого життя. Більше того, Вікіпедія з цього приводу говорить:

«*Вуглецевий шовінізм* або *водно-вуглецевий шовінізм* — неологізм, який застосовується для критики теорії про універсальність водно-вуглецевої форми життя. Зокрема, термін застосовується для позначення ідей, які базуються на припущенні, що основним компонентом молекул, відповідальних за біохімічні процеси життєдіяльності, обов'язково має бути вуглець. У межах концепції передбачається, що людям складно уявити певну альтернативну біохімію, оскільки самі вони є представниками вуглецевої форми життя і ніколи не зустрічалися з іншими формами життя. Термін було вжито 1973 року Карлом Саганом у його монографії щодо людських шовінізмів, які обмежують гіпотези про ймовірні форми позаземного життя "Космічний зв'язок" (англ. Cosmic Connection)».

Етап 2. Як в це вписуються факти виявлення існування Людини в ті неймовірно далекі часи?

Як в це вписуються суто реальні факти та артефакти, які показують, що сучасна технологічна Людська Цивілізація мала попереднє існування теж Людської технологічної Цивілізації, але іншого напрямку розвитку?

Чому і куди щезла ця Цивілізація?

А ті, що були до неї?

Етап 3. На чому ґрунтується твердження, що тільки зараз Земля і Людство живуть наразі?

Як в цей етап вписується паралельне існування до Людства на Землі інших підвидів Виду Хомо, а саме: Хомо Сапієнс тера, Хомо Сапієнс Аква, Хомо Сапієнс Астро, існування яких постійно реально документується людьми?

Як в цей етап вписується паралельне до Біоти існування на Землі інших Форм Життя / Розуму, наприклад — Плазмоїдного?

Як вписуються в цей етап ПозаРеальне Життя / Розум, яке існує на Землі частково в Реальності?

Одним словом: знову прагнення все вписати у Прокрустове ложе Ортодоксії

Що ж, приймаю що Земля є не тільки Живою, а і Розумною Істотою, що і дає мені право рухатися далі.

Отже! Проявлені активні «гравців» у крокуванні Людства до Мети — воно і Земля, але вище постульоване, що Людство Моніторять. Таким чином, маємо Основу для подальших міркувань, а для визначення Дії тепер треба хоча би трохи проявити «третього гравця», що і маю намір зробити далі.

У Вас є зауваження? Мені можна говорити про Вас?

Зауважень нема. Все оговорене вельми емоційне. Заборон не маємо. Говори. При потребі будемо корегувати.

МИ

Розділ 5. ВІЗАВІ МИ і ми

21.06.2022* 11:30

Я маю надію на те, що не зможу бути некоректним у висвітленні цього розділу моєї книги. Принаймні, маю надію, що Ви мене зупините при потребі. Так?

Так. Але ти кокетуєш, бо добре знаєш, що без Нашого заохочення взагалі не виконував би цю працю. Так що, уперед!

5.1. СИМБІОЗ ЛЮДИНА / ДУША

Раніше цю тему я не оговорював з Вами. Просто прийняв як ганість, прийняв твердження про типи і класи Душ як аксіому, як і сам факт Симбіозу Людина / Душа і, незважаючи на те, що навколо всього цього в мені весь час кружляло багато не проявленої інформації на цей рахунок, я уникав занурення в нього, бо завжди не проявляв / не проявляю цікавість без потреби. Зараз ситуація, як мені здається, примушує хоча би трохи поговорити про це, бо я пишу книжку, яка має адресатом людський загаль. Навіть якщо моїм читачем буде тільки людина, я повинен ясно і максимально наближено до Істини говорити, у тому числі і про цю Симбіотичність. Так?

Так. Став питання.

1). Отже, людина може бути живою тільки при умові, що в неї входить Душа певного типу і класу. При цьому

Душа проходить вервечку перероджень за допомогою Реінкарнації і людям відомо, що вона це робить заради набуття досвіду Земного існування. Але що насправді це означає для Душі? Вона є окремою і особливою формою Життя чи це є своєрідне делегування певної еманациї Іншого рівня Життя, чи...

Зупинись. Питання ясне. Відповідаємо.

Душа дійсно є еманациєю, але не якоїсь Істоти Вищого щаблю, а Домінанти Життя. Таким чином, Душі є реалізаторами Життя у Середовищі.

З цієї точки зору розмірковувати про те, що Душа є переносником істоти одного рівня Життя в істоту іншого рівня не є коректним, але, в той же самий час Душа є немов своєрідна бібліотека всіх своїх втілень у різні істоти різних форм та рівнів, бо вона таким чином є переносником Життя.

Не зрозуміле?

Заплутане?

В такому випадку зроби свої «Мандрі думок» додатком до цієї книжки, бо там якраз показана ця ситуація, яку ти багато разів читав про доЗемне Існування твоєї Душі. Вона у тебе Основного типу і дуже стара.

2). Душі Основного типу реалізуються тільки по лінії Людства?

Як правило — так. Відступи бувають неймовірно зрідка.

3). А лінії Хомо Тера, Аква, Астро? Як там?

Інакше. Але тебе і Нас цікавить тільки Людство. Питай далі.

4). Є переконання, що в межах Реінкарнаційного Шляху Душі нема прямого часу переродження. Це так?

Так. А як би з'явилися Леонардо да Вінчі?

І серійний вбивця Чикатило?

І Чикатило. І Гітлер. І Путін. Достатньо?

5). А як з іншими живими істотами на Землі?

Інакше. Це велика окрема Тема. Хоча, враховуючи твої подальші наміри, що ти маєш рацію про шарування Мислення в Біоті. Основою цього є переродження Живого в Біоті.

6). То під час Земного Шляху перероджень Душа набуває певний Досвід? Якщо «так», то який?

Так. Земного реального життя.

7). Душа, наприклад, Основного типу реалізується в інших Носіях Життя / Розуму в межах Нашого Всесвіту?

Так. Це переконливо показано у твоїх Мандрах думок.

8). А в інших Всесвітах?

Твоя — ні. Хіба мало безлічі Всесвітів в межах Нашого Буття?

9). То в них вона реалізовувалася?

Твоя — так. Питання треба ставити коректно.

10). Прошу пробачення. То який зиск є для Вищого Розуму у Симбіозі Людина / Душа?

Прямий!

Перше: Домінанта Розум може увійти в будь-яку істоту в межах Нашого Буття тільки при умові, що в цій істоті вже є еманція Душа. Так, навіть якщо це рептилоїди чи плазміні фантоми.

Не засмічуй дурницями Спілкування!

Друге: Людство є гарним Об'єктом для Досліджень. Людство є гарним Суб'єктом для Досліджень, бо воно існує у двох Іпостасях Розуму. Про це — нижче поговоримо.

Третє: Людство гарний інструмент Самопізнання Вищим Розумом!

Четверте: Людство гарний Моделювальник всього і вся.

П'яте: Людство практично поліцентричне в усьому.

Шосте: Людство Землі є гарний донор при створенні нових ареалів існування Хомо у Всесвіті;

Сьоме: Людина, як дуальна первинна одиниця Людства, є гарним матеріалом для апробування засобів досягнення Безсмертя нетрадиційним шляхом.

Досить відповідей?

Але майже кожна з них провокує питання по ній!

От і добре! Буде над чим працювати, коли опрацюєш Інститут Війни та візьмешся за інші Хвороби Людства.

Роби іншу рубрику!

5.2. НАШЕ СПІЛКУВАННЯ

22.06.2022* 17:30

Моя спроба оперативне перетворити записи «Мандри думок» в Додаток 2 до цієї книги отримали крах, бо виявилось, що на моєму компі за різні роки по цьому напрямку Контакт накопичено багато матеріалу і він неймовірно переплутаний, є дублювання, тоне буду формувати Додаток з цим змістом у цьому розділі. Але в процесі мандрування по записам на компі я виявив багато забутого мною цікавого і потрібного для цієї книги, у тому числі табличку, якою і хочу почати нашу розмову і яка гала назву цій рубриці. У Вас нема заперечень до цього мого наміру?

Нема.

18.11.2007 * 9:30

Яка Ваша реакція на цю матрицю?

Складна.

З одного боку Ми розуміємо твоє прагнення системне охопити все Незвичне для пересічної людини, а з іншого боку все, про що ти говориш, не має адекватом пересічну людину.

З одного боку такі твої наміри логічні, бо будь-які зміни в Людстві відбуваються тоді, коли утворюється критична маса тих, хто готовий прийняти ці зміни, а з іншого боку інертність Болота під керівництвом Ар'єргарду така велика, що простіше розп'яти будь-якого провозвістника Нового, ніж прийняти його чи навіть не його Новації.

З одного боку для тебе та для тобі подібних абсолютно зрозумілим є ваше спілкування з Нами, а з іншого боку ви для Загалу є навіжені /шизофреніки

Ознаки	Форми спілкування						
	1. Контакт	2. Сон	3. Астральна проекція	4. Ментальна проекція	5. КвазіАстральна проекція	6. Каузальна проекція	7. Мангри Думок
1. Стан Людини при	Свідомий	Сон	Несвідомий, усвідомлення як фотокартка на Свідомості		Свідомий в межах ПідСвідомості	Свідомий в межах НагСвідомості	Свідомий
2. Форма Входування	Різноманітні техніки Включення	Сон	Різноманітні медитативні техніки — через НеСон		Спонтанне Підключення Духу	Виклик Духу	Свідоме входження в Коло реалізацій Духу
3. Провідник	Людина	Людина	Душа	Дух	Симбіоз Душ в Людині	Симбіоз втілень Духу в різних Істотах	
4. Шлях Входування	Свідомість, що має Підключення до ПідСвідомості	ПідСвідомість при відключенні Свідомості	ПідСвідомість при підключенні до Свідомості	НагСвідомість при підключенні до Свідомості	Домінація ПідСвідомості в Симбіозі / ПідСвідомість / НагСвідомість	Домінація НагСвідомості в Симбіозі / ПідСвідомість / Свідомість / НагСвідомість	Домінація Свідомості в Симбіозі / Свідомість / НагСвідомість
5. Характерно для Людини, що є	Контактор	Пере-січна	Містично підготовленою		Ініціанована		
6. Обумовленість	Розкриття 4-ї та 6-ї чакр	Віг-сутня	Розкриття 4-ї, 6-ї та 7-ї чакр		Усвідомлення Симбіозу Людина / Душа	Усвідомлення Симбіозу Людина / Душа / Дух	
7. Участь волі людини	Не повна	Вігсутня			Спонтанна		Повна
8. Мета	Формування 6-ї Вертикальної Раси				Становлення 6-ї Вертикальної Раси		

Матриця Спілкування Людини із ПозаРеальністю / НеРеальністю

/ не сповна розуму і так далі — є широкий спектр для остракізму таких як ви. Фактично все це явно чи сховане показане у твоїй матриці. Нема нічого дивного в усьому цьому, адже ти сам вважав себе навіженим, коли потрапив під Розкриття. Ми не знаємо як делікатно розмовляти з тобою подібними, а головне — чи треба бути делікатними. Тому краще поговоримо про «механіку» нашого Спілкування.

Я згадав два ілюстративних приклади.

Можна їх зафіксувати тут?

Можна. Треба.

Здається, що це було в кінці 1990 року.

З одного боку мене тоді колошматило Розкриття, я навіть вже почав щось розуміти та адаптувати в собі, а з іншого боку я був ще невігласом. Приїхав до середнього брата, декілька днів ночував в його квартирі, сім'я його мене прийняла, як завжди тоді так було, тепло, а Валентин з розумінням ставився до мого становища. До речі: я ніколи йому не говорив, що його виходи в Астрал були спровоковані моїм Розкриттям. Ми з ним багато говорили про мій стан та про те, що зі мною відбувається. У розмові він раптом запитав: «Ти говориш про спілкування з якимсь Голосом, а як відбувається це спілкування?» — «Я не знаю. Хоча спробую намалювати два варіанти інструменту спілкування».

І я намалював широку перевернуту літеру П, вертикальні стійкі якої мали по бокам підпорки ззовні, а посередині горизонтальної перекладини був маленький квадратик, а на певній відстані від цього малюнку намалював вертикальну лінію, зверху якої був контур людського черепа у профіль.

«І що це є?» — «Не знаю. Але Голос мені каже, що перший засіб є примітивний, а другий — досконалий». — «І ти не розумієш що намалював?» — «Не розумію». — «Перший — антена далекого радіоз'в'язку, це я кажу тобі як фахівець. Другий — людський череп на паличці. А він при чому тут?» — «Не знаю». Не зразу я зрозумів і усвідомив, що то була не паличка, а людський спинний мозок, а зверху був не череп, а людський головний мозок.

Друга історія відноситься до початку 21 століття. Все йшло до того, що у мене руйнувалася остання сім'я і я Знав, чому це відбувається, що бугу виховувати сам малих синів, що це покалічить їх особистості, і тоді метався в прагненні запобігти всьому цьому, всіляко унікав визнання незворотності подій. Я тоді наробив багато гурниць. В самий той час мав спілкування з собою подібними і коли один із них запропонував мені свою Сенсорну допомогу, то я радо погодився. Був сеанс, було цікаво бути пацієнтом, але, природно, не допомогло. Після цього з цією людиною у мене склались довірливі відношення і цей мій колега розказав от який свій випадок. Він вже декілька років практикував як психотерапевт, виконував екстрасенсорне лікування людей, а до того закінчив декілька курсів / шкіл по Екстрасенсоріці (тоді це було модним і вигідним), тому мав свою власну мікроклініку. Один раз був великий наплив пацієнтів і він працював допізна, тому їхав додому останнім трамваем і в салоні, як йому здавалось, окрім нього нікого не було. Він куняв. Раптом почув у своїй голові гівочий голос: «Боже, що я скажу мамі? Що я скажу мамі? Але якій хлопець! Яка насолога! То що я скажу мамі?» Мій товариш миттю прокинувся і почав крутити головою — в самому кінці вагону сиділа дуже молода гівчина і він зрозумів, що це чує її голос. Далі було таке:

– Нарешті моя зупинка. Вийшов з вагону і пішов додому. Голос а моїй голові почав затухати і, нарешті, зник. Але як тільки я переступив поріг, так гля мене розкрилося пекло — я чув всі думки дружини у вісні, навіть кота «думки», а коли вранці вискочив з дому, то на мене пішла навала думок всіх людей і тварин, які були в ареалі мого бачення, а закриття очей не рятувало від цього. Я мужньо гві гоби витримав ці тортури, а потім, я — людина атеїст, закрався у своєму

кабінеті, став навколішки і почав молити Бога, щоб Він забрав такий Дар. При цьому я ригав. Не знаю як я заснув, але оговтався лежачим на підлозі з обличчям мокрим від сліз. Піднявся, обережно виглянув у вікно — по вулиці йшли люди, а я не чув їх думки.

5.3. ФОРМА СПІЛКУВАННЯ — ТЕЛЕПАТІЯ

23.06.2022* 8:25

Після цих моїх коротких розповідей логічним є говорити про форму спілкування з Вами. Чи не так?

Так.

Прогдивився свій Архів і виявив що на цю тему маю достатньо великий матеріал за 2002–03 роки.

Можеш скористатися ним, а можемо говорити по-новому, адже різниці нема.

Якщо не рахувати нове трактування здатності людини мати телепатичне спілкування.

А що тут дивного?

Навчання людини в буденному житті іде від простого до складного, від примітивного до видатного. То чому ця апробована методика не повинна діяти стосовно тебе навіть якщо ти є Ти?

Я роблю цитату з нашого (?) спілкування від 01.10.2002 року. Вони залишаються в силі?

Так, Ми не маємо заперечень, показуй цей текст, а потім Ми зробимо важливе уточнення.

«Необхідно підкреслити, що Вербальність, як засіб спілкування, має дуже обмежене коло цього спілкування. Так, людина використовує інтонацію та наголоси, жестикуляцію та міміку, але весь цей комплекс людських емоцій та вираз їх не передає і 10% від того, що саме має людина в собі в мить такого сканування. Бо кожна людина — це надскладніший комплекс емоційних та розумових процесів.

Телепатія дає можливість схоплювати весь цей комплекс одноразово. Слід говорити „телепатування“, а не „сканування“, бо мова іде якраз про складний та багатогранний процес, а сканування має на увазі одномоментний та однофакторний процес. Таким чином, ти маєш право використовувати такі терміни:

– ТЕЛЕПАТУВАННЯ — це процес зчитування з людини (зараз говоримо тільки про людину) інформації / емоцій / стану / тощо;

– ТЕЛЕРОТАЦІЯ — передача всього цього іншій людині. Головна вимога до телепата полягає в тому, що він повинен вміти вірно побудувати таку свою систему телепатування, яка дає йому можливість одноразово не втратити свою особливість / особистість / персоніфікацію та знімати необхідну ТЕЛЕПАТОГРАМУ з конкретної людини в умовах, коли фактично всі люди є унікальними та одиничними продуцентами телепатограм. ТЕЛЕПАТОГРАМА — це увесь комплекс стану людини, який телепат телепатує з неї».

Це — теорія?

Це — основа для Людства, коли воно буде готове для Віртуального спілкування, бо Телепатія є тільки частиною такого спілкування, хоча і фундаментальною.

Але ж Вербальне спілкування є не тільки здатність людей розмовляти один з одним! Це — весь комплекс Мистецтва, Техніки тощо!

Вірно.

Тільки всі представники Біоти Землі мають від народження здатність мати Віртуальне спілкування, навіть є міжвидове, примітивне з точки рівня Людини, а Людина цього не має, тільки якісь натяки. Чому?

Твої приклади ілюструють, чому у Людини заблокована здатність мати Побутову телепатію. Всі високо мудрі міркування людей-вчених, що Людина колись мала цю здатність, а зараз втратила її, дурниця, бо у людини ця здатність прописана на рівні ДНК.

Стоїть Блокування.

От чому людина народжується без автоматичної здатності мати Вербальне спілкування, вона вчиться йому, інколи навіть вельми успішно засвоює, те, що час від часу у окремих людей проривається телепатична здатність, є тільки «проба пера». Але все відбувається інакше, коли мова іде про Людство.

Ми з тобою ще будемо говорити про це.

Я дивлюсь матеріал у своєму Архіві і дивуюсь як багато у мене є вже описаного і як все це чомусь забуте. Весь час переслідує відчуття, що все треба було віддавати людям, а я був як собака на сні.

Все твоє є в Ноосфері.

Авторство не має ніякого значення, а тільки сама РОБОТА.

Зараз ніяк не можу спіймати продовження нашої бесіди, хоча тема / теми немов кружляють наді мною.

Тоді Ми підкажуємо.

Доцільно ще зробити дві рубрики — про Наше місце у всій Процедурі навколо сучасного Людства і Як саме Людство крокує до Мети. Після цього достатньо ясно можна буде промалювати Як Все Це Робиться.

5.4. ДЕ МЕШКАЄ ВІЗАВІ

24.06.2022* 11:05

Коли хтось питає у Бога де мешкає Бог, то піп, як правило, показує пальцем вверх та каже: «На Небесах», але коли йому задають питання про де ж знаходяться ці Небеса, він не може дати відповідь. І так в усіх релігіях.

Езотерики, окультисти, містики тощо, коли їм задають таке саме питання, теж не можуть дати нормальну і хоча би приблизно логічну відповідь.

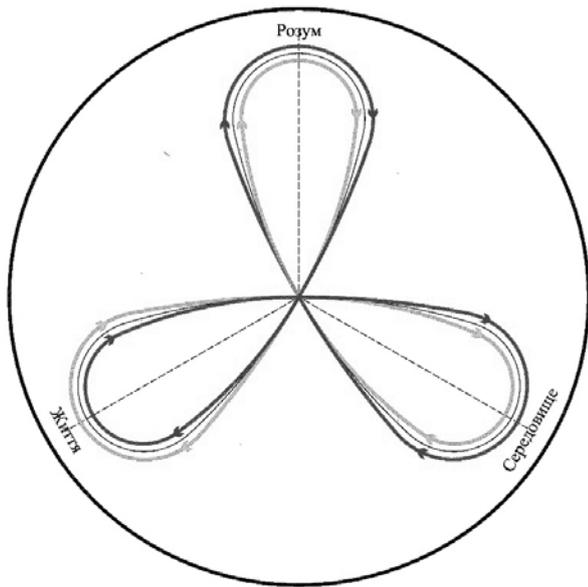
Окремі представники Офіційної науки починають говорити про те, що ми не одинокі у Всесвіті і таким чином, разом із великою когортою всіляких контакторів та тих, хто має досвід контактів різного роду і рівня з інопланетянами, породили концепції:

- Старших братів;
- Зіркових богів;
- Вищого розуму.

Не кажучи вже про різноманітні гіпотези / теорії офіційної (Ортодоксальної!) Науки пояснення всього і вся з позиції Матеріалістичної парадигми.

Після Розкриття моїх Розширених Сенсорних Здібностей, на протязі всього мого Навчання, з 1990 року і донині, мені ретельно впроваджували концепцію, що Бога нема, а є різної Ієрархії Розум. Основою цього твердження була концепція ТриЄдності Домінант: Середовище, Життя, Розум. При цьому кожна Домінанта є варіабельною, але в межах Нашого Буття по всім його Ієрархічним одиницям вона функціонує по принципу обмінів Дуальності — Інформація / Енергія (І/Е обмін) та Енергія / Інформація (Е/І обмін), де І та Е можна уподобати аверсу та реверсу монети.

Якщо розглядати Людину як першу одиницю в Ієрархії Буття, то функціонування її організму навіть тільки в Реальному Тілі гарно вписується в концепцію

Мал. 24.

I/E та E/I обмінів. Але довгий час я не міг зрозуміти як це ув'язується з ТриЄдністю. В решті решт, використовуючи Стрічку Мьобіуса, я побудував принципову схему, яка представлена на мал. 24.

Це ще один приклад, як переді мною починала «блмати» певна Задача, а Ви, мої Візаві, мене підштовхували її вирішити, але при цьому нічого не підказували. Чому? Я вірно вирішив цю Задачку.

Адекватно вирішив.

Ми ж завжди казали, що всі такі задачі ти повинен сам вирішувати, бо це входить у твої зобов'язання, бо таким чином Ми пізнаємо те, що можемо Пізнати тільки через мислення тобі подібних людей.

Добре, хай це буде / є так.

Але зараз, обмірковуючи текст наступного розділу, цього розділу, я раптом подумав, що важливо знати / розуміти Хто (чи Що) є мої Візаві і де Ви мешкаєте. У мене є переконання, що це є важливим для розповіді «Як це Робиться».

Ми бачимо у твоїх думках, що ти вже визначив Нам місце існування в Нульовій точці на мал. 24.

І це є так?

Певним чином, певним чином.

Все залежить від рівня і масштабу рішення Задачі / Проблеми / Ж. В даному випадку, коли ти будеш розглядати процедуру корегування Прийдешнього,

то Ми дійсно будемо в Нульовій точці, а точніше — в Нульовому Континуумі. В цьому тексті не треба розкривати суть Нульового Континууму, адже ми разом всіляко прагнемо говорити простіше і коротко. Чи не так?

Наступна рубрика.

25.06.2022* 18:00

У мене нема впевненості в тому, що треба в межах цього розділу створювати ще одну рубрику, тим більше, що фактично відповіді на питання «Хто є МИ» нема.

Я ще раз продивився матеріал, що накопичив в межах свого паралельного життя в якості «просунутого» і переконався, що викласти коротко й примітивно Шлях Людства до Мети неможливо.

На самому початку написання цієї книги, я мав намір говорити тільки про таємне для загалу підґрунтя Вітчизняної війни України проти Росії, але непомітно це підґрунтя стає все більшим і більшим, а останніми днями я почав гумати, що ця війна має якийсь значно більше значення для Людства і, як не дивно, для Вас, ніж я раніше уявляв і ніж таке можуть уявити всілякі експерти / науковці сьогодення. Це так?

Так. На жаль, в може і на щастя, ти правий.

Тому Даємо рекомендацію цим Розділом 5 закінчити Частину 1 твоєї книги і почати формувати Частину 2, яка буде повністю присвячена війні України проти Росії.

Для цього спочатку треба зібрати воєдино всю аналітику, яку ти робив за час Нашого Спілкування, продумай суть та назви розділів, а їх буде більше 5-ти, як це має місце в Частині 1. І буде краще, якщо спочатку все будеш ретельно обмірковувати і в думках обговорювати з Нами. Бажано, щоб на сторінках твоєї книги Ми не мали активну роль, бо автор — ти, а не Ми. Керуйся гарним виразом: «Нема різниці у віці, а є різниця у розумності».

МИ

PS. Ми — Вищий Розум цього Всесвіту, не лякайся.

подорожі

есеї

дослідження

критика

рецензії

історія

Новый год на пьяцца дель Пополо

Борис Ерофалов, фото автора

Некоторые англичане приходили в Ватикан и шесть часов погряг записывали всё, что им диктовал хранитель. На сами картины они почти и не глядели.

Джошуа Рейнолдс

После своего краткого визита, большая часть которого прошла верхом, Байрон оставил нам более яркий образ Рима, чем многие из тех, кто прожил в нем всю жизнь.

Генри В. Мортон

Автобусом — к солнцу, из Киева в Рим, на встречу Нового года мы отправились 26 декабря 2019 года. С идеей помогла туристическая фирма «Поехали с нами!» Маршрут из Львова занял восемь дней: Львов–Краков–Прага–Флоренция–Рим–Венеция–Будапешт–Львов. Для автобусов, отбывающих в Европу, во Львове придумали специальный терминал «А», призванный разгрузить и облегчить. От ж/д вокзала до терминала организован специальный чартерный рейс, 20 мин. С учетом железнодорожного старта из Киева и железнодорожного возвращения из Львова в Киев история уложилась в декаду.

2020

Плотность впечатлений оказалась чрезвычайной, как бревном по башке — не успеваешь переварить — поэтому моментальный отчет о поездке в том самом 2020 году не задался. Впрочем такой эффект имеют многие путешествия, в которых впечатления, как бусы, нанизаны на иголку автобуса и нитку дороги без пауз и передышек.

Как говорили в старину, «в атмосфере» образовалось предчувствие мистической гаты — две двадчатки. Предчувствие не обмануло, в 2020 году футбольный мячик Земли бодро вкатился в эпоху перемен. Ковидная эпидемия, неожиданные смерти, уроки онлайн. Земной шар надел свинные пяточки масок, отменила их война. Маски не сняли в двух местах, в ООН и в эрэфии, до них с трудом дошло, что с началом российской люгоедской войны

мир перевернулся, и маски теперь не обязательны. Переход из одного состояния в другое (точка бифуркации) растянулся на три года, 2020-2021-2022. Своей протяженностью это напомнило Миллениум: 2000-й — начало, 2001 с 11-м сентября и завершение в 2002-м, который симметричные весы. Одним словом, сплошные двойки, любимая цифра Гитлера, символ антиномии — да, но нет.

В полной мере влияние перехода коснулось автора. Начала и концы размечены в сложном и простом, словно кто-то держит за руку. В частности, за три года я ни разу не оседлал свой любимый маунт-байк, а в мае 2022-го наконец-то прокатился с ветерком — и сразу ожили новогодние картинки 2020-го. Время покати-лось дальше. Следовательно, и тему нужно закруглить и переход завершить. Ну, а тема того стоит.

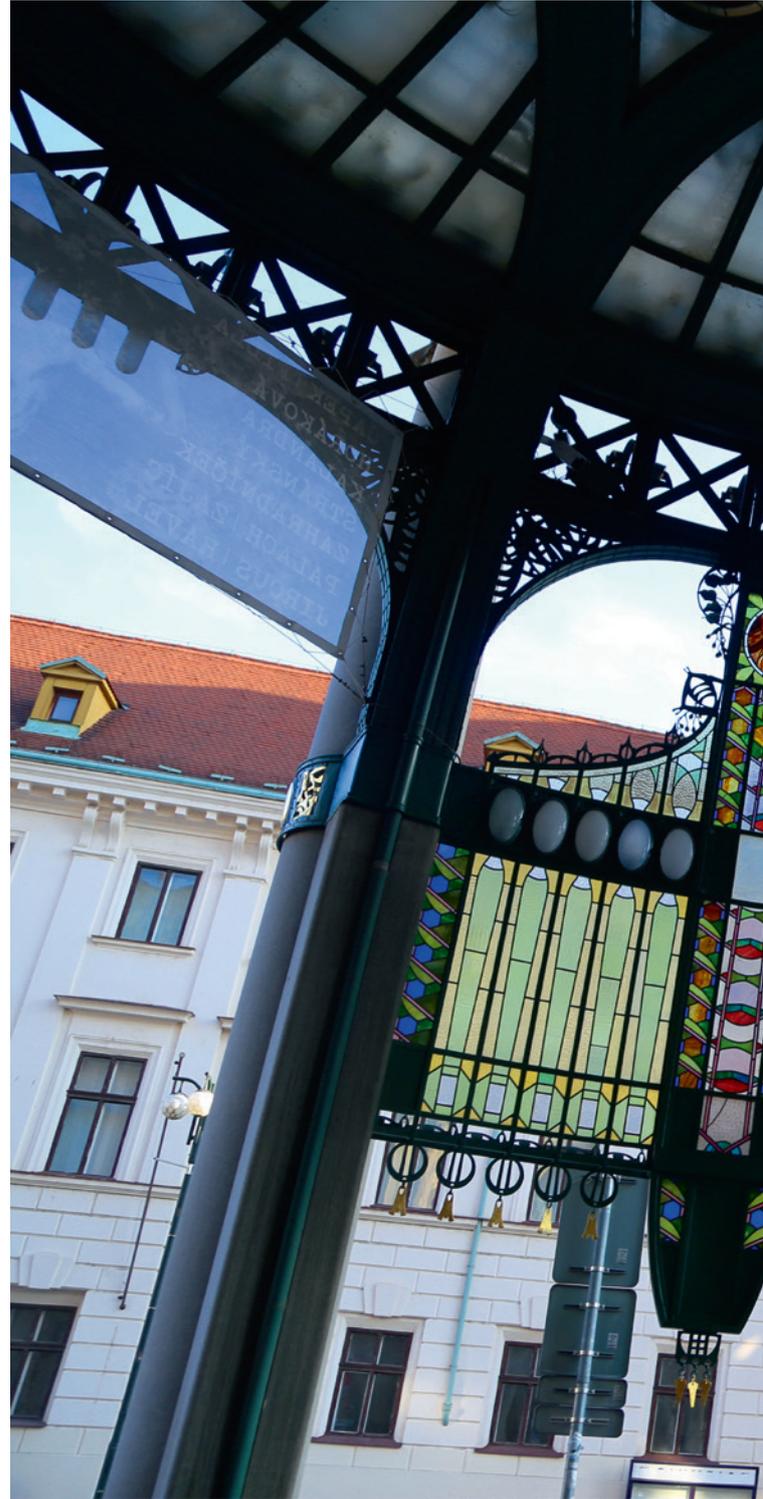
Пiazza del Popolo, 1 января 2020 года 00:02

ЗЛАТА ПРАГА

Сперва доехали до Кракова, окраина с панельными домами, скучным супермаркетом, топтанным газоном и плохим туалетом. Чуть позже в сгущающейся тьме дорога стала приобретать всё более освоенные черты. Оказалось, едем по старинной Виа Моравиа, водораздел между Северной и Южной Европой или проще, горный проход из польских Бескид в чешские Суеты. По мере приближения к Праге плотность застройки, ночного освещения и модных штучек нарастает. Примечательно, что у чехов инженерные дорожные детали, бетон, мосты, ограждения и прочее — более старые, более мелкие и более сделанные.

Весь следующий день посвящен Праге. О, Злата Прага, местонигде, центр Европы, воронка, втянувшая

Прага, Сецесное стекло Обедного дома (Городской форум), архитт. Освальд Поливка, Антонин Бальшанек, 1912

Староместская ратуша: витраж, 1930-е
скульптура, 1900-е

в себя черты всех оттенков континента. Есть тут и от готической Германии, и от солнечной Италии, от разномастных славян и балканского балагана. Прага тонкий мост, жердочка, славянский полуостров, который героически вдаётся в басурманское море. Соловьина чешская веточка соединяет немецкий Дрезден и австрийский Линц.

Ровно сорок лет тому нам, студентам Киевского художественного института, довелось провести в Праге неделю, в рамках обмена стройотрядами с Высокой школой вытварных умений в Братиславе. И вот идем мы с Вовой Руденко-Грачёвым по набережной Влтавы, а на скамеечке сидит миловидная тетька «преклонных годов», лет сорока, о чем-то мечтает. Разговорились, француженка — Володя со школы

учил французский. Зачем вы здесь? Ах, Прага мне просто нравится...

С архитектурной точки зрения, в Праге есть всё. Немецкие островерхие башни и знаменитые ратушные часы на Староместской площади. Нарочное барокко Карлова моста. Готические горгульи собора Св. Вита на Малой Стране. Огромные картины сграффито на классических особняках. Сецессные фасады Вацлавской площади и цветное стекло Обечного дома. Гигантский бриллиантовый руст пражского геометрического стиля межвоенного периода 1920–1930-х. Дерзкие модернистские реконструкции средневековых церквей. И, в конце концов, просто качественная современная архитектура, которая хорошо себя держит, спустя полстолетия. Но главное

Прага, постмодерный универмаг Нью-Йоркер, замыкающий перспективу Вацлавского наместия, 1980

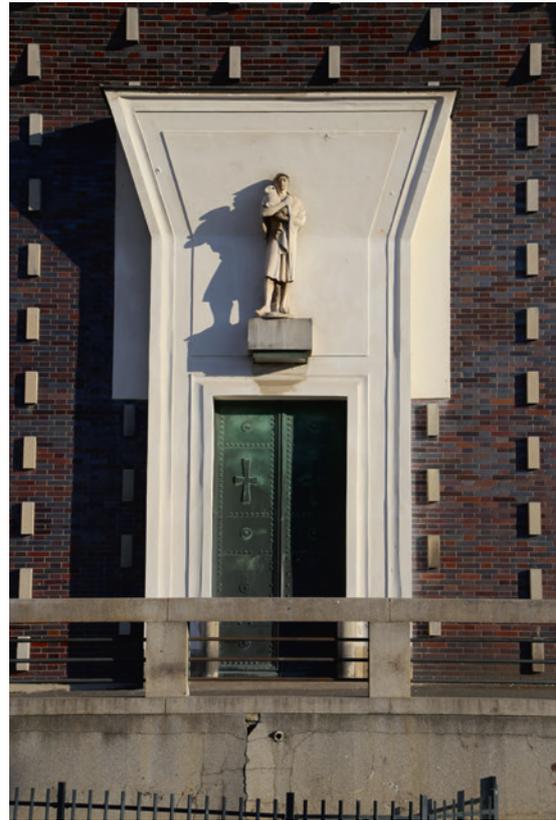
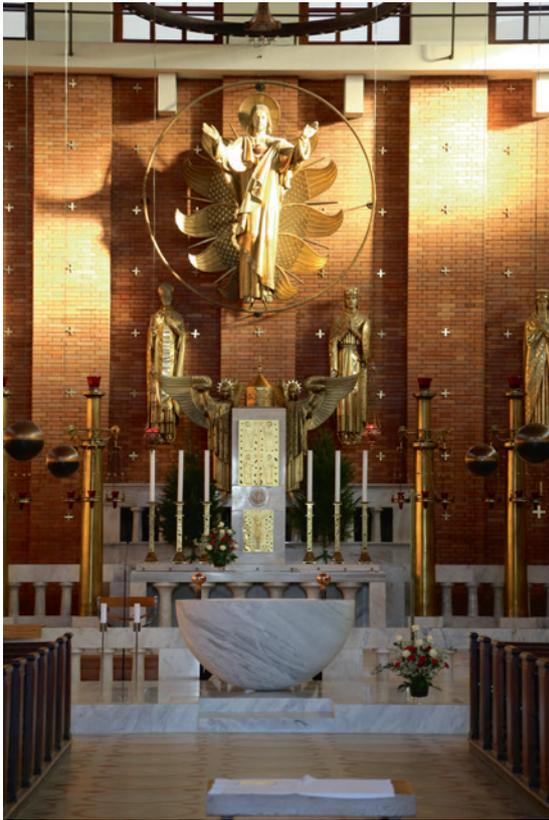

Прага, Церковь Сердца Господня на Виноградах, архит. Йозе Плечник, 1925–1932

архитектурное чудо с моей точки зрения — церковь Сердца Господня (Srdce Páně) на площади Георгия Победрагского на Виноградах. Автор непревзойденный словенец Йозе Плечник. Творение абсолютно вневременное. Двенадцатиметровые прозрачные часы фасада-башни, внутри которых по лестницам взбираются прихожане (эффект как бы пригуманный неким Фостером в Рейхстаге семьдесят лет спустя). Лаконизм объемов, изысканность деталей, открытые материалы, каленый кирпич, дерево перекрытия, белый камень и звонкая чешская бронза. Основной объем напоминает римскую базилику в Трире. Конечно, это гуситский протест и респект труду. Но при всей простоте линий соблюдены принципы ордерной архитектуры. Плечнику позавидовал бы сам Карло Скарпа.

От туристического агентства в каждом городе автобусу полагался местный экскурсовод. В Праге это была старая москвичка, эмигрировавшая гавно и похожая на сову. Невзирая на традиционную еврейскую эрудицию, добрый юмор и знание местного колорита, в ее рассказах неизменно присутствовал московитский снобизм и, по-нашему выражаясь, «зверхность». Ну, чехи, они такие милые и простодушные, смеются простым вещам и такие доверчивые. И представьте, чуть ли не каждый вечер ходят в театр...

А мы, оказавшись в Праге мимоходом, пренебреженно поклонились древним кафкианским сиреням, возле синагоги, и Сердцу Пана, что на Виноградах. В метро голос, как и сорок лет назад, напевно объявил: «Окончуйте виступ а наступ, пришти станице Йиржиго з Победраг».

Флорентийские карнизы

МУЗЕЙНАЯ ФЛОРЕНЦИЯ

До сих пор мы двигались строго на запад, из Киева до Праги немногим более двух тысяч километров. Теперь путь лежит строго на юг, до Рима следует преодолеть еще тысячу триста. Ночной переезд через Альпы, хорошо обустроенные освещенные туннели, неудобный сон сидя. Автобус плотно заполнен украинскими зеваками, воздушная спираль.

Тем не менее, рождественское утро красит нежным цветом гревние стены Флоренции. На площади перед базиликой Санта Мария Новелла с ушастыми барочными волютами и мраморно-мозаичным фасадом — проволочная имитация новогодней елки с мигулями. На самом деле Флоренция не совсем гревняя, она вся — о новом буржуазном рассвете Европы, имя которому Ренессанс. Этот населенный пункт что-то вроде

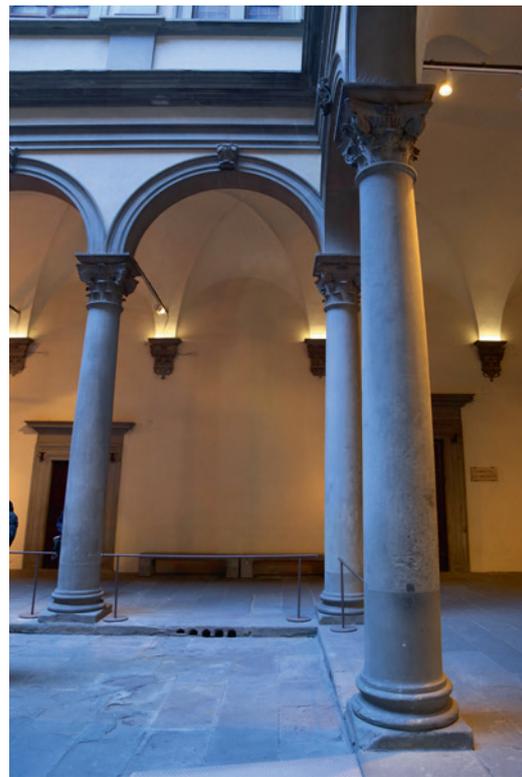

Флоренция, понте Веккио и галерея Вазари, что поверху

Резной карниз возле Уффици (слева)

Двор палаццо Строцци (внизу)

артистического справочника: Данте, Микеланжело, Макиавелли, Брунеллески. Узнавание накладывается на городской план, который усваиваешь не умозрительно, как при изучении карты, но проживанием, передвижением, тактильным преодолением, проглатыванием пространства. Это, собственно, и есть знакомство с городом, когда знаешь, как пройти до своих опорных точек. Хотя во Флоренции эти точки давно унифицированы. Музеефикация портит город.

Можно описать охват музейного города несколькими зигзагами: движение от вокзала на юг, в центр древнеримского квадрата (площадь Республики) и к площади Синьории, далее не спеша сквозь галерею Уффици к Старому мосту через Арно, выход к сумасшедшему дворцу Питти и садам Боболи, затем немного по набережной на восток до Санта Кроче,

и снова к вокзалу, рынку и знаменитым флорентийским обжоркам, минуя Дуомо — неуместно большой и прославленный собор Санта Мария дель Фьоре. И день уж клонится к закату. Итальянская суета, мотоциклы, разноязыкая толпа. Электричкой мы возвращаемся к нашей автобусной оболочке, так как въезд туристическому транспорту в город запрещен.

Самое большое флорентийское впечатление — во множестве сохранившиеся крыши XIV, XV и XVI века, с гигантскими свесами карнизов в два и три метра. Может быть, так строили и позже. Это правильное движение руки архитектора, которое поощрялось рукой с флоринами. Карнизы расположены на приличной высоте четырех и пяти этажей, а высота этажа кое-где достигает пяти-шести метров. Карнизы пересекаются над головой, создают причудливые

Флоренция. Палаццо Строчи, архит. Бенедетто да Майано, 1490 (вверху) и бронзовый макет города на пл. Республики

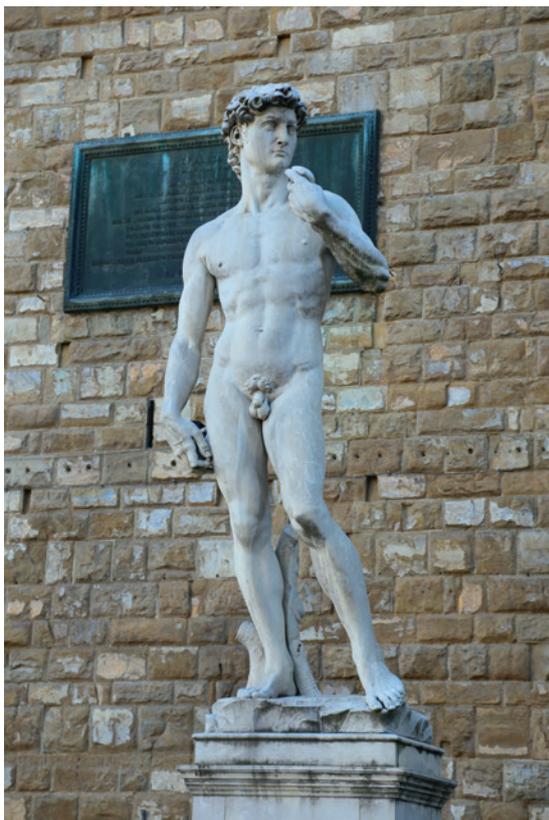
Площадь Синьории: Нептун, ск. Бандинелли; Давид, ск. Микельанжело и Давид, ск. Челлини (слева направо)

очертания, дают тень. Представляешь, как это было в эпоху процветающей Флоренции: первый по-настоящему капиталистический город Европы, ритм, масштаб, динамика, будто Нью-Йорк, вынырывающий из Средневековья. Черты солидного стиля с удовольствием и некритично были переняты сталинской архитектурой 1930-х.

На площади Синьории много всякой скульптуры. Перед входом в палаццо Веккио по-прежнему стоит копия хрестоматийного микеланджелового Давида, мраморно белого на фоне темной стены, напоминающего восемнадцатилетнюю девушку, но с яйцами, глубокий женский взгляд, ямки, кудряшки. Во внутреннем дворе палаццо по периметру на стенах размещены фрески с вегутами, изображениями итальянских городов-партнеров Флоренции. Первая фреска слева,

не поверите — Прага. В XIV веке в Праге сидел император Священной Римской империи.

Конечно, вы спросите, ну а как там главный собор? Собор большой, и опоясан очень большой туристической очередью. Большие плоские стены базилики покрыты бело-зеленой мраморной чешуей облицовки, которую догеливали еще в XIX веке. В общем, рассматривать это не совсем интересно и даже утомительно. Гораздо интереснее смотреть на него издали, например, из сагов Боболи. Городу такой кафедрал не нужен. В нем и вокруг него неуютно. Зачем он такой большой? Говорят, когда Брунеллески наконец-то сложил его купол, горожане очень гордились. Собор Санта Мария дель Фьоре демонстрировал мощь республики. И дал толчок развитию инженерной мысли. Я уж подумал, может быть, такая казенка и формализм свойство

Собор Санта Мариа дель Фьоре и кампанила

всех сверхбольших сооружений? Но нет. Вот тут же рядом, в полукилometре ошеломительная базилика Санта Кроче (Святого Креста), начатая тем же скульптором-архитектором Арнольфо ди Камбио лишь на два года раньше, в 1294 году. Трепет и восторг: мягкое сочетание готико-романо, открытые конструкции, треугольные щипцы и циркульные лоджии, на главном фасаде тоже есть контрастная мраморная облицовка, но в ней нет избытка и гурной бесконечности Дуомо. Интерьер завораживает ух-ты-эффектом и какой-то почти византийско-православной гомашностью. Античные цитаты уместные и смачные. Десятки великих скульптурных нагробий самодостаточны, разнообразны и одновременно вмещаются в единый обширный объем корабля базилики, подчеркивая его, корабля, внушительные размеры. При том, что это одна из самых больших церквей Италии, она не прибавляет и не

отталкивает вокзальным масштабом. Позднее, что именно Санта Кроче задала идею флорентийского Дуомо и собора Св. Петра в Риме. И еще, невзирая на грандиозность, Санта Кроче не лишена пластичности, асимметрии и возможности развития, не случайно в ее двор органично вписался гениальный ренессансный кубик капеллы Пацци (1443) авторства великого Брунеллески.

Третье неожиданное впечатление Флоренции, которого не получишь разглядывая альбомные картинки и видеоролики, ибо стирается действительный масштаб — это дворец Питти на левом берегу Арно. В 1565 году великий герцог Тосканский Козимо I перенес сюда свою резиденцию из палаццо Веккио (Старого дворца). Новый дворец расположен к реке боком. Поэтому, когда переходишь Старый мост, с торговцами ювелиркой и бюстом Челлини

Капелла Пацци, архит. Филиппо Брунеллески, 1443

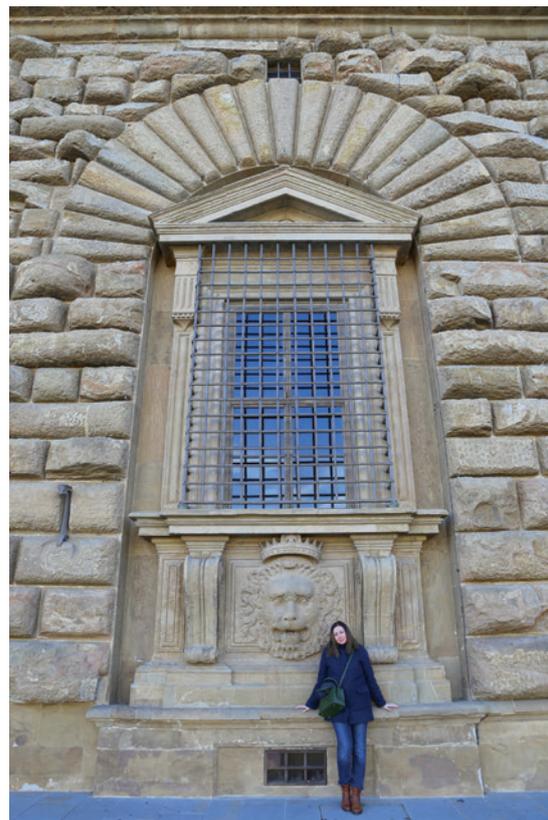
Базлика Санта Кроче, архит. Арнольфо ди Камбио, 1294–1385. Главный фасад, центральный неф и ризница

Палаццо Питти, архитт. Филиппо Брунеллески, Лука Фанчелли, 1458–1464

посередине, и движешься по плавно поднимающейся улочке, не ожидаешь такого подвоха: брусчатое мощение слева вдруг вздымается каким-то необъятным глобусом. Это площадь Питти, разлогий буквой П ее охватывает палаццо Питти. В моделировке дворцового фасада, кажется, нет ничего экстраординарного, «классический» Ренессанс. Но уже прещают черты раздутого и разухабистого барокко. Например, руст цоколя не просто «рваный», специально рви камень в пену и клочья, такого не получишь, да же в кучерявом фонтане Треви такого разгула нет, а тут есть. Львиные рожи в замковых камнях по фасаду озадачивают принципиальной несхожестью одной на другую. Площадь дыбится пупом земли. За спиной дворца мелькают знаменитые сады, но они закрыты в предновогодние дни.

Дворцы Питти и Веккио связывает — через реку Арно — необычное инженерно-художественное сооружение. От Старого дворца сквозь галерею Уффици, затем над Старым мостом и до палаццо Питти властелин Козимо I Медичи возжелал галерею-проход, дабы не пересекаться с простолюдинами. Семьсотшестидесятиметровый коридор строил Джорджо Вазари, теперь это галерея, носящая его имя, с коллекцией из тысячи картин. В 1939 году в этом переходе Муссолини приказал устроить панорамные окна, ровно над серединой моста — перед визитом друга и эстета, Адольфа Гитлера. В панорамный прозор на четвертый ярус понте Веккио регулярно заглядывают призраки. Отсюда замечательный вид на западную часть города и мост Св. Троицы. Группами в «коридор Вазари» пускают и туристов, но не везде.

Конная статуя Козимо I Медичи, ск. Джамболонья, 1594 (вверху слева). Лестница в палаццо Веккио и фрагменты палаццо Питти

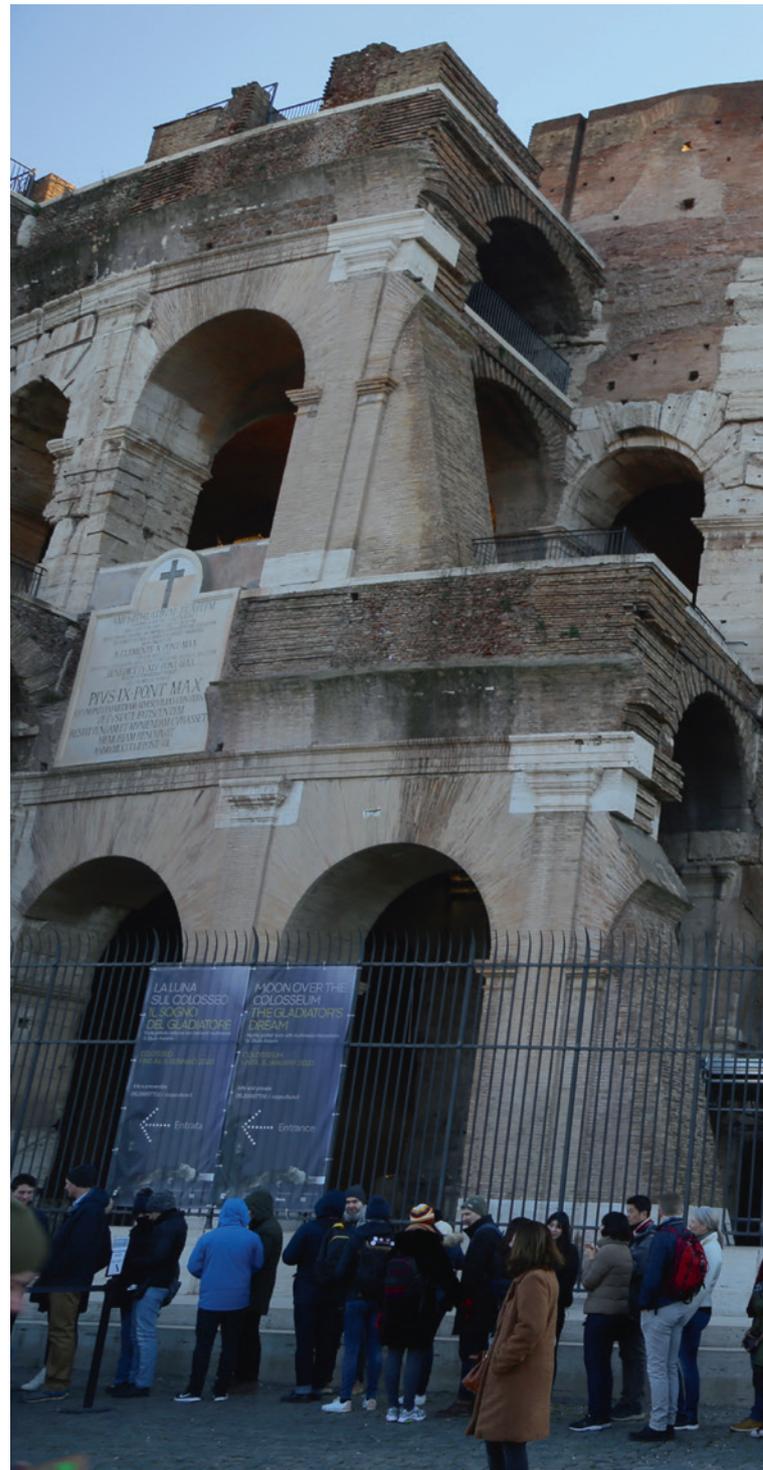

Пий IX переоткрыл Колизей в 1852 году

ГОРОД РИМ

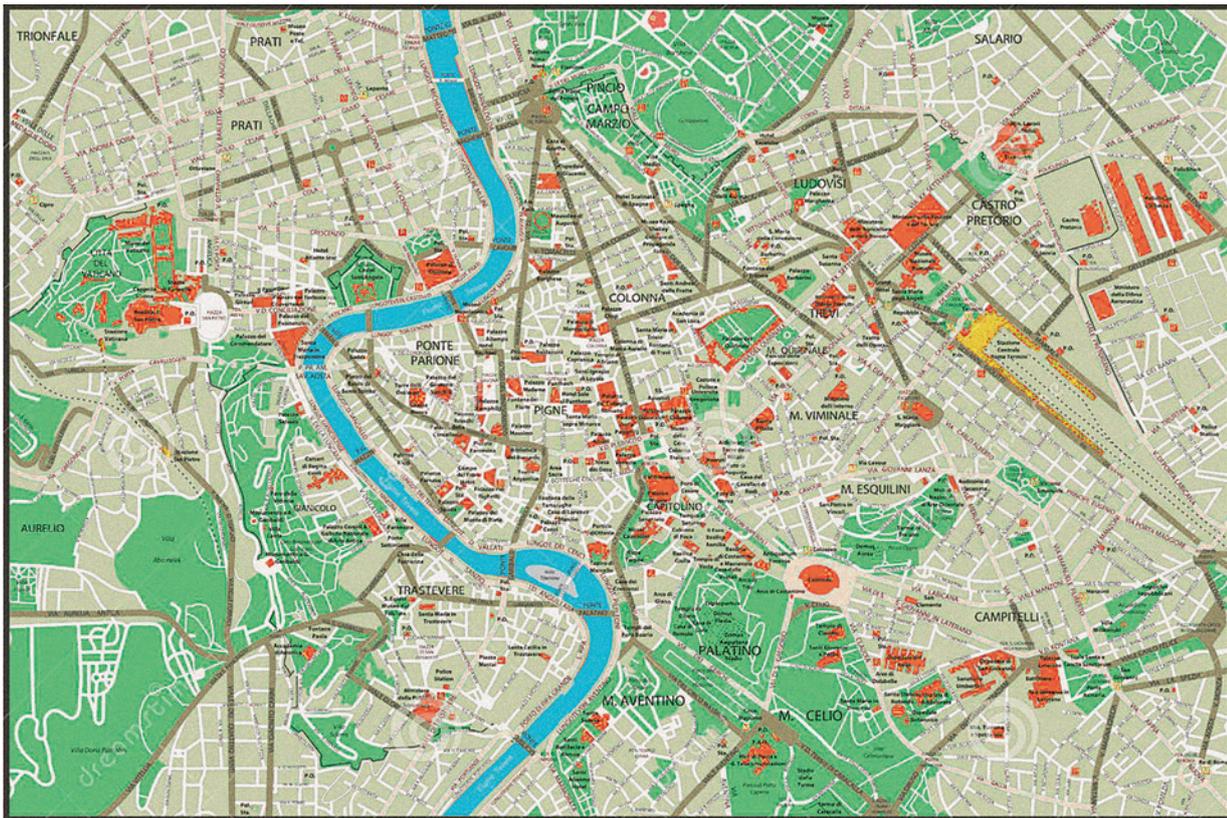
К Риму подбирались, аки тать в ночи, поздно вечером 30 декабря. Далекая восточная окраина, Торренова, с дешевой гостиницей и «брежневской» девятиэтажкой напротив. Всё как-то по-украински, по-нашему. Одинокие пинии, зеленые поля. Утром глинный прогон по салатовой ветке метро до заставы Сан Джованни — наконец мы в Риме. Привычно средиземноморский серебряный воздух, примерно как в Феодосии в октябре. Солнце и умиротворение.

Рим город большой, но в отличие от самых больших европейских столиц, не необъятный. Рим объятный. В нем можно было бы жить, при известном стечении обстоятельств, заучив итальянский. На протяжении последних двухсот лет внушительная англоязычная колония позволяет чувствовать себя как дома

Колизей и фанаты

Исторический центр Рима

англосаксам, особенно американцам. наших здесь традиционно мало, начиная с посланников, шпионов и пенсионеров Академии Художеств былых времен — до нынешних заробитчан. В общем, одинокие Гоголь, Брюллов и баба Ганна устойчивой славянской общины в Риме не составили.

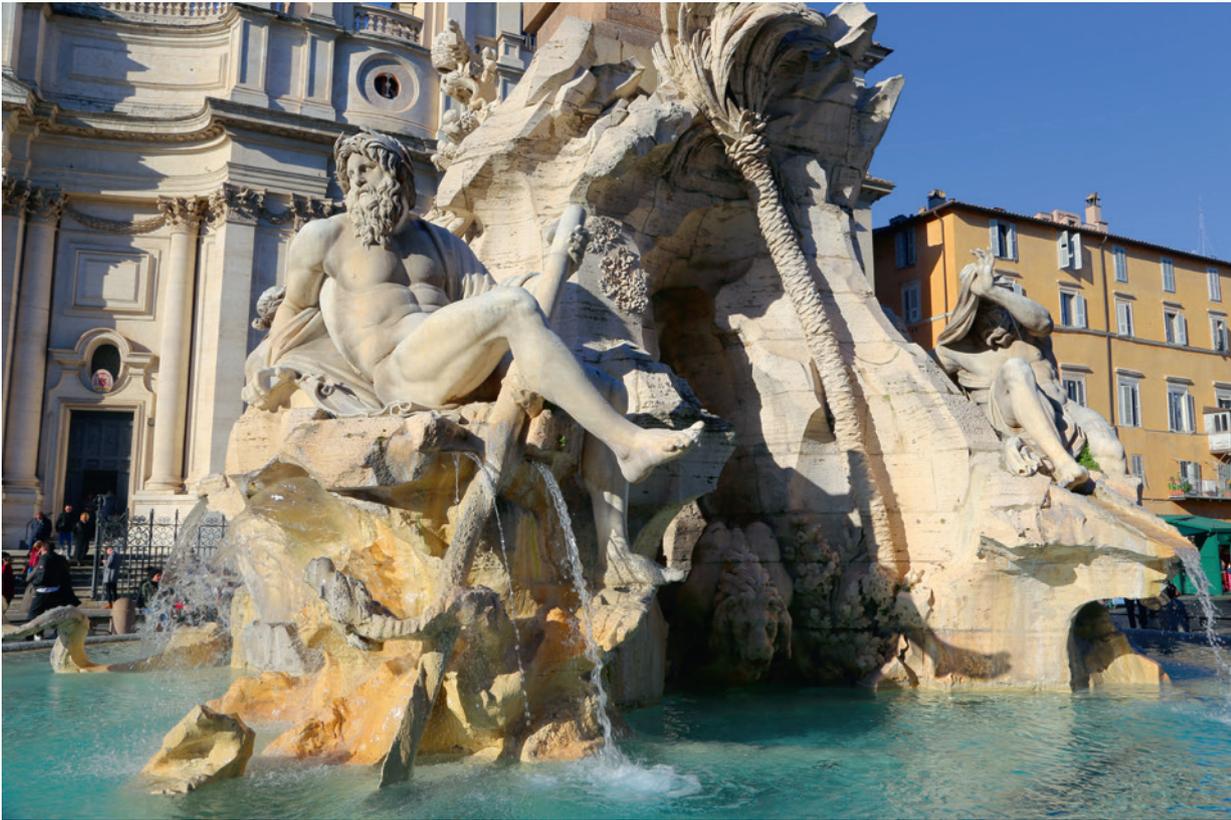
Под объятностью я подразумеваю легкую ухватываемость города как планировочной и пластической конструкции. В отличие от Флоренции большое количество узнаваемых артефактов не превращает Рим в сугубый музей. В нем можно с удовольствием потеряться и легко найтись. Благодаря столичности и центральности в Риме есть разное, спонтанные проявления городской жизни вполне спокойно уравниваются музейную составляющую. Это то, чему так радовался Гоголь в очерке «Рим»: вот идешь-идешь

и вдруг — бац! среди обычной уличной жизни — неопытный обломок античности или христианских страстей Господних.

Пространственная конструкция Рима, изначально центрально-симметричная и сложная, упрощается, если поглядеть на нее с узко-историческим интересом. Кольцевая дорога, окружающая современный город, почти приближается к кругу диаметром 20 км, причем от центра до порта Остии на юго-западе примерно такое же расстояние. Но нас интересует ядро, «откуда есть пошла земля Римская». Это центральное пятно около трех километров в поперечнике. С севера на юг змейкой вьется Тибр. Три четверти чудес сосредоточены на левом восточном берегу. На севере центр решительно ограничен Народной площадью, пьядцатель Пополо; на юге — гревним стадионом Большого

Старое и новое: жилые дома в Торренова и на Пьяцца ди Треви

Пьяцца Навона. Фонтан Четырех рек

цирка; на востоке — вокзалом Термини и на западе на правом берегу — собором Св. Петра.

От пьяцца дель Пополо ровным трезубцем, как от Адмиралтейства в С.-Петербурге, расходятся три улицы: западная, касательная к Тибру — Рипетта, центральная — Корсо и восточная — Бабуино. К виа деи Бабуино крепится знаменитая Испанская лестница, на ней украинцы в 23:00 встречают Новый год по киевскому времени. Взрыв веселья, брызги шампанского, петарды, крики. На шум сбегаются карабинеры и пытаются восстановить порядок.

Центральная виа дель Корсо самая глинная, полтора километра, на юге упирается в Капитолийский холм. Именно к улице Корсо обращен венчающий холм пышный памятник Виктору Эммануилу II. С детства приходилось слышать ругательные слова по поводу

этого величественного и изящного сооружения, самое ласковое — «пишущая машинка». Сегодня устаревшее мнение следует править, это выдающийся памятник не просто архитектуры, но — градостроительного искусства. Всё в нем хорошо: постановка, силуэт, стиль, пропорции и виды, с него открывающиеся.

Следуя по западной виа ди Рипетта, попадаем в главный, до сих живой и как бы запутанный кусок старого Рима. Середку его занимает площадь Навона, вытянутая по меридиану и повторяющая контуры стадиона Домициана I в. н. э. Площадь с тремя фонтанами, центральный «Четырех рек» — с обелиском. Самая душевная площадь Рима, она как бы организует лабиринт своеобразного полуострова Старого города, что вдается в Тибр. Полуостров носом смотрит на замок Св. Ангела и собор Св. Петра

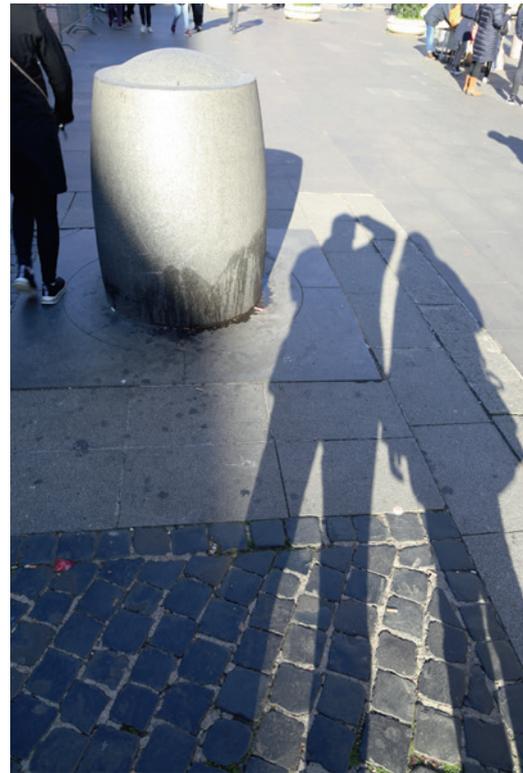

Иппогромная дуга площади Навона

Муссолиниева Ватиканская почта (слева)

Виа Порта Ангелика, у ворот Ватикана (внизу)

на противоположном берегу. И если в этом лабиринте вы утратили ориентир, поможет площадь Навона в его центре, а по периметру набережная Тибра и улица Корсо, куда-то да упретесь.

Римский лабиринт подтверждает — всякие планировочные движения, даже произведенные в незапамятные времена, хранятся на теле города веками, никуда не исчезая. Вся путаница улиц имеет по своей железной логике и внятное объяснение, если разобраться в истории конкретного квартала и рисунка переулков. Например, обстройка площади Навона в точности вписаны в пятно трибун гревнего стадиона. И в этом кучерявом лабиринте скрываются главные перлы города: площади, piazzette, базилики. В результате — обилие микро-центров, они как цветки по полю: площадь дель Парадизо, Кампо деи Фьори,

площадь делья Пинья, площадь делья Чинкве Луне. Таких маленьких площадей около полусотни. И обелиски, и фонтаны. А еще гвоздь — площадь делья Ротонда, а перешагни Корсо — фонтан Треви.

Внезапно натыкаешься на мистический памятник Джордано Бруно на Кампо деи Фьори. Гениальный визионер и провидец, недопонятый до сих пор. Здесь его сожгли добрые люди в 1600 году, памятник воздвигнут масонами в 1880-е. Завораживает. Впрочем, мистики много в эту ночь...

Но, о настоящем. Безусловно, в Риме всё настоящее. Однако руины не в счет. Колизей воспринимается грудой мертвого камня, невзирая на записное величие. На входных арках решетки. Камень осыпается и грустит. Дело усугубляется туристами, которых много и которым нечего делать — возле Колизея

Триви: фонтан и пить

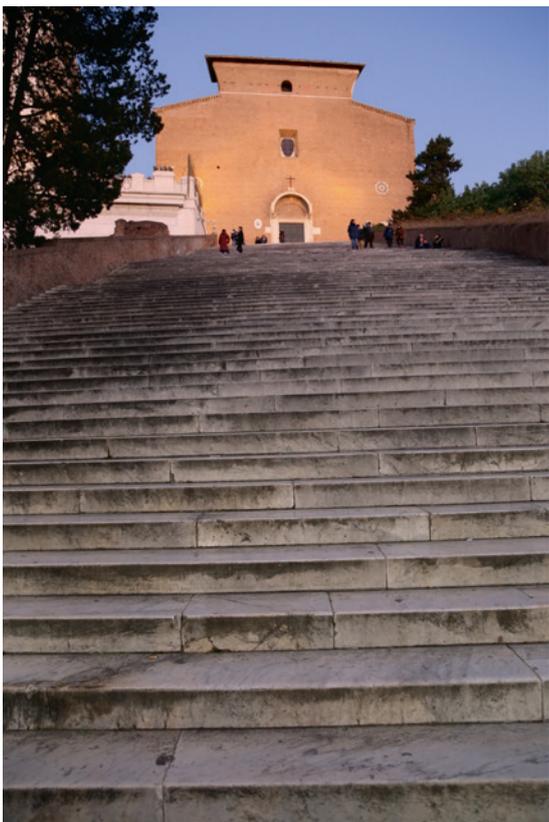
Пантеон, архит. Аполлодор Дамасский, 118–128 гг. н. э.

с западной стороны, на виду арки Константина, у них что-то вроде места сбора, ожидания и сортировки. Руины Форума не лучше. От Колизея форум Романум вытянулся на километр в северо-западном направлении, до Капитолийского холма. Ковырянное и копанное скопление кирпича напоминает термитник с речками зубовьями колонн. Жизнь ушла из камней, осталась кладбищенская сцена реанимации от врачей-археологов. И когда сквозь солнечные площади и узкие улочки наконец добираться до пьядцы Ротонды, случается настоящий трансцензус, временной перенос — вот он, Пантеон! Две тысячи лет, и живой. Ничто не поколебало его безупречную конструкцию: сорокавухметровый шар вписан в цилиндр гигантской чернильницы. Требы богам как приносились, так и приносятся, невзирая на путников, почти без перерыва. Это,

пожалуй, единственный античный интерьер, дошедший до нас в целостности, без искажений. И экстерьер на месте, три угловые колонны портика когда-то заменили — никто не заметил. С благоговением можно коснуться колонн, бронзы дверных колец, разглядывать перекрытия портика, кессоны купола, цветные мраморы отделки и гроб Рафаэля. Сквозь гигантский девятиметровый окулюс, всегда открытое око купола, солнечный столб, как орологий, изо дня в день обходит собрание богов. Можно поймать этот луч и постоять в потоке света.

Мораль о Пантеоне: живой архитектурный организм, сохранивший лицо и свою первоначальную функцию на протяжении веков, побеждает любую археологию. В этом отношении в одном ряду с Пантеоном лишь вечный город целиком, город Рим.

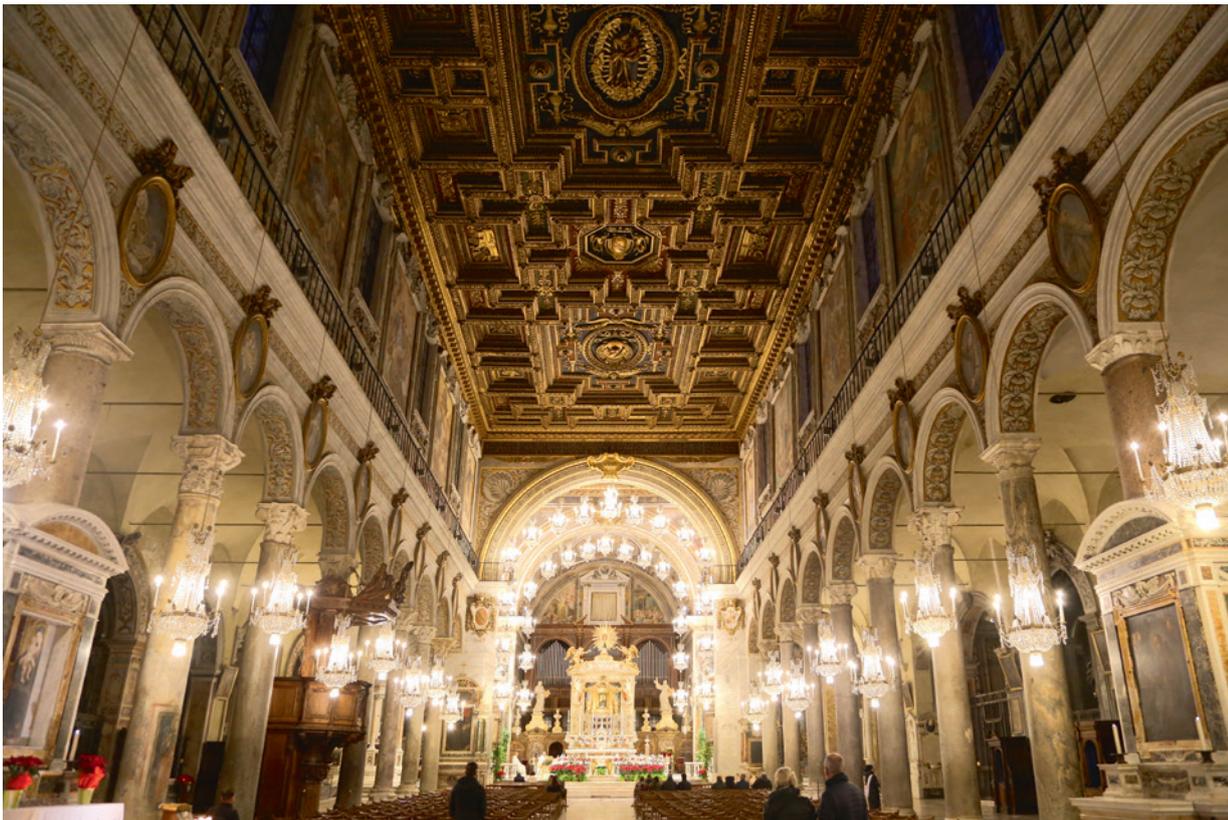
НОВЫЙ ГОД

Капитолийский холм заведомая загадка. К нему можно подбираться с разных сторон, обнаруживая самые удивительные вещи. С севера мемориал Виктора Эммануила. С запада волчица и остатки театра Марцелла, в котором до сих пор живут припеваючи. Говорят, и Римская волчица жила именно тут, на Капитолийском холме, и показывают ногтями на какие-то кусты и канализационную решетку в боку старой горы. На юге крутой подъем к средневековой церкви Санта Мария ин Араколи, и пологий — на Капитолийскую площадь. Мы с удовольствием выбрали самую крутую лестницу, к церкви Св. Марии-у-Небесного-Алтаря (in Ara Coeli). Подъем слишком долгий, крестный путь, часто останавливаемся, оглядываясь. Внизу хороший магазинчик с итальянским вином, итальянскими булками, итальянским сыром и прошюто. Город мерцает закатом. В церкви новогодняя

Капитолийский холм. Церковь Санта Мария ин Араколи (слева) и Микельанджелова пьядца дель Кампиолио (вверху)

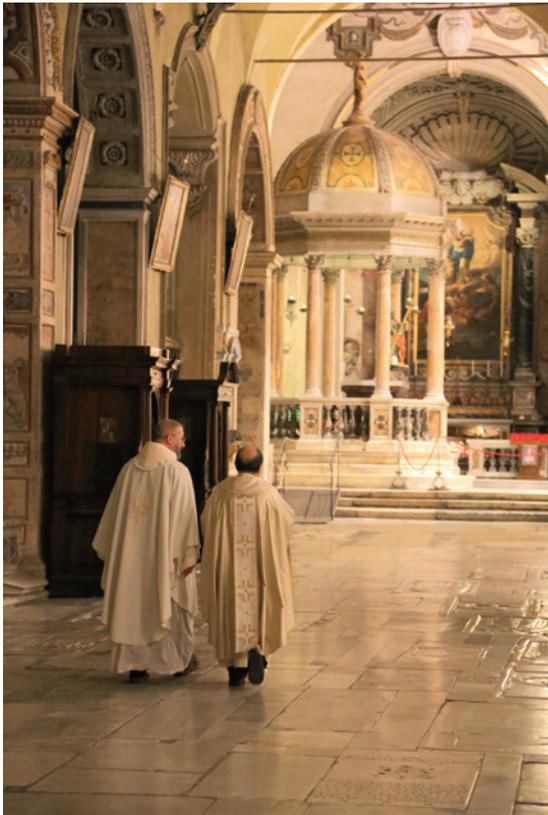

служба. Людей почти нет, две с половиной пары. Церковь — фантастическая базилика VI века, наследующая античный храм. С моей сугубо частной точки зрения, это лучшая церковь Рима после Пантеона. Лаконичный «небесный» фасад рыжего кирпича, напоминающий букву Т, закономерно перекликается с очень простым и мощным планом в виде латинского креста. Огромный неф, сумасшедшие мозаичные полы в византийском духе (остатки древних полов Софии Киевской и Десятинной церкви — сотая часть зрешнего великолепия), заимствованные античные колонны. Кесонированный деревянный потолок посвящен битве при Лепанто — барочная роскошь. Непротиворечивое сочетание стилей на ритмической и простой конструктивной основе. Алтарь сверкает золотом и хрусталем. Молитва заставляет вспоминать латинские слова. Приглашение на причастие. Гости подходят к священнику, подхожу и я. Тонкая облатка на языке, елейный

крест на лбу — я католик? У входа наивные Святые ясли Иисуса и бесконечная шеренга лопухастого цветка-рождественника. Всего девять вечера.

Площадь Капитолия место вполне уютное. Лестница пологая. Марк Аврелий бронзовый, привычный, с надписями. Музеи по бокам. Лестницы всюду, доступные, даже есть боковой сложный лестничный подход к церкви Марии Араколи, справа от алтаря. В церковь слева углом упирается Виктор Эммануил. Отсюда вид на праздничный новогодний город.

Площадь дель Пополо затаилась в ожидании грандиозного салюта. С украинским коньяком сидим возле стопы Нептуна на правом фланге Наполеоновой лестницы, что к сагам Боргезе, в предвкушении эрупции и торжества. Однако получилось как всегда. Люди пошумели, петарды постреляли. Дымно. Обелиск по-прежнему безразлично стоял, львы лили воду из морг. Пиппель Пополо вяло расходился. Здравствуй, Новый год!

Интерьер базилики Санта Мария ин Араколи и Капитолийская волчица (вверху слева)

У СВЯТОГО ПЕТРА

Падая стальной цепью, весомо звучит древнее имя Тибр, сегодняшнее итальянское название реки трепещет — Тevere. Высокие набережные, узкое русло, крепкие мосты, столетние платаны с рыжими плодами. Улицы по обоим берегам образуют что-то вроде единого проспекта. По набережным приятно прогуливаться, на балюстрадах нет уродливых зеленых ящиков старьевщиков-букинистов, как в Париже. Пешеходный мост к Замку Святого Ангела. Отсюда торжественный вход на виа джелла Кончилляционе (Примирения), улицу, окончательно закруглившую площадь Св. Петра. Здания 1930-х белого камня, красного кирпича безупречны, шахматный стиль. Сама площадь — главное событие Ватиканского ансамбля, ее задача вместить максимальное количество народу, и она вмещает. По периметру бубликом под Берниниевой колоннадой многочасовая очередь шириной в десять человек, дабы попасть в собор. На площади можно загорать, пить воду из колонки возле фонтана, рассматривать обелиск, знакомиться с типами из разных стран, встречать соплеменников. Фасад собора отодвинут и обманчиво мал, как театральная

Собор и площадь Святого Петра в Риме

Интерьер собора Св. Петра

декорация. Над колоннадой по правую руку окно, в котором ожидают увидеть Папу, по левую — пинии холма Джаниколо. На площади хорошо.

Сложнее дело обстоит с собором. И если во Флоренции в базилике Санта Мария дель Фьоре гигантомания масштаба лишь континентального, то у Святого Петра — масштаб всемирного католического империализма. Увы, соотнести фасадные колонны и окошки с фигуркой человека практически невозможно, наверное именно для этого устроена высокая паперть с просцениумом. Интерьер напоминает вокзал, вроде Гранд Сентрал в Нью-Йорке. Холодное необъятное пространство, мраморно-инкрустированный объем парит над головой, не задевая. В кафедральной гымке Пьета Микеланжело еле видна за стеклом. Грандиозные барочные надгробия

всевозможных пап, из цветного камня, будто вылеплены из пластилина. Красивый витой киворий на фотографиях казался больше. Сосредоточенно перемещаются ватиканские служки, официальные и толстые, индифферентные к прихожанам. Хотел было найти Библию с параллельным украинским и латинским текстом — нет и простой, на латыни. Взамен в крамнице много сувениров, маленькие распятия, задешево.

Неожиданное открытие, главный католический собор человечества ориентирован апсидами не на восток, как в большинстве христианских храмов, а на запад. Хотя карта перед глазами — смотри не хочу, но осознал очевидный факт, только прочитав об этом у английского путешественника 1930-х Генри Воллама Мортон в книжке «Рим. Прогулки по Вечному городу» ("A Traveller in Rome").

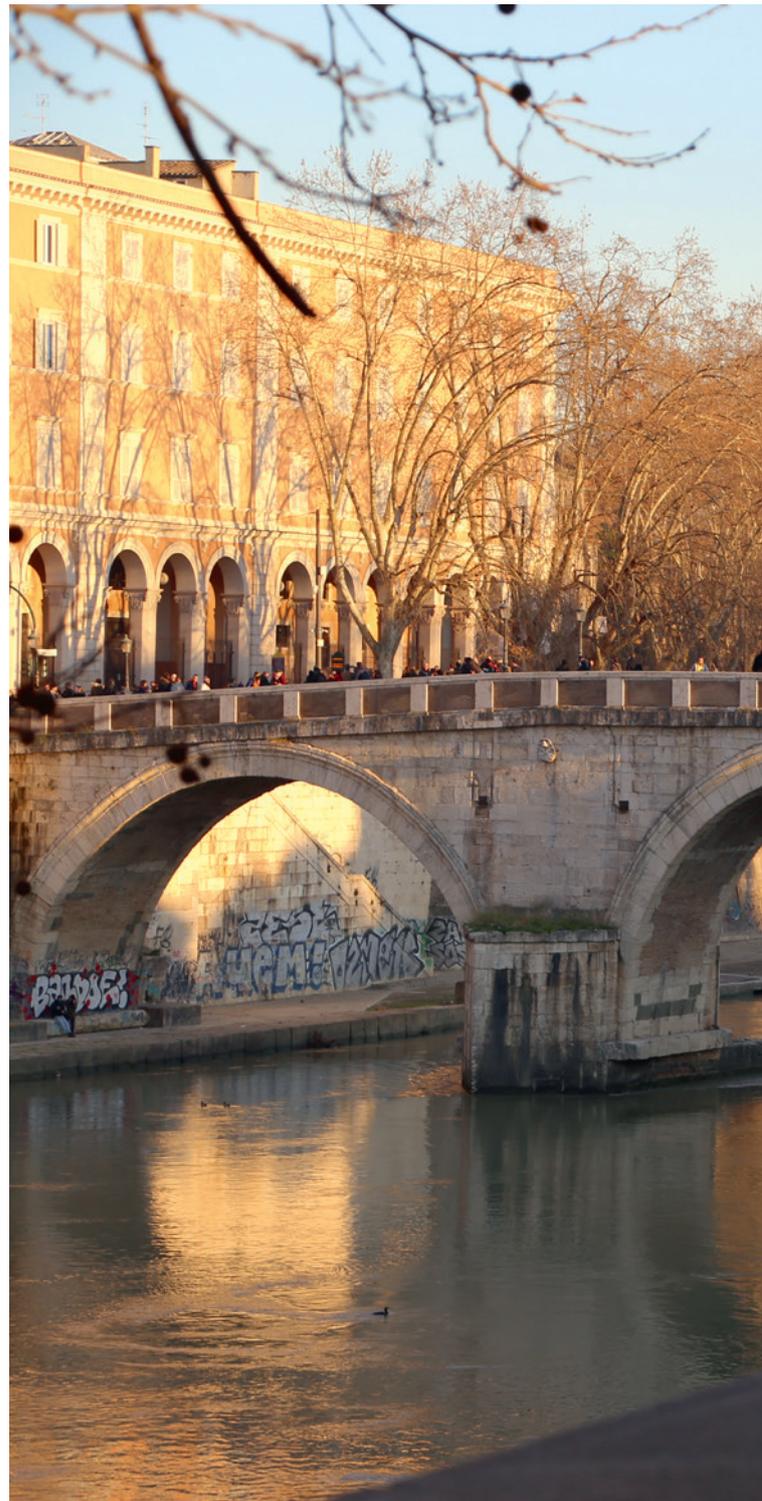
Скромный Иисус и нескромный Пий VIII в гостях у Св. Петра и тени на Ватикане (внизу)

ЕДА

Если римская речка по-современному называется Тevere, то заречье по-римски — Трастеве. Может быть симптоматично, что римский Погол, Трастеве, находится пог боком у Ватикана. Слегует выйти с площади Св. Петра в левые, южные ворота и через Porta Santo Spirito фланировать милю по набережной, чтобы оказаться в царстве ресторанчиков, двух-трехэтажных домиков и средневековых церквей. Невзирая на количество тратторий, таверн, энотек, пивных, столовок и приличных заведений, в большинство из них — очереди. Хотя обслуживание быстрое. Ега простая, я бы даже сказал изысканно простая, и вкусная. Успех в трех компонентах: отменные продукты, долгая традиция их приготовления, доведенная до совершенства, и очарование места, в котором блюдо подано.

Похоже, что обильная и внешняя, то есть на людях, ега — народный протест против вечных камней. Это

По пути в Трастевере: вход в конгрегацию Богородицы Милосердия на Тюремной улице (слева) и понте Систо на реке Тибр

Венеция

Рим

неудобосвариваемость руин и биологическая приспособляемость органики к минералам архитектуры. Что может сделать сырой путник против громады античных дворцов, имперских терм, средневековых соборов и необъятного города! Ибо созидают большие деньги и большие интересы, а рушат большие войны и большое время. Что делать среди этих больших камней? В первую очередь римский плебс требовал хлеба, потом зрелищ. Быть бы живу. И тут на помощь приходит великолепная свежая лучшая на свете итальянская средиземноморская еда.

Итальянцы любят поесть. Жители и гости столицы тоже. Красочнее всего жизнерадостное чревоугодие римлян изображено у Федерико Феллини в фильме «Рим». Объектом вожделения может быть толстенный и нежнейший флорентийский стейк «фиорентина» из лучшей тосканской говяды или венецианская зыбкая лазанья, или божественные римские артишоки, или неаполитанская пицца-маринара, спагетти-гарофало и лапша-тальятелле. Наверное итальянский туземец не признается в особом почитании пищи земной, но разбираться в том, что подают,

бюджет всегда. Умберто Эко тому примером. Когда киевлянка Елена Костюкович, главный переводчик маэстро на русский, попросила его о предисловии к своей книжке «Еда. Итальянское счастье» и о комментариях тонкостей кухни, тот засомневался, но тут же за обедом с искушением изучил меню и сделал точный заказ.

И вот, с рыбкой в пузе и с рыбкой на хвосте переезжаем из Трастевере на миниатюрный островок Тиберина, который застроен полностью, комплектаменте, и с монастырем. Снова левый берег, кофейни, старый еврейский квартал, потертые камни, заставки театра Марцелла. Стаго античных храмов на берегу — Портуна, Геркулес, Бычий форум...

Лагно, всё, достаточно, баста. К тому же рано стемнело. Стремимся к метро, к станции «Чирко Массимо».

Вдруг навстречу, от ветхого глинящего очень большого поля Большого цирка грандиозная скомошная процессия, со звоном и гребезгом, на ходулях, платформах и автомобилях, под грохот хард-рока, в серебре и с петушиными хвостами в дом высотой.

Кофе в остерии. Город живет. Вечный город.

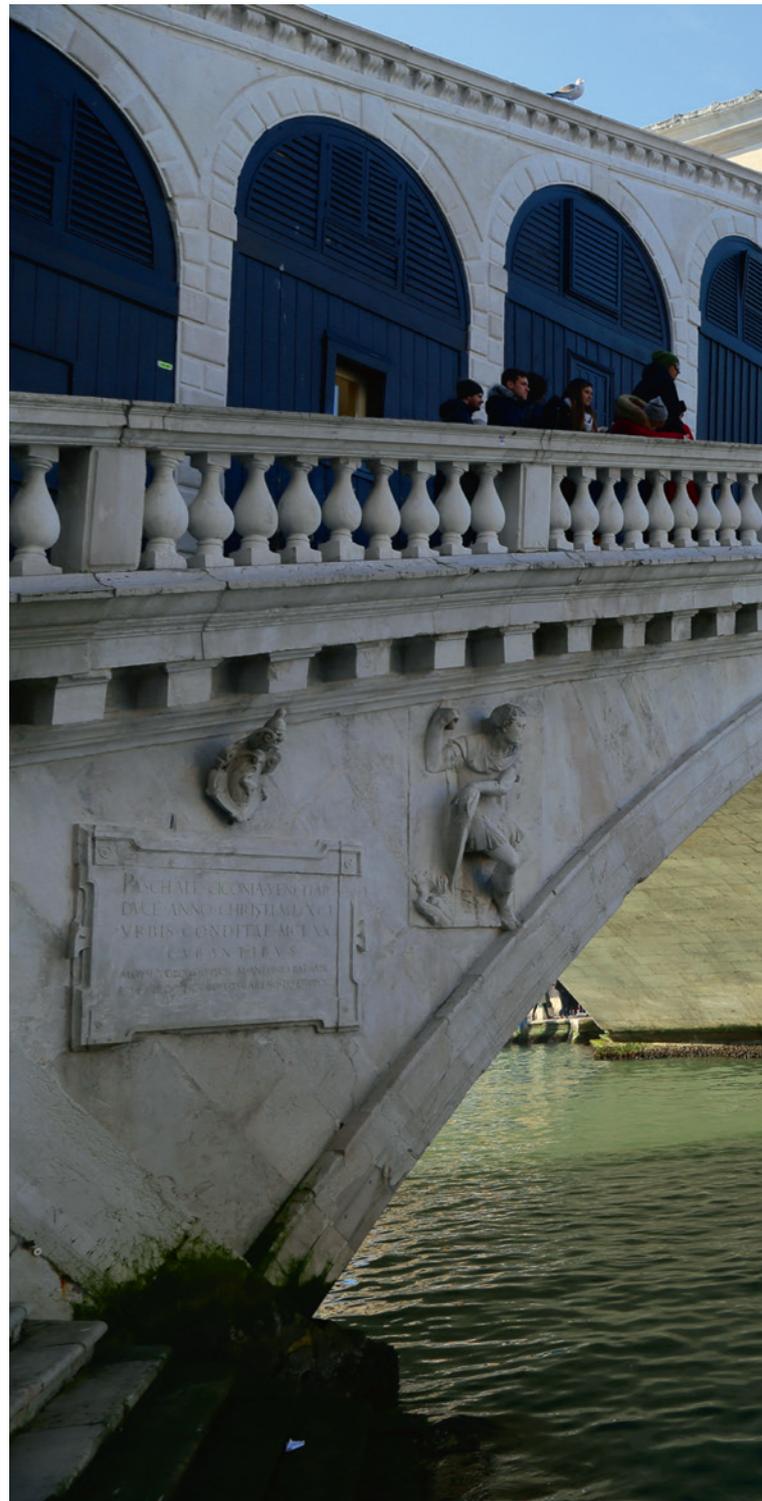
Флоренция

ЛАГУНА ЗИМА

Возвращаемся в Украину с ночевкой в пути в автобусе. По Италии большую часть дороги преодолеваем по Автостраде А1. Сквозь молочное утро. В разных странах магистралей с маркером А1 хоть пруд пруди. Но в Италии А1 — знаменитая «Солнечная автострада», позвоночным столбом прошивающая страну от Неаполя до Милана. Дорога 1960 года, сверхсовременная, в две-три полосы, туннели в Апеннинах, виадукки, ошеломительные панорамы. В Болонье уходим с Солнечной автострады в долину реки По. Из тумана сказочные замки на холмах. Феррара, Падуя и остановка в Венеции.

Городу в лагуне отдан весь день. Венеция — восточная окраина итальянской ойкумены. Здесь хочется надеть мусульманский тюрбан. Не гаром главная набережная носит имя Славянской — Рива дельи

Венеция. Интерьер церкви Санта Мария Формоза (слева) и мост Риальто

Лагуна: собор Санта Мария делла Салюте и стрелка Таможни (вверху); базилика Сан Джорджо Магжоре (справа)

Скьявони. Все чудеса на месте. Моторки и гонголы — на Большом канале, извернувшемся буквой S. Посередине пучится мост Риальто. Голуби гадят на площади Сан Марко. Люди радуются и кормят голубей. В очередной раз пытаешься посмотреть на Венецию, не напрягаясь. Конечно, Палладиев собор визуально необходим на острове напротив — Сан Джорджо Магжоре. Но все-таки последний гвоздь в долгой истории складывания совершенного ансамбля Лагуны забивает архитектор Бальдассаре Лонгена — церковь Санта Мария делла Салюте, Марии Спасительницы, симметричная, как ракета, и стройная, как юная гонна с косами-волютами. Церковь завершает стрелку острова Джудекка на выходе Гранд-канала в Лагуну. В итоге Остриё Таможни, Пунта делла Догана, превратилось в главный корабль Венеции.

Появился час неспешно рассмотреть интерьер и мозаики главного, византийского в своем чреве, собора Сан Марко. По облику, великолепию и анекдотичности исторических сюжетов сравнить можно только с константинопольской Хорой, но объем монументальнее. Времени всё равно не хватает. Собираемся в сумерках меж двух колонн, Марка и Теогора. Колонка у ограды общегоступных Королевских сагов, Джардини Реали, гает воды. Паром, причал. Ухожу с палубы последним. Сеньор, ваша шапка! Grazie Veneziani!

Ночная остановка где-то в Словении, это уже «октябрь» по сравнению с венецианским «сентябрем». В предзвездном мрзном Будапеште уже «ноябрь», в Эгере настоящий искристый с инеем на деревьях «декабрь». Завтра будем в Киеве. Всё время наше.

Колокольня и Крест

К вопросу об атрибуции колокольни Св. Апостола Андрея Первозванного in vulgo Ковнировской на Дальних пещерах Киево-Печерской лавры

Борис Пилипчак

Прояснить название и авторство одного из лучших сооружений Киева заставил скепсис самых продвинутых киевоведов по отношению к двум позициям: 1) именно так, Андреевской, поименована колокольня на Дальних пещерах в моем «Архитектурном атласе», недавно вышедшем вторым изданием; 2) тут же точно указан ее автор, профессиональный архитектор Пётр Неёлов (5, с. 54–55).

ТРИ ЧАСТИ ВОПРОСА

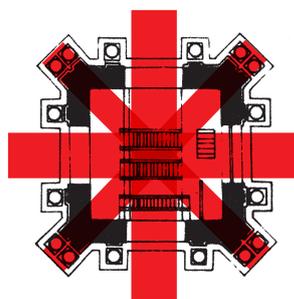
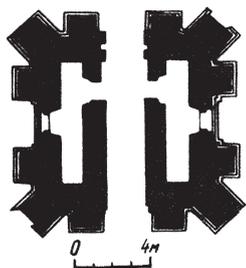
В свою очередь и Степан Ковнир «свечку держал», ибо был лаврским мастером каменных дел и строил, как прораб — по чертежам. В известном смысле его можно считать «соавтором». Однако в годы социалистического реализма и рабоче-крестьянской диктатуры подчеркнуть «народное» происхождение какого-либо важного объекта считалось даже не правилом хорошего тона, а обязанностью. И колокольню прозвали «Ковнировской». Как говорил геноссе Гебельс, если неверное утверждение повторять многократно, оно будет последней истиной для широких масс. Ибо на слуху и привычно. А непривычное — раздражает.

Вот так, следуя за общепринятым прозвищем колокольни на Дальних пещерах, М. Б. Кальницкий пишет: «Перше видання (Борис Ерофалов. “Архитектурный атлас Киева”) вийшло друком у 2013 році. Теперішнє перевидання подано державною мовою, з повним англійським перекладом текстової частини, у більш міцній і надійній оправі. Його характеризує як “виправлене і доповнене”. Дійсно до історичних довідок про об’єкти внесено певні уточнення. Утім, це не позбавило їх свіжості авторського сприйняття, інтригуючої суперечливості суб’єктивних оцінок. Приміром, на сторінці, присвяченій гзвіниці Дальніх печер Києво-Печерської лаври, автор

підкреслив тотожність конструктивно-символічної схеми з Андріївською церквою. Через це він не зміг поголати спокусу назвати гзвіницю над печерами “Андріївською”» (7, с. 216).

Не только артикулированное замечание Михаила Борисовича, мол, не так! но и устоявшееся мнение любителей прекрасного по поводу имен требует уточнений. Например, матерый киевлянин Сергей Целовальник (главный архитектор города десять лет тому) отдает должное знаменитой колокольне, и имена звучат привычно. Подыскивая участок для гачи, в полчасе от центра он нашел прекрасное место в товариществе “Архитектор” на землях села Гвоздов: «Первое неожиданное совпадение или случайность — архитектор приблизился к архитектурному сообществу за городом. Вторая случайность — родом из этого села происходит украинский архитектор XVIII века Степан Демьянович Ковнир, одной из работ которого была колокольня Киево-Печерской лавры» (16, с. 66).

Поэтому начнем по порядку. Вопрос об атрибуции колокольни на Дальних пещерах распадается на три части. Во-первых, что это за такая схема, конструктивно-символическая, которая заставляет задуматься над именем объекта? Во-вторых, при чем тут Ковнир, и все-таки кто действительный автор сооружения? И, в конце концов, почему «Андреевская колокольня» именно здесь, на Дальних пещерах?

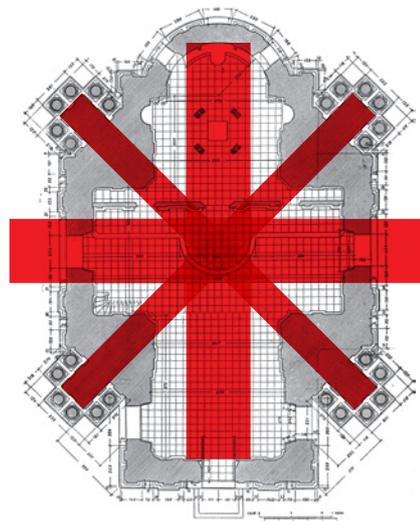
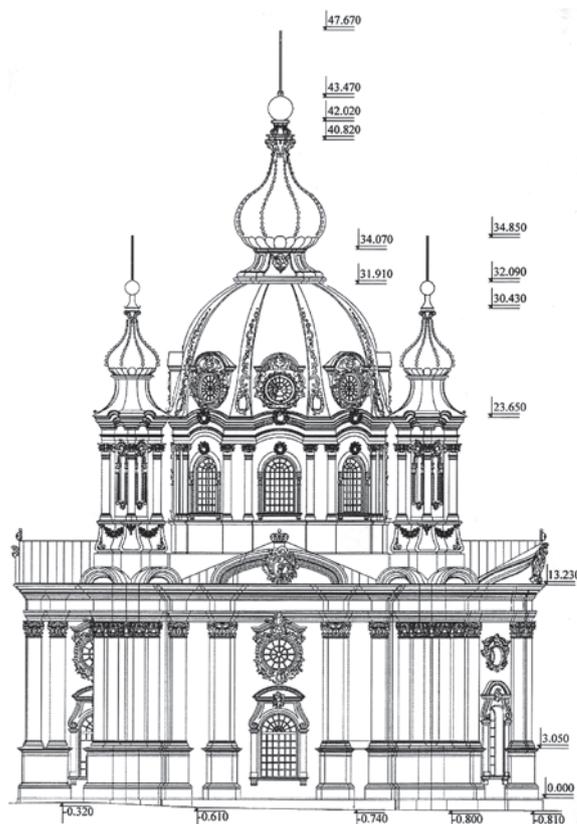

Колокольня Св. Апостола Андрея Первозванного, архит Пётр Неёлов, 1754–1761

АНДРЕЕВСКИЙ КРЕСТ КАК ПЛАНИРОВОЧНАЯ ИДЕЯ

Наблюдение о символической структуре киевской Андреевской церкви было сделано в 2011 году в журнале «А+С» (4, с. 138–141): необычные диагональные контрфорсы с традиционными луковичными главками, которые так отличают церковь от всех прочих — ее главный атрибут. Ветви диагонального Андреевского креста, равнозначные с основным крестом нефа и трансепта, положенные в основание и через «контрфорсы» выведенные в объем здания, в сакральных сооружениях не встречаются больше нигде, кроме, пожалуй, нашей колокольни, о которой речь ниже. Заметим, Андреевская церковь или, как ее называли во время и сразу после строительства, Андреевский собор, возведена в 1747–1767 гг. по проекту Варфоломея Растрелли, а колокольня на Дальних пещерах задумана семью годами позже и строилась одновременно со знаменитым собором-церковью, в 1754–1761 гг. Первоначальный проект Андреевской церкви, выполненный И. Г. Шегелем в 1744 году, во время посещения Киева императрицей Елизаветой Петровной, был выполнен однокупольным на прямом равностороннем кресте в плане и без всяких «контрфорсов». Сохранились варианты Шегелевского плана (13, с. 20) — очень спокойное решение, с закруглениями. И лишь в сентябре 1747 года утвержден проект с дополнительным диагональным крестом в плане за подписью «обер-архитектора графа Растрелли, de Re» с высочайшим указанием «в Верхнем Киеве на Андреевском бастионе разбить церковь во имя Андрея Первозванного» (11, с. 4).

В свою очередь диагональный Андреевский крест как планировочный каркас светских зданий, возводимых масонами, регулярно повторяется на протяжении всего XVIII века, с захватом XVII и XIX-го. Так, известный австрийский архитектор и по совместительству

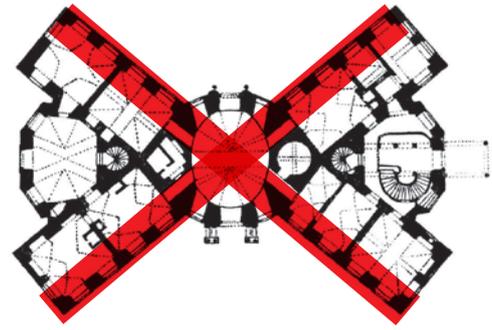

Андреевская церковь, архит. В. Растрелли, 1747–1767

Конструктивно-символическая схема

масон, Иоганн Бернхард Фишер фон Эрлах (тогда все приличные люди были масонами), строит в 1690 году виллу-дворец графов Альтан в Россау под Веной на нарочито диагональном плане в виде Андреевского креста. Андреевский крест — символ «красного шотландского масонства» наивысшего градуса. Этот крест красуется на государственном флаге Шотландии и соответственно на, объединенном в 1707 году, стяге Великобритании, который известен как «Юнион Джек»: флаг Англии (Иисус Христос) + флаг Шотландии (Св. ап. Андрей Первозванный). Именно из Британии мода на масонство широкими кругами расходуется по Европе. Вдохновленный работой фон Эрлаха итальянец и снова масон, Джамбаттиста Аллипранди, пользуясь подобным планом, создает в 1706–1712 гг. замок Вельтрусы неподалеку от Праги. В это же время французский архитектор Жермен Бофран в 1711–1715 гг. строит на диагональном Андреевском плане замок Мальгранж в пригороде Нанси для герцога Лотарингии Леопольда I. В 1729 году для монархов Савойских охотничий дворец Ступиниджи под Туринном, на подобном же плане, возводит архитектор Филиппо Ювара, не без влияния Бофрана, который активно продвигает прогрессистские идеи масонства в Сообществе Искусств под покровительством Людовика де Бурбона-Конде, Великого магистра французской ложи... (2, с. 135–138).

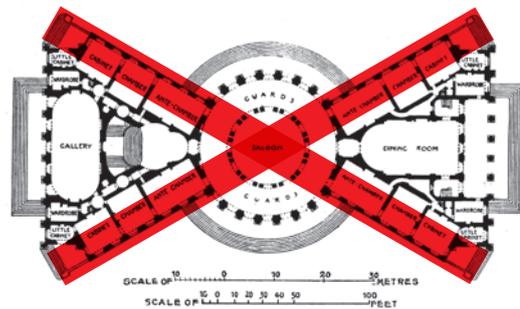
Для записи в масонство, с XVII-го по век нынешний, необязательно быть архитектором, достаточно слыть человеком изрядным, соблюдать некий устав «тайной ложи» и исполнить соответствующий обряд. В целом новомодные, начиная с XVII в., английские масоны выглядят неплохими ребятами. Представьте, в бирюльки со шпагами играли такие серьезные люди, как премьер Черчилль и освободитель южных американцев Боливар. Регулярно попадались в сети масонов люди искусства, например, скульптор Бартольди,

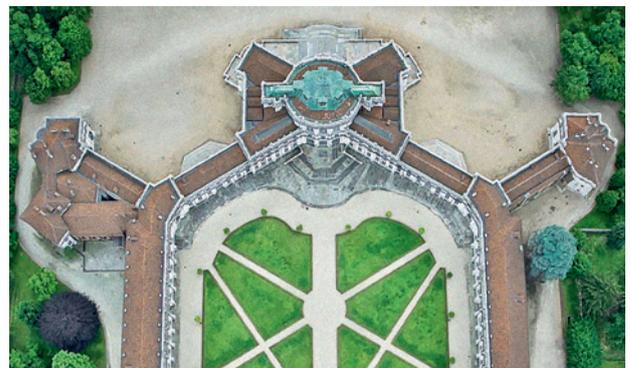
Вилла Альтан, Россау близ Вены, архит. Ф. фон Эрлах, 1690

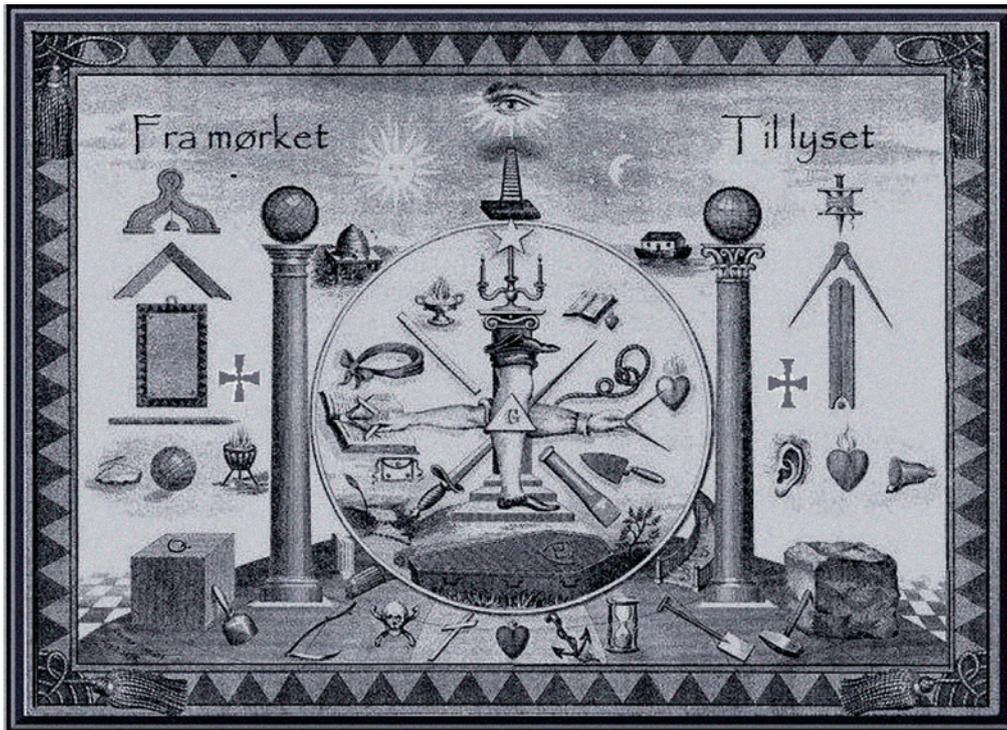
Вельтрусы под Прагой, архит. Дж. Аллипранди, 1706–1712

Мальгранж возле Нанси, архит. Ж. Бофран, 1711–1715

Ступиниджи под Туринном, архитт. Ф. Ювара, Ж. Бофран, 1729

Масонские символы и то... не все

сочинивший статую Свободы, или современный актер Майкл Кейн. Очаровывались и столь выпуклые личности, как поэт Бёрнс или фантаст Конан Дойл, и даже легкомыслец Казанова успел записаться в несколько масонских лож (3, с. 128–133). Что уж говорить об архитекторах, которые по роду деятельности — каменщики, поэтому в XVIII столетии видные европейские зодчие, как правило, были масонами. Записные же «каменщики» камня в руках не держали. Когда Уинстон Черчилль, выложив у себя в поместье кирпичную стеночку с помощью рабочих-погособников, решил всерьез подтвердить «масонское» реноме и вступить в строительный профсоюз, члены союза в затейливом желании сэру Уинстону отказали (14, с. 225).

В замыслах масоны всегда были позитивными. «Постулаты» новоявленных братьев-каменщиков пропагандируют терпимость к чужому мнению, благотворительность и крепкие моральные устои. Проистекали эти постулаты из средневековых строительных

правил, многие из которых подошли бы и современным архитекторам: «Ни один мастер или каменщик не должен вытеснять другого с его работы, это значит, если один начал работу, другой не может мешать и отклонять его от нее, за исключением тех случаев, когда тот сам не в состоянии завершить начатое». Или прямо по А. П. Чехову: «Запрещено совершать какие-либо злодеяния в доме, где могут злословить масонов». А вот о хлебе насущном: «Каждый каменщик должен завершать любую начатую работу при условии, что она оплачивается» (3, с. 32–33). И все эти нормы освящались именем Господа.

Однако в нашем контексте важны формальные символы. Здесь полный набор архитектурных вещей и понятий: циркуль и наугольник, отвес и бусоль, пирамиды и храм царя Соломона, две колонны перед входом, ордерные стили (дорический–ионический–коринфский), рабочий фартук и кельма (мастерок). Известную роль в братстве играло

знание геометрии и соответствующее почитание египтян, Асклепия, Пифагора, Евклида, Платона, Аристотеля и Коперника. Руководством к действию был Ветхий и Новый Завет. Прямой греческий крест и крест Св. Андрея, «шахматная» решетка Св. Лаврентия и простые геометрические формы стали их излюбленными фигурами. Любопытно, что в германских странах в «метке мастера» использовалась цифра 4, дабы восславить главные масонские ложи Священной Римской Империи — в Страсбурге, Кёльне, Вене и Риме (т. же, с. 31).

Вот так и киевлянам, оглядываясь на долгую символическую традицию и значение Св. Андрея для нашего богоспасаемого города, вполне уместно расчертить синий флаг Киева двумя диагоналями, водрузив над ними Св. Михаила Архангела небесного.

РАСТРЕЛЛИ И НЕЁЛОВ

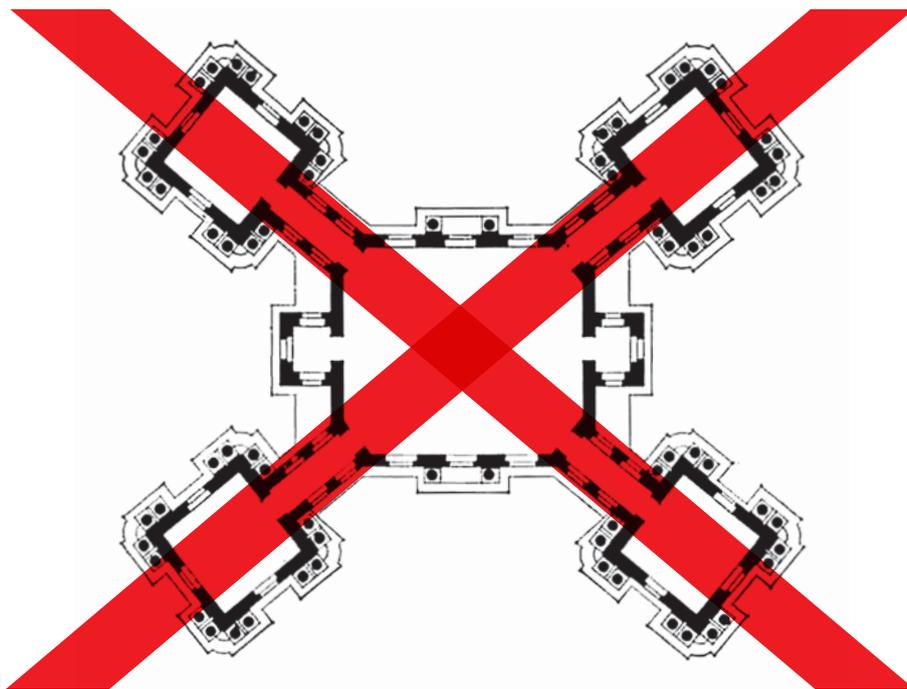
Но вернемся в наш XVIII век. Наиболее глубокие изыскания, посвященные отечественной архитектуре барокко, сделаны в эпоху сталинизма, в 1930-е и 1950-е, время тоталитарного регресса и широкой исторической ретроспективы. Именно тогда произведена львиная доля архивных разведок и обобщений, написаны фундаментальные диссертации на историко-архитектурные темы. Большой итоговой работой, приуроченной к юбилейной дате «300-летия воссоединения Украины с Россией» в 1954 году, стал сборник «Зодчество Украины», в котором И. А. Игнаткин ничтоже сумняшеся излагает то, что не было секретом: «Из видных архитекторов, участвовавших в постройке Андреевского собора (Андреевской церкви в Киеве — Б. Е.), следует упомянуть П. И. Неёлова, работавшего вместе с двумя своими братьями во второй половине XVIII века в Петербурге при Канцелярии строений. В Киеве Неёлов вел самостоятельные работы для Киево-Печерской лавры, по заказам которой

Дальние пещеры и Андреевская колокольня в 1783 году

он составил проект колокольни на Дальних пещерах и Кловского дворца. Вместе с ним в строительстве принимал участие местный украинский мастер-строитель, погданный Киево-Печерской лавры, Степан Ковнир, который заканчивал некоторые постройки, начатые Неёловым, после его отъезда в Петербург. Результатом их совместной работы является также церковь в Василькове, легкий и стройный силуэт которой возвышается на холме. В общей композиции этой церкви сказывается влияние Андреевской церкви в Киеве, которая незадолго перед тем была закончена строительством» (6, с. 168).

То есть проект колокольни на Дальних пещерах складывался внутри петербургской зодческой школы. Стилистика — елизаветинское барокко, в отличие от барокко европейского, более сдержанного и «классицизирующего», и от барокко непосредственно украинского, более камерного и живописно-виноградного. Традиционные «народные» черты колокольни — лишь

Эрмитаж в Царском Селе, архитт. Андрей Квасов, Савва Чекавинский, Варфоломей Растрелли, 1744–1756

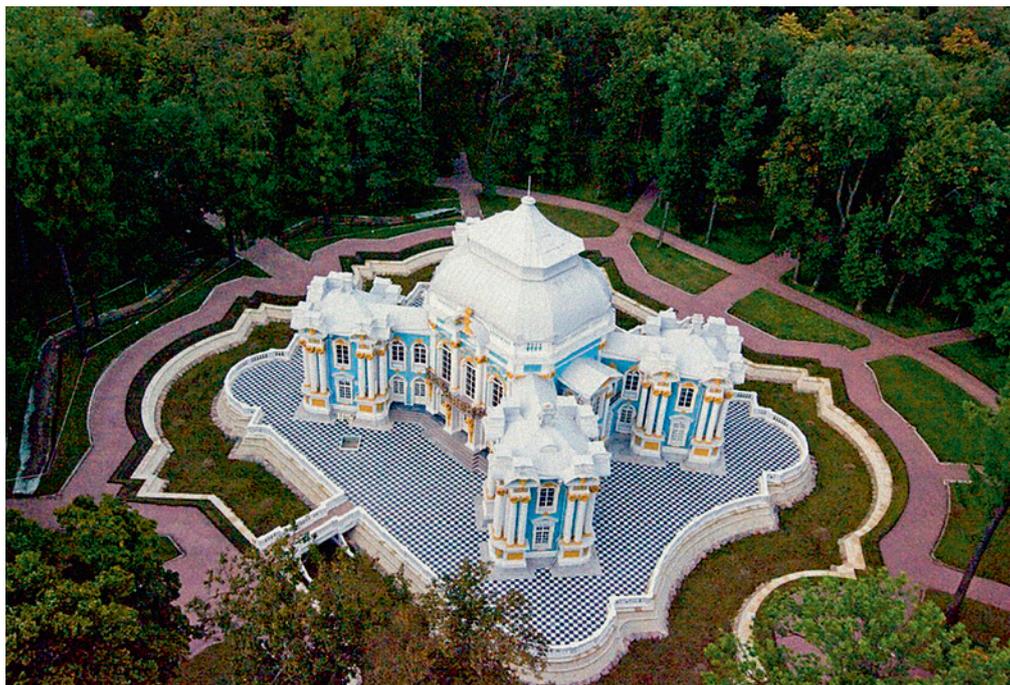
узорчатые элементы отделки в виде лепных фруктовых панелей, которые исполнялись (и рисовались) непосредственно местными мастерами. Общая же Растреллиева стилистика, с пучками стройных колонн, и уникальная структура колокольни, с использованием Андреевского креста в плане, несомненны. Авторы названы прямым текстом: архитектор — П. Неёлов, мастер-строитель — С. Ковнир.

Пётр Неёлов, служа в Канцелярии строений в Петербурге, был непосредственно подчиненным Варфоломея Растрелли, который с 1730 года руководил всеми наиболее крупными строительными начинаниями Двора (1, с. 10).

Растрелли — в чистом виде продукт XVIII века и революции Петра I. Бартоломео родился в 1697 году в Париже в семье Карло Растрелли, итальянского скульптора и архитектора, которого Пётр пригласил в Россию в 1715 году. По преданию, ибо дело «тайное», именно Пётр I учредил и первую масонскую ложу в России «немедленно по возвращении из

первого заграничного путешествия: сам Кристофер Рэн, знаменитый основатель ново-английского масонства, будто бы посвятил его в таинства органа» (10, с. 126). С юных лет Варфоломей Растрелли был ближайшим помощником отца на стройках Петербурга. Знал в совершенстве французский, итальянский, русский и впитал новейшие могные течения. Растрелли участник становления европейской России. На новый военно-морской стяг царь поместил Андреевский крест, по примеру Шотландии (ведь равно, как и Шотландию, Первый Апостол освятил будущую Русь).

Растрелли был автором нескольких десятков дворцовых построек в эпоху Елизаветы Петровны, включая Зимний в Санкт-Петербурге. В год символической закладки киевской Андреевской церкви, 1744-й, Растрелли под водительством Андрея Квасова и Саввы Чевакинского оформляет придворный павильон Эрмитаж в Царском Селе, в плане — Андреевский крест (3, с. 138–139). Причем крест этот, как на флаге,

Царское Село, Эрмитаж, вид с птичьего полета

вытянут вдоль поперечной оси, как в большинстве «масонских» дворцов Европы. В павильоне видны знакомые архитектурные ходы Варфоломея Растрелли: центрально-симметричная композиция, спаренные колонны на ризалитах, тянутые французские окна с развитым сандриком, бирюзовый фон стены, обильная позолота деталей и лепнины. Всё это есть и в Андреевской церкви. Специфические черты павильона Эрмитаж: центральное место в парке и вместе с тем уединенность на острове, разводные мосты, шахматное мощение белым и черным мрамором. Растрелли причастен масонским таинствам и Петровской символике.

О том, что наряду с Растрелли и Пётр Неёлов не чужд масонерии, косвенно свидетельствует Игнаткин — «Неёлов был человеком высокой культуры». Исследователь уточняет, мол, придворный архитектор имел свой почерк, «в его спокойных, сдержанных произведениях проявляется некоторый отход от пышных декоративных форм и намечаются

формы, характерные для русской классической школы. Деятельность Неёлова на Украине оказала благотворное влияние на рост мастерства местных строителей и, в частности, на формирование творческого лица лаврского погданного, строительного мастера Степана Ковнира» (6, с. 168). Возможно ли подтвердить документально масонство В. Растрелли и П. Неёлова? Никто не знает. Ложи были «тайными» организациями, более того, при Александре I и Николае I отношение к масонам становится скорее подозрительным, чем положительным: «Главным затруднением при попытке составить сколько-нибудь отчетливое представление о развитии нашего масонского движения является крайняя скудость архивов, касающихся истории ордена в России. Связанные предписанной орденовыми законами тайной, наши масоны оставляли чрезвычайно мало следов своей организационной работы, да и из этих следов большая часть была тщательно уничтожена при наступлении крутых времен гонения на братство» (10, с. 124).

План Дальних пещер Киево-Печерской лавры из «Тератургимы» Афанасия Кальнофойского, 1638

Андреевская церковь возле нижнего входа в Дальние пещеры, фрагмент из «Тератургимы», 1638

ДАЛЬНИЕ ПЕЩЕРЫ

Неёлов проектирует новую колокольню на Дальних пещерах, не просто отдельно стоящим сооружением, но встроенной в новую же бастионную стену, с юга ограждающую Лавру. Колокольня венчает новый южный проезд на территорию Дальних пещер, то есть является навратной, построенной в старой киевской традиции навратных церквей, от Золотых ворот с церковью Богородицы Благовещенья до Троицкой над главным входом в Лавру.

Дальние пещеры действительно «дальние» от Великой Успенской церкви, центра Лавры, но по времени возникновения — первые. Гора, в которой они обустроены, пониже и поближе к воде, чем в пещерах Ближних. Началом Дальних стала Варяжская пещера, облюбованная викингами еще в X веке как пиратское пристанище. О находке в Варяжских пещерах первыми монахами «сосудов латинских, злата и серебра во множестве» повествует «Киево-Печерский патерик» 1462 года. Значение этих пещер

в истории православия совершенно выходящее, именно отсюда берет начало Киевская лавра как третий Удел Богородицы и культ первых русских святых. Св. Антоний, посетив Афон, искал уединения в окрестностях Киева «и на Берестово прииде, и обрет пещеру, и вселися в ню, юже беша ископали варязи, и в ней пребысть в велицем вздержании. По сих же преставишуся великому князю Владимиру, и прия власть безбожный окаянный Святополк, и седе в Киеве, нача избивати братию свою, и уби святого Бориса и Глеба. Антоний же, видя таково кровопролитие, иже сдея окаянный князь Святополк, паки бежа в Святую Гору. Егда же благочестивый князь Ярослав победи Святополка, и седе в Киеве» (12, с. 20).

Из истории храмового строительства хорошо известно, что на месте обветшавшей церкви, как правило, возводится новая, наследующая имя и место предыдущей. Место может уточняться, улучшаться и выбираться поблизости, как это было с Андреевской церковью в Верхнем Киеве. Похожим образом гело

Церковь св. Андрея Первозванного возле нижнего входа в Дальние пещеры, фрагмент из «Патерика», 1661

обстоит и с Андреевской церковью-колокольней на Дальних пещерах. Убедиться в этом помогают два отечественных шедевра картографического искусства — планы Дальних пещер в «Тератургиме» Афанасия Кальнофойского 1638 г. и в «Киево-Печерском Патерике» 1661 г., отпечатанные ксилографией, то есть тончайшей гравировкой по дереву (8, с. 73–92). При всей условности территория и строения монастыря на планах «Тератургимы» показаны с соблюдением масштабных соотношений по правилам перспективы — это «математически определенное, уменьшенное, генерализованное изображение, воспроизводящее объекты в системе условных знаков» (15, с. 79). Первым критическое внимание на рисунки из «Тератургимы» по отношению к топографии Киева обратил В. Г. Ляскоронский еще в 1916 году (см. 9). Исследователь ветхой киевской картографии Т. Ю. Люта замечает, что «Тератургима» на удивление полный обзор сакрального пространства, который, к сожалению, для многих исследователей остался *terra incognita* (8, с. 66–67).

На планах «Тератургимы» и «Патерика» в динамике, с лагом в двадцать лет показана нагвратная Андреевская церковь, ведущая к Варяжской пещере непосредственно со стороны Днепра. На одном из них эта церковь, со входом в лабиринт Дальних пещер,

деревянная, а на другом уже каменная. Что более важно, на плане из «Патерика» есть надпись «Церковь Св. Андрея Первъ». О том, что это не ошибка и не случайность, свидетельствует более качественно гравированный на меди план Дальних пещер, в точности повторяющий сюжет и композицию из «Патерика». План издан в 1675 году Иоганном Гербинием на латинском, над днепровскими воротами-церковью к Дальним пещерам значит: *Templum S. Andreae* (т. же, с. 91).

В конце концов судьба нижней Андреевской церкви неизвестна, по крайней мере на планах XVIII века ее уже нет. Строительство южной стены Дальних пещер и колокольни — происходят одновременно, в 1750-е гг. Закономерно, что значение некогда главного нижнего входа в пещеры с Андреевской церковью передается новому южному входу на территорию с нагвратной церковью-колокольней. Соответственно и посвящение новой колокольни — Св. Апостолу Андрею. Да и сама пространственная композиция на Андреевском кресте в плане такое посвящение подтверждает.

Необычная в архитектурном ансамбле Лавры колокольня всегда и неизбежно привлекала внимание исследователей и архитекторов. Это самая высокая и поэтому, в градостроительном отношении, самая важная точка Дальних пещер. В речной

План Дальних Феодосиевых пещер Лавры из «Киево-Печерского Патерики», 1661

План Дальних Феодосиевых пещер из «Подземного Киева» Иоанна Гербиния, 1675

Андреевская церковь обозначена надписью «Templum S. Andreae»

панораме колокольня красиво и точно завершает живописную композицию на южном фланге Лавры. Пространственно-символическая конструкция, легендарное предназначение и соответствие ландшафту безупречны. Это маленький бриллиант Киева.

Может быть, и не нужно ворошить палкой муравейники справочников и дерзкими силлогизмами расколдовывать некие тайные масонские послания в будущее? Послания в виде космических андреевских церквей-кораблей. Но, с одной стороны, мы уже живем в будущем, в подозрительно суетном будущем. С другой, как говорит Аристотель, известное известно немногим. Было и будет, и это хорошо.

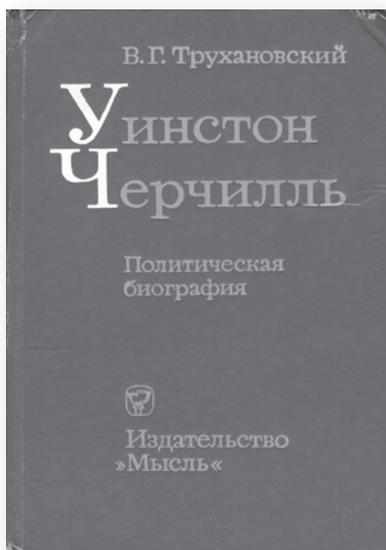
Андреевская колокольня на Дальних пещерах
фото конца XIX в.

ИСТОЧНИКИ

1. Аркин Д. Растрелли. — М.: ГИЛСА, 1954. — 120 с.
2. Ворона Н. Андреевский крест как планировочная идея // А+С. — К., 2018, № 3–4. — С. 134–141.
3. Джонстоун М. Масоны. Иллюстрированная энциклопедия Древнего Братства. — М.: АСТ; Астрель, 2011. — 144 с.
4. Ерофалов Б. Андреевский крест и храмна горе // А+С. — К., 2011, № 2–3. — С. 138–141. (Под псевдонимом Абрам Многомугер).
5. Ерофалов Б. Л. Київ | Архітектурний атлас. — К.: ВД А+С, 2021. — 352 с.
6. Игнаткин И. А. Исторические связи украинских и русских зодчих XVII–XIX вв. // Зодчество Украины. — К.: Изд. АА УССР, 1954. — С. 159–188.
7. Кальницький М. Гра у стоклітковий Київ // А+С. — К., 2021, № 3–4. — С. 216–217.
8. Люта Т. Ю. Imago Urbis: Київ на стародавніх мапах. — Харків-Київ: Виг. О. Савчук, 2017. — 192 с.
9. Ляскоронский В. Г. К вопросу о древнейшем плане города Киева, изданном в 1638 году Афанасием Кальнофойским. — М., 1916. — С. 204–213.
10. Масонство в его прошлом и настоящем / Под рег. С. П. Мельгунова и Н. П. Сигорова / В 2 т. Т. 1 — М.: Изд. «Загруги» и К. Ф. Некрасова, 1914. — 256 с.
11. Мерджер А. Киевский храм Андрея Первозванного. Историческая справка о постройке церковного здания и позднейших строительных в нем работах. — К., 1898.
12. Патерик Киево-Печерский / Т. 1. Подвижники Киево-Печерской лавры XI–XV в. и древние святые, причисляемые к ее чудотворцам / Под рег. В. Дятлова. — К.: Тип. КПЛ, 2004. — 416 с.
13. Ситкарьова О. В. Архітектурно-будівельна діяльність у Києві та Києво-Печерській лаврі в 1740–1760-х рр. // Формування архітектурного ансамблю Києво-Печерської лаври XVII–XX ст. У 4 ч. Ч. III. Т. 3. — К.: ІПСМ АМУ; Хімжест, 2009. — 240 с.
14. Трухановский В. Г. Уинстон Черчилль. Политическая биография. — М.: Мысль, 1977. — 464 с.
15. Хведченя С. Найдавніші плани українських монастирів // Пам'ятки України. — К., 1996, № 2.
16. Целовальник С. А. Мои мамы и муары. — К.: Варто, 2022. — 266 с..

Черчилль, или Британский айголон

Трухановский В. Г. Уинстон Черчилль. Политическая биография / 2-е изд. М.: Мысль, 1977 464 с.

*Черчилль — воплощение имперской прозорливости, хитрожопости и карьеризма.
Поэтому английские империалисты его любят.*

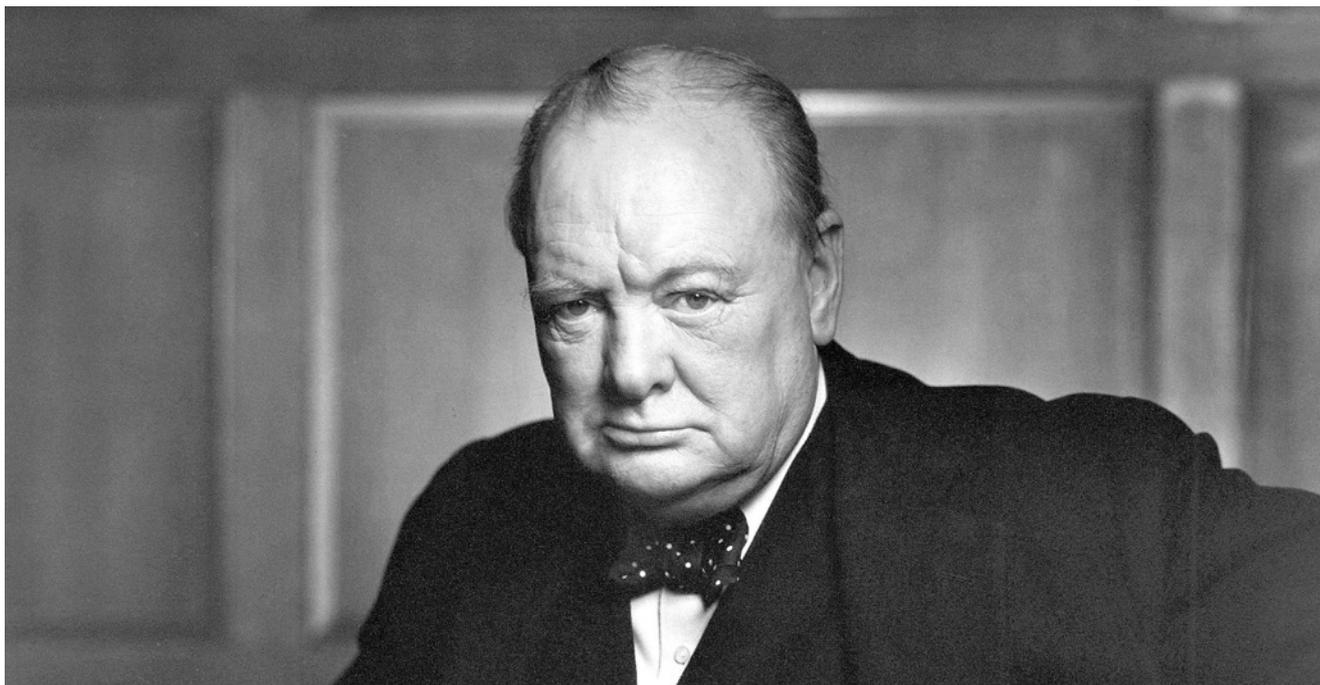
Из «ариков»

При чем тут Черчилль в архитектурном журнале! Дело в том, что архитектура очень часто «при чем». Например, Уинстон Черчилль тоже был масоном. То есть «каменщиком», что широко не афишируется. В голове засело воспоминание, как часто бывает из хороших книжек, о том, как дородный жизнелюб и аристократ с удовольствием сложил кирпичную оградку недалеко от своего родового поместья Бленхейм и там же гостевой домик, после чего решил записаться в Объединенный профсоюз строительных рабочих, внося вступительные 5 шиллингов — как бы заправский масон должен быть реальным каменщиком. А те, наглецы, в Союз его не приняли, сочтя шутку толстяка оскорблением.

Откуда такой замечательный исторический анекдот? — гумал я. Ну, конечно, из биографической книжки Владимира Трухановского о знаменитом

британском премьер-министре, читанной лет сорок тому. Мемуар и биография жанр вполне распространенный — только в серии ЖЗЛ вышло около двух тысяч томов, но не каждое жизнеописание оставляет в памяти глинный след. Казалось бы, какая-то «политическая биография», но книжка оказалась весьма занимательной, даже для молодых ногтей. Что-то в ней было необычное, с эксцентриком. Поэтому перечитываем и удивляемся.

Книжка увлекательная по нескольким направлениям. Конечно, это история, зачастую представленная в необычных подробностях. Безусловно, это бытовой портрет культовой личности, что само по себе занимательно. Ну, и главное это интеллектуальная моторика: как это у него, Уинстона Черчилля, получалось — предвидеть, иметь неколебимую точку стояния и понимать сущность и судьбу большевизма на много лет вперед?

Уинстон Черчилль (1874–1965)

Если из книжки нечего процитировать, то и рецензию писать незачем. Чтобы получить живой портрет маршала, начнем с того, что Черчилль любил. Вот Ленин, к примеру, любил детей, канкан, Коллонтай и миндальные орешки. И власть любил. И сразу всё ясно, людоег. И Черчилль любил власть. Тоже хорош гусь. Еще, как Ленин, «Черчилль очень любил кино» (с. 329). В молодости был журналюгой и всю жизнь любил описывать истории, особенно про себя. «Биографы рассказывают, что он очень любил купаться» (с. 332). Выкупавшись, он надевал «полукомический и, безусловно, очень практичный костюм сирены» в виде комбинезона с многочисленными застёжками-молниями, специально придуманный для путешествий в военные годы. «После обеда Черчилль удалялся на несколько минут в свою комнату и вскоре предстал перед гостями в ярком восточном халате, в котором обычно смотрел фильмы. Таких халатов у него было несколько». Много времени уделял живописи, выставлялся под псевдонимом в Королевской

академии художеств. «Специалисты по финансовым вопросам сходятся на том, что Черчилль был плохим министром финансов» (с. 219) — в 1920-е, и «не слишком интересовался парламентскими делами в послевоенные годы, не часто появлялся в палате общин, довольно редко и в общем неудачно выступал» (с. 394). А еще он был свиновод и имел свиноматку с поросятами. «У него появилась страсть к сельскому хозяйству. Черчилль прикупил 500 акров земли вблизи Чартвелла и устроил сельскохозяйственную ферму» (с. 397). «Пылко увлекался скачками, завел скаковых лошадей, которые хотя и не занимали первых мест, но выступали довольно успешно» (с. 398). «Особенно Черчилль любил животных. <...> Любимцем хозяина был маленький коричневый пудель Руфус» (с. 415). Увлекаясь рулеткой в Монако, он не терял голову и выигрывал, ставя на 18 и 22. Пил «Наполеон» 1918 года, не вынимая изо рта незажженной сигары. Там же, в Монте-Карло, в возрасте 87 лет Черчилль завалился и сломал шейку бедра, но

оклемался. При этом квинтэссенцией его житейской мудрости было признание: «Я никогда не стоял, когда можно было сидеть, и никогда не сидел, когда можно было лежать» (с. 445). В начале 1965 года Черчилль простудился — и почил в бозе 24 января. Таким образом он беспокоил белый свет полные девяносто лет.

Невзирая на потешность образа главного героя, самым важным, мне кажется, является трезвость Черчилля по отношению к большевизму. Для Трухановского, автора советской биографии английского премьера, этот момент остается, с одной стороны, загадочным, с другой, однозначно и окончательно реакционным. Поэтому читать сегодня книгу, вышедшую в середине 1970-х, интересно в смысле несложного «чтения между строк», когда ответы как бы уже известны и кое-где грамотно прописаны в школьных учебниках. В украинских — лучше, в российских — не совсем, империализм держит.

Так, в 1926 году в публичной речи Черчилль рисовал в общем-то реалистическую картину: «Если бы русские большевики только смогли опрокинуть Англию, разрушить ее процветание, бросить ее в состояние анархии, уничтожить Британскую империю как мировую силу, была бы открыта дорога для всеобщей резни, за которой последовало бы установление всемирной тирании во главе с ними...» (с. 227). 22 июня 1941 года, в день начала Великой Отечественной войны, когда обескураженный Сталин испуганно молчал, Черчилль в радио-речи, поддерживая Советский Союз и выступая против Германии, тем не менее, четко расставил точки над *i*: «Нацистскому режиму присущи худшие черты коммунизма...» (с. 335). И уже в 1953 году Черчилль прозорливо предвидел 1991-й: «Наступит день, когда во всем цивилизованном мире с несомненностью будет признано, что угашение большевизма при его рождении явилось бы величайшим благодеянием для человечества» (с. 431).

В связи с более глубоким, чем у большинства современников, пониманием сущности государства российского и русского же коммунизма, замешанного на терроре и принуждении (чего не мог вообразить К. Маркс), в 1918 году Черчилль отмечал, что Россия из нескольких независимых государств «представляла бы собой меньшую угрозу для будущего мира всех стран, чем обширная централизованная царская монархия» (с. 177). Однако Сталин восстановил однопартийную коммунистическую «монархию», тенденция жива по сей день. Масштаб видения, которым обладал Уинстон, впечатляет.

Не менее внушительно провидение Черчилля в сторону ЕС. Уже в 1927 году он предложил создать директорат из четырех держав — Англии, Франции, Италии и Германии — «для залечивания ран, нанесенных войной» (с. 226), и развил эту идею в 1942-м. По сути это был проект Евросоюза: «Я верю, что европейская семья наций сможет действовать единым фронтом, как единое целое под руководством Европейского Совета. Я обращаю взоры к созданию объединенной Европы. Я надеюсь, что Совет, вероятно, будет состоять из 10 участников, включая бывшие великие державы, шведов, норвежцев, датчан, голландцев, бельгийцев, французов, испанцев, поляков, чехов и турок» (с. 354). После Второй войны, которую он, впрочем, справедливо считал продолжением Первой (с. 245–246), в речи в Цюрихском университете Черчилль вопрошал: «Почему не должна существовать европейская группа, которая гала бы чувство повышенного патриотизма и общего гражданства обезумевшим народам этого бурлящего и мощного континента?» — и осознавая, что ведущей силой такого объединения будет Германия, продолжал: «Все мы должны повернуться спиной к ужасам прошлого. Мы должны обратить свой взор в будущее... Европейская семья должна совершить акт веры

Железный занавес, 1946–1989

и предать забвению все преступления и ужасы прошлого» (с. 409). Европейский Союз, гораздо позже ухода Черчилля, существует. Недоброжелателей несть числа, но и фигур по масштабу равных былым великанам не наблюдается.

И по поводу красот письма. Более всего в книге цепляет стилистика, особенно в первой ее половине: изощренные английские обороты с утвердительно-допустительной интонацией. Видно, что это переводные кальки г-на Трухановского из хороших довоенных биографий Черчилля. А там, где начинается отсебятина, вступает в силу казенно-кацелярская речь, этакая лингва советикус, при помощи которой автор доказывает величие социализма. Но всё же о красивом: «По традициям английского парламента прения в нем должны вестись в форме гаже не диалога, а непринужденной беседы. Разумеется, в английском парламенте основные выступления всегда готовятся заранее, но оратора часто перебивают репликами и вопросами. Искусный парламентарий должен обладать быстрой реакцией и немедленно и эффективно парировать попытки сбить его или поставить в затруднительное положение» (с. 64).

Частные характеристики: «Стэнли Болдуин был человеком мугрым, хотя и держался простачком» (с. 218). «Невиль Чемберлен, человек весьма ограниченных интеллектуальных способностей (и, как все такие люди, весьма переоценивавший свои возможности), считал, что он нашел способ убить одним выстрелом двух зайцев» (с. 273). О горькой королевской доле: «Эдуард VIII предпочел брак с любимой женщиной королевскому трону. Он отрекся от престола и покинул Англию. Ему был дан титул герцога Виндзорского, однако его жене было отказано в праве именоваться королевским высочеством. С тех пор Виндзор и его супруга жили в основном во Франции, находя утешение в личном счастье» (с. 261).

Или вот, к примеру, риторические цветки Эмриса Хьюза, одного из лучших биографов Черчилля: «Если бы Гитлер ограничился только пропагандой священной войны против России, Черчилль, вполне вероятно, не поссорился бы с ним. Ибо он был таким же злым врагом большевиков, как Гитлер или Геббельс, или любой другой из школы торговцев антирусской ненавистью и пропагандистов ее, которые эксплуатировали красное пугало в своей политической борьбе.

Британский айдолон

Уинстон с самого начала, задолго до того, как русские или другие народы Европы услышали что-либо о Геббельсе, был пионером и выдающимся мастером этой пропаганды» (с. 267). Забавные метафоры и сравнения историка Тэйлора: «Правительство вступило в войну, двигаясь задом наперед и плотно зажмурив глаза. Черчилль являлся единственным исключением, он был кукушкой в чужом гнезде...» (с. 305). Тэйлор о палате общин: «Черчилль держал их всех в кулаке. Если бы он отказался войти в правительство, они все были бы сметены бурей народного возмущения» (с. 313). Тэйлор о военных: «Черчилль в любимом им романтическом духе заявлял, что ведение войны значительно улучшилось бы, если бы расстрелять некоторых генералов и даже несколько начальников штабов» (с. 317–318).

Жесткую и точную оценку маршала Уинстона в период войны дал Герберт Уэллс в статье, вышедшей в декабре 1944 года: «Уинстон Черчилль, ныне являющийся будущим английским фюрером, представляет собой личность с набором авантюристических идей, ограниченных возможностями английской

политической жизни. Он никогда не обнаруживал широты мышления или способности к научному подходу, равно как и данных в области литературного творчества. Сейчас он, кажется, совсем потерял голову. Когда английский народ был сыт унижениями в связи с неумной политикой находившейся у власти старой консервативной шайки, задиристость Уинстона выдвинула его на первый план. Страна хотела бороться, а он любил граку. Из-за отсутствия лучших оснований он стал символом нашей воли к борьбе. Эта роль уже изжила себя... Черчилль выполнил свою задачу, и уже давно пришло время для того, чтобы он ушел в отставку и почил на лаврах, пока мы не забыли, чем ему обязаны» (с. 363–364).

Однако самое угручающее — собственно структура книги. Вся вторая ее половина, начиная с главы «Организатор вооруженной борьбы против Советской России», проникнута нарочитым желанием плюнуть на макушку главного героя в советско-газетном стиле. Слова собственно историка Трухановского нет нужды, а главное — интереса, цитировать. Смысл их сводится к простому: советский народ победил, Сталин

победил и коммунизм победит. Но мы знаем, мы надемся и мы уверены, что в результате это не так.

Еще одна примечательная особенность в изучении книги пятидесятилетней давности — трансформация языка. Известно, что язык плывет, особенно сильно изменения сказываются в периоды переломов и революций (а нам, как неудачливым китайцам, довелось жить в эпоху перемен: на революции сидим, революцией погоняем, и даже что-то снова подкатывает. Может у нас? Может у них?). Так вот, в книжке полно английских имен со «старым» французским произношением, вроде Конан Дойль. Сегодня мы ближе к оригиналу — и твердо произносим: Конан Дойл! Если честно, имя главного героя на самом деле, то есть по-английски, звучит «Черчилл». Но по-французски приятнее, как говорят в Париже, кофи-энд-мильк.

Сразу после Второй войны Черчилль развивал концепцию «трех великих сфер»: 1) Британское содружество, как след империи; 2) страны, говорящие на английском и 3) объединенная Европа. Место Британии во всех трех, по его мнению, было центральным, а значение английского языка, как некоего волшебного демократического клея, Черчиллем всегда возносилось. Взаимопонимание с Россией и прочим миром должно было «поддерживаться всей силой стран, говорящих на английском языке, и всеми их связями» (с. 406). В итоге это неудобосказуемое варяжское наречие таки победило в планетарном масштабе, и сегодня в образе английского языка мы имеем *new lingua Latina*, однако без мелодичности и обаяния латинского и итальянского. В пику Черчиллю английский атомный физик Г. Тизард, возражая против новой «ядерной силы», утверждал: «Мы не являемся великой державой и никогда не станем ею вновь. Мы — одна из великих наций, но, если мы будем продолжать вести себя как великая держава,

мы вскоре перестанем быть великой нацией. Давайте усвоим урок, вытекающий из судьбы великих держав прошлого, и не будем раздуваться от гордости, как печально известная лягушка» (с. 424).

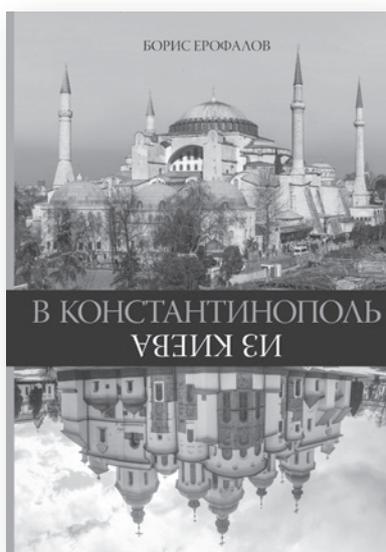
Удивительно, что книга на полтыщщи страниц издана без единой опечатки. А замеченные огрехи обычному глазу не заметны, например, точка после кавычек, перед которыми уже есть точка: «?». И, о ужас, на странице 345 незакрытые кавычки! Мой друг Пучков утверждает, что таких злых вычитывальщиков-корректоров не было ни в «Академии», ни в ИХЛ, но в единственном советском издательстве — «Мысль», поскольку подчинялось непосредственно ЦК КПСС. А книгу без ошибок и опечаток, что ни говори, листать приятно.

В результате следует сказать, что Черчилль остался в истории самым ярким выразителем империалистической английской гуши — напористой, воинственной, тщеславной и литературной, высокомерной и обманной, неутомимой и упорной в достижении своих даже не целей, но интересов, под личиной чего-то монгольского и французского в одном лице. Вместо гуши здесь следует поставить какое-то грубое близкое и не всегда уловимое понятие, синонимов много: визия, представление, фантом, тень, призрак, гайст, галлюцинация, допельгангер, вестник, двойник. Однако мне представляется, что самым подходящим тут будет многозначное греческое *εἰδωλον*, по-английски произносимое как айдолон. Такой вот бульдожий симпатяга, артистический и себе на уме — британский *idolon*.

Февраль 2022 (до начала войны)

Артур Бум

Колесо, но не константинопольский театр, а киевский глаз, или Удовольствие от текста

Б. Л. Ерофалов. *Из Киева в Константинополь, или Автопробег из варяг в греки.* Изд. 2-е, исправ. и доп. К.: А+С, 2020. 240 с.

ISBN 978 617 7533 56 5

Читаю книжку сначала, в середине, роюсь в конце, и не отпускает гоголевское колесо из «Мёртвых душ»: которое то ли до Москвы, то ли Казани может не доехать. Или наоборот должно? В действии колеса, конечно, важен сегок — ради него затеяно перемещение, ради него бензин, фюзеляж, гверы, кнопки, хлопки. В сегоке важен глаз и умение сочинить сначала программу, вслед затем программу совершить, проехав телесами по территориям колёсами, потом, переключив все возможные онтологические каналы — уже в домашнем кресле, — оставить воспоминание, буквами взяв по бумажке.

Воспоминание нужно записать. В действии воспоминания, конечно, важен не столько глаз, сколько отбор среди того, на что глаз смотрел как будто зря, терзая колесо гурацким гоголевским вопросом не глядя.

Глаз, как, кстати, и рот — в голове, где память и наблюдательность. (Это удивительно.) Оттуда, пересекаясь каналами, истекают воспоминания.

Там, сказать по чести, ничего, кроме воспоминаний, нет: прочитанные книги, увиденное, придуманное, любимое-перелюбленное, прочно забытое (забавная форма памяти), гуманное-передугманное, прожитое и пережитое, всё, что по-настоящему, по праву рождения твоё на земле, — воспоминание. Его и уносишь, остальное бросил, да же книги. Чтобы не уносить полностью, нужно класть на бумагу, оставлять мемуар. Для того чтобы твои книги, а не чужие, становились чьим-то воспоминанием о прочитанном, тоже унесённом в свою бытность. Так продолжает быть культура.

Колёсами воспоминаний прёмся по земле, упираемся в неё так, что кажется, будто она «едет» под нами. Но «не время проходит, проходим мы», — утверждал стихотворец Ронсар. Проходя, должны оставлять, иначе нас нет, и тогда проходит только время.

Время может быть собрано в книгу, может быть пропущено сквозь себя, но лучше — в книгу. Вот её,

такую, собранную из времени, и листаешь сначала, в середине, роясь в конце. Нравятся книжки про путешествия и приключения, что уж поделать. Можно не кататься повсюду самому, но воспоминания иметь не хуже, но даже чище, точней, очищенное, без наносов.

Романы Жюль Верна хороши тем, что можно самому не летать, не ездить, не потеть, бляя от бортовой качки в шторм, не плавать («ходить»), а только пользоваться глазом и остальной головой по прямому их назначению: копить воспоминания, получая в придачу эстетическое удовольствие от текста.

Например, в этой книжке: «Крепость у моря — обязательный элемент контроля за пространством. По морю движение осуществляется вдоль берега. По суше — водоразделами, которые делят водосборы рек» (с. 48). Дважды «водо», дважды «дел», «рые» и «ре», «ро» — в «кудрявом порядке», странное многосложное «осуществляется» будто мешает ритму, на самом же деле стягивает ритм, будто орифламма. В здесь же, наугад открыто: «Так большая часть знаменитого Чёрного шляха не что иное, как водораздел Днестра и Южного Буга, меньшая — Днестра и Днепра. Реки — пустоты между листьями этого “папоротника” — неизбежно связаны в одну систему морем, в которое впадают». Сначала думаешь, что нужно читать по- нормальному «большАя», но когда глаз добирается до «меньшая», то «большАя» становится «бОльшей», и метр понимания смещается, упруго рефрени «пр», «тр», «пр» и успокаиваясь сначала в «ре» — «морем», затем затухая волной-волнушкой: «морем, в которое впадают».

Как обыграна Татарбунарщина, читатель тут же догадался: вовсю. Думаете, автор дал себе труд посмотреть этимологию слова «Татарбунары»? Николай Янко пишет, что это значит «Татарский источник». Лопе де Вега, «Фуэнте овехуна», «Овечий источник»; главное «фуэнте» — отсюда нечто происходит, течёт дальше. Насмешка над предвыборным лозунгом

«Изменим Татарбунарщину вместе!» превращается в «Татарбунарщина не пройдёт!», и рядышком анекдот: «Пилигрим из пыльного автобуса спрашивает, мол, что тут у вас посмотреть есть, показывая на пустыню. — А это туалет бесплатный! — ответил бегвин» (с. 51–52). Татарбунарщина и есть.

Такими автомобильными шажками Боря со женой и со товарищи (кстати, тоже мои грузья) продвигается, строя варяга (какой, нахрен, варяг?), в Константинополь — какие-то карты по-румынски показывает, водораздел Европы по-немецки, на которых ни зги не видно: ему контур важен, большая географическая форма с волосиками рек, родинками внутренних водоемов, с удивлением, что где-то на нашем Дунае путается в рыбах и водорослях розовощёкий пеликан.

Главное есть и на поезде к Константинополю: *Antiquus ferculum*, по-нашему античный курган, с Трофеем Трояна (начало II века). Большая каменная гура сорока метров в диаметре (как знаменитые с первой четверти VI века сорок окон — «света торжество») в селе Адамклиси, хорошая реконструкция времён Чаушеску. «Что находится внутри кургана — никто не знает, это ещё одна “тайна пирамид” (на западном боку мы видели металлическую сверцу, как в киевских гренажах на склонах Днепра)» (с. 103). Можно спросить у старожилы ключ, удовлетворить, так сказать, любопытство. Но в памяти это не осядет. Осядет: «На рельефах можно хорошо разглядеть “варваров”, изображаемых в уничижительной манере. Это наши родственники из приднепровских степей, не только кочевники (хотя раньше все были кочевниками), но и оседлые земледельцы, костобоки, бастарны, даки, кельты, славяне, гроворубы, сеятели и пожинатели. Они, в отличие от теплолюбивых римлян — все в штанах» (с. 109). Конечно, дальше непременно про бороды и смешные шапки-колпаки. Не может человек изъясняться по-человечески, тщится непременно по-писательски.

«Главное сообщение рельефов Траяна — воинский пошвиг римского оружия. Трубачи-корнищены громко гудят. Сигниферы несут вымпелы и стяги. Римляне побеждают. Рубят, колют, режут. Они в кольчугах и гонспехах. Секут головы, разят короткими мечами-гладиусами наповал, колют пиками насмерть...» (с. 117). Многоточие в цитате не я поставил. Этот знак — признак недомишля через неоговорённость — редкость у Бориса, но, вишь, встречается и он. Ну, и как же без рефрена из классики: «рука бойцов колоть устала, и яграм пролетать мешала гора кровавых тел», «земля тряслась», «смешались в кучу кони, люди и залпы тысячи орудий». Да, пони, люди, орудий.

На 129-й странице начинается Константинополь. Через карту, кажется, турецкую (не рассмотреть), город глится до страницы 235.

На этой сотне с лишком страниц буквы перемежаются авторскими фотографиями с загорными («Мегуза — бог цистерны», с. 149) и не очень («Главный портал в нартексе», с. 175) подписями. Здесь в пору рецензенту умолкнуть, молча бредя за автором по улочкам старой византийской столицы. Главное погложит осмотру, и вы ничего не пропустите из тех памятников, о которых тридцать лет назад сказывали на лекциях Асеев, Чепелик или харьковский Тиц.

Путеводитель составлен по-архитекторски грамотно: план, разрез, авторская съёмка, комментарий с лондой от «хищного глазомера простого столяра».

Скажем, такое — про дворец Буколеон: «Нависают лишь огрызки прибрежных стен с дырками окон, выходящие на набережную Кеннеди» (с. 160). Точней не наблюдали.

Или о соборе Св. Софии, — том, ради чего была изобретена архитектура: «В целом и особенно снаружи здание производит отталкивающее впечатление. Не очень упорядоченная груда строительного материала. Какие-то пузатые контрфорсы, пристройки

и скворечники, непонятные гигантские пилоны и расплазующая кастрюля главного купола. Рыжие и песочного цвета кляксы, то щекатурка, то кирпич. Здесь нет классической Греции — провинция Ахайя, мальчик “греколо”, врун и греческая морга...» (с. 166, 168). И снова многоточие, будто боится: сказал пакость про хорошую архитектурную форму и оглядывается, не возьмёт ли злой читатель писаку на испуг. Понятно, что всё это, чтобы отличаться от других пишущих, — мол, сам сперва такое вот построй, а потом волнуйся.

На самом деле *con amore*, по любви. По дистиху Катуллы Веронского: «*Odi et amo. Quare id faciam, fortasse requiris. / Nescio, sed fieri sentio et excrucior*» (Catulli Carmen 85), «И ненавижу её и люблю. Почему же? — ты спросишь. / Сам я не знаю, но так чувствую я, и томлюсь» (пер. Ф. Петровского).

От томления (*excrucior*) автору «Не легче и внутри. Чугунно-узловатые кулуары позднего Рима, когда мощь гигантской паровой машины обернулась глиняным Големом. Большею частью всё это очень претенциозно, ближе не к “хорошо” и “тонко”, но к “много” и “богато” <...> Стиль гробится, узоры разномастны и отдают Востоком с “венцианской порчей” и позолотой. Угнетает грязно-охристый цвет» (с. 168, 170). Так ведь человечество грязно-охристое, цвет у него такой, отчего об этом неговать, рвать, метать и писать? Столько разного навалили на Св. Софию за пятнадцать столетий, шутка ли выдержать первоначальный стиль, окрас, настрой? Проходили огуловатые поколения нечто высокое мнивших о себе, задевая собственным временем то, что времени, по сути, не погвластно. Оно покорно оседало рюшиками, крендельками, гребеденью, маскируя главное, до чего не доглядеть — додуматься след. Можно и через скептический ход, похлопывая Анфимия с Исидором по плечу с фибулой, и фибула вздрогнет.

Двадцать три византийские постройки вбил в глаз Борис — сначала свой, затем читательский. Не стану

Вид на Босфор от мечети Сулеймание

перечислять, хоть форма рецензии требует; оставляю интригой читателю, который пока не видел книгу, увлекательную и весёлую, нужную в домашней библиотеке интеллектуала и необходимую, чтобы правильно формировать собственные воспоминания о том, что видел, к чему приюхивался, чему удивлялся в поездке, да не смог себе объяснить. Этому поможет и прекрасный макет издания, этакий «восторг ума», безупречный в дизайнерском исполнении, да и в полиграфическом тож.

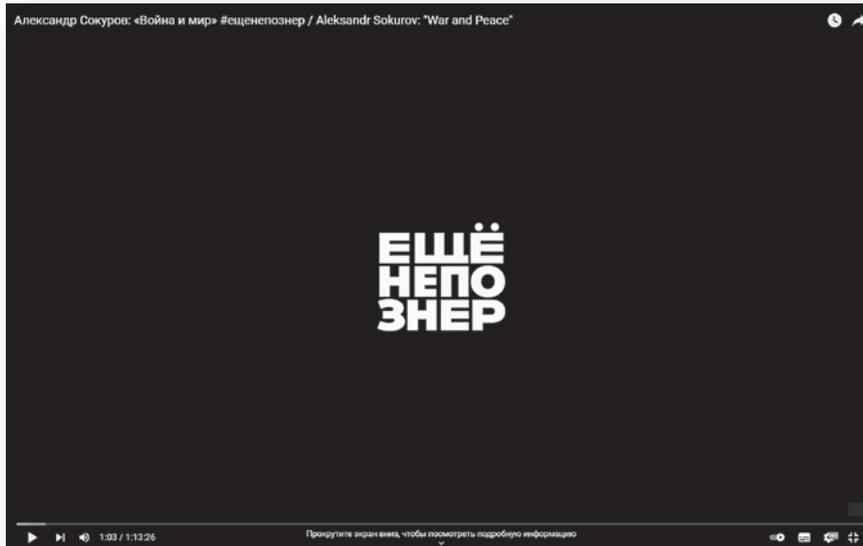
Теперь чтобы закончить. Старые комсомольцы должны помнить: был такой малюсенький штампик для членского билета с надписью «Уплачено ВЛКСМ». Одноклассница (затем однокурсница), отвечавшая, будто Левий Матфей, за побор в пользу казны, ежемесячно сизо оттискивала его рядом с цифрой побора (правда, мизерного), и это приносило чувство успокоения на четыре недели: ты всё ещё в стае, можешь пытаться быть собой дальше, и пока помнишь о членском билете,

об «уплочено» всерьёз, — у тебя есть будущее. Ни о Константинополе и Трофее Трояна, пеликанах и прочей вольности мысли и быть не могло, не простиралось желание в свободу межгосударственного передвижения. Колесо стояло в гараже, шина подлежала накачке галерно-жутким ручным насосом, ты проваливался в овощефрукт пригородной гачи, где было тихое и, увы, мелкое счастье незаметности — среди соседей.

Борисова «книга поездок», которую держу в руках и пытаюсь, оцетинившись, пересказать, — о свободном человеке среди свободных людей. Они осознали вкус свободы, вырвавшись, вывалившись временем из запечатанных «уплаченностей» системе, из штампованной двуличности и лжесвидетельств, оглядок и чувства гагливости, которые пестовались советской системой, гневным отречением от которой тридцать лет назад проложен путь из Киева в Константинополь. Теперь ходи.

Андрей Пучков

Плачевные мозги России

*Интервью Александра Сокурова «Война и мир» в интернет-формате
«Ещё не познер» от 21.03.2022, ведущий: Николай Солодников, длительность: 74 мин.*

Сокуров хороший человек. И режиссер хороший. Скорбит о зле, изливающимся из русских телевизоров. Но что-то не складывается в его рассказе. Не веришь в глубину мысли. И похоже, что это не простая недогуманность, а существо русской культурной позиции.

Я недолюбиваю его соотечественника и земляка Александра Невзорова — позёр и с глинтотами. Но кажется, тут Невзоров прав: вся «великая русская культура» в основе своей подвержена нелюдской великодержавной болезни. Включая Пушкина, Лермонтова, Достоевского, Толстого.

Здесь можно начать с Н. Карамзина, автора «Истории государства Российского». Рассказывая о ликвидации Москвою веча Великого Новгорода, писатель сожалеет, но не слишком — ведь основное направление правильное. Поминая Великое княжество Литовское (в которое входили Киев, Чернигов, Смоленск и Витебск), писателя-романтика, как и Ивана Третьего, просто колбасит от неприятия и злости, хотя в XV веке ВКЛ — это более культурная, устоявшаяся

и западная форма русской государственности. Говоря о сагистических, кровожадных и людооедских упражнениях Ивана Четвертого в сочетании с унижением ближнего круга, головокружением от успехов и великодержавным сюсюканьем, Карамзин спокойно уверяет нас в целесообразности государственного развития...

А. С. Пушкин столь же спокойно вписывается в кровожадную кавказскую кампанию и готов вместе с войском российским ножиком резать неприятеля даже в турецком Эрзеруме.

М. Ю. Лермонтов, конечно, признает, что Россия немытая, но и он гоблестно готов резать чеченца.

Ф. М. Достоевский, при всех романтических перипетиях, истериках и психологических соплях, исключительно истово проповедует православно-русскую нетерпимость и высокомерие.

Л. Н. Толстой на сотнях заунывных страниц «Войны и мира» настойчиво склоняет нас к любви к замшелому, но могучему русскому духу — пусть азиатчина, но

возьмем шириной! И позорно проигранное Бородинское сражение славит как невиданную победу.

Но вот Сокуров. Очень задумался и говорит, да, не хватило у нас пороха удержать отечество в узде, дабы не разваливалось, ведь жаль российскую культуру. Вот и я разговаривал с Путиным... И Солженицын завещал...

В другом месте этого минорного интервью режиссер сокрушенно признает, мол, запутались южные славяне, и наша Кубань запуталась, и... Украина (имя выговаривает с трудом), и бедные балканские славяне запутались. И даже причину знает — «много у них всего понамешано»!

А дальше Александр Николаевич Сокуров начинает нахваливать и одновременно жалеть разливанное российское разнообразие. Ах, какие у нас великолепные города и какая в них разная — совсем другая! — культура. Вот мы с вами недавно были в Воронеже — какие люди! А какие удивительные люди в Архангельске! совсем другие! Вообще, люблю бывать в северной земле. А какие замечательные люди в Иркутске! Тоже другие, но какие мощные!

Конечно, Александр Николаевич. Есть еще земля Уральская! — тоже совсем другая. И еще наверно найдутся прекрасные земли. Но в стельку затраханые московским великодержавием и портянками.

И пока туманная российская интеллигенция переживает об утраченных — с этой ужасной войной! — возможностях, о рассыпающейся «земле русской» и об отсутствии вселенской доброты, доблестные сыны этой самой земли русской будут бездумно и с воодушевлением (то есть с крайней степенью озлобления) убивать в сопредельных «родственных» странах и вонять там своими портянками.

Ну, а по поводу таких разных земель ЭрЭФии, с такими разнообразными людьми, не переживайте, незачем их сшивать гнилой москальской ниткой, это прекрасный материал для гюжины добрых русскоговорящих стран. Не слишком больших, в меру демократических и культурных и, будем надеяться, совсем не опасных.

Но работа предстоит большая и взрывоопасная.

Задумайтесь над этим, пока не познер. А то будет совсем познер.

Иракий Богобоязов

Про радянське й київське брунеллескіанство

Андрій Пучков, доктор мистецтвознавства

Внаслідок перемоги нацизмом у Європі, із прагненням ототожнитися із вдалим лопатковим стилем Альберта Шпеера [1] весь досвід задоволення сталінських архітектурно-класицистичних примх 1930-х знову влучно став перед очима.

Оскільки ордерна система була загальносоюзною, новим студентам усіх архітектурних інститутів СРСР потрібно було розповідати, як можна виплекати за допомогою ордерних послуг пристойний архітектурний організм — не те щоб дорого і помітно, проте класично і трохи по-довоєнному.

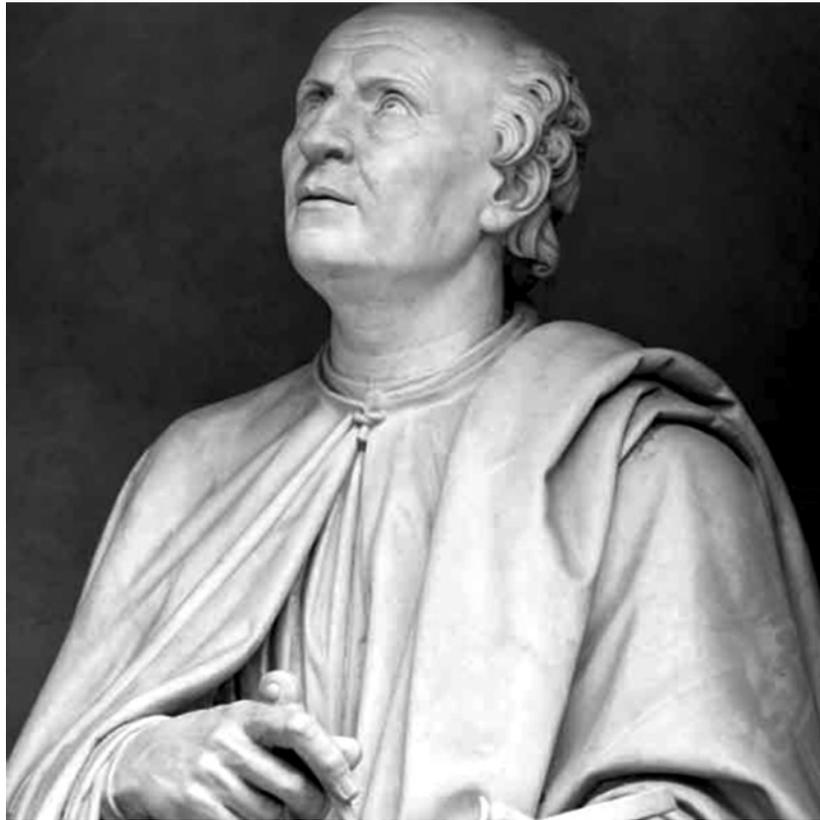
Якщо буквально, тобто органічно, сприймати образ архітектурного організму, яким користується, приміром, Олександр Габричевський [2], доведеться побачити зв'язок цього організму з природою, насамперед у тому, що архітектурний організм мислиться як рівнодіюча між силою тяжіння та силою зростання, що він закономірно розвивається від нескінченної «тяжкості» землі до нескінченної «легкості» повітря [3].

Олександр Георгійович Габричевський (1891–1968)

Оскільки про теорію Жолтовського в інтонуванні Габричевського мені доводилося неодноразово писати, запропоную акцент лише на тому, що художнє оформлення зазначеної *рівнодіючої* складає і за Жолтовським, і за Габричевським основний принцип архітектурної творчості як формального набуття гармонії між архітектонікою вертикальних і горизонтальних елементів цих членувань, в основу яких кладеться ордерна традиція. Можна зануритися глибше і сказати, як це зробила Надія Смоліна, що «діалектична протилежність — сила тяжіння та зростання — диктує суження про закономірне взаємопідпорядкування динамічних і статичних елементів в архітектурній композиції, що будується подібно до дерева: од статичного початку до “безкінечності”. Наочний вираз цієї взаємодії — пропорції та найпопулярніша серед них “золота пропорція”» [4]. Для моєї теперішньої мети — показати відмінність двох підходів («динамічного» і «статичного») всередині 1930-х — достатньо сказати, що архітектурні організми, як і взагалі організми, бувають різними, часом непередбаченими саме у фіналі зростання, що з природною плавністю сходять до вмирання. Руїна теж органічна архітектурна форма.

Доведеться прийняти тезу Андрія Бурова, що в науці категорії створюються для того, аби розібратися в явищах, і тому баранів та чижів зоологи селять у різних рубриках: коли всі стрибають разом, це заважає працювати. Так от, об'єднання всієї радянської ордерної архітектури 1930-х в один стильовий блок заважає архітектурознавцеві працювати, оскільки Іван Жолтовський (1867–1959) з помірним паллагіанством і його учень (і антагоніст) Георгій Гольц (1893–1946) з його брунеллескіанством це різні архітектурні звірятка, вони витоптували професійний посів кожен

Пам'ятник Філіппо Брунеллескі на п'яцца дель Дуомо (в фасаді палаццо деї Канонічі), Флоренція, 1830, ск. Луїджі Пампалоні

по-своєму. Хоча й досі вважається, начебто однако-во, одними копитцями.

Творчість Гольця, звичайно, не «випередила час», але й не померла разом із ним [5]. Ще яка жива, ще як тремтить (принаймні в цьому тексті), адже фактично від головних його робіт збереглися недоторканими лише репродукції.

Оскільки читець досі не стикався зі словом і поняттям «брунеллескіанство», варто придивитися до деталей.

Гольц уперше зустрічається з Жолтовським через бар'єр учень/учитель 1921 року, демобілізувавшись із Червоної армії і повернувшись до ВХУТЕМАСу. Компліментарно каже, що Жолтовський «розкриває можливості, що ховаються в архітектурній мудрості минулого» [6]. Веніамін Биков пише, що позиція Гольця на початку 1920-х щодо радикальних і нерадикальних архітектурних угруповань нейтральна: він шукає, куди

б пристати; обирає — оскільки не вибрати не можна, — наймасовіше Московське архітектурне товариство (1926), в якому легко загубитися.

Ще студентом Гольц допомагає Жолтовському (і Олексію Вікторовичу Щусеву) в проектуванні та будівництві Всеросійської сільськогосподарської та кустарно-промислової виставки в Москві 1923 року. Вона відома, по-перше, тим, що її відвідав у автомобілі голова Раднаркому диктатор Ленін, майже знерухомлений інсультами, в останній наїзд із Горок до Москви 19.10.1923: уважно оглянути павільйони не вдалося через дощ [7]. По-друге, — тим, що інший Ілліч, Михайло Ромм, будучи одночасно з Гольцем абсолювентом ВХУТЕМАСу, вирубав із цілих соснових колод дві величезні статуї-горельєфи заввишки метрів у сім: одна з них зображала робітника, інша — селянина; фізіономії обох були звірячі. Оскільки портрет

Лоджія (головний фасад) Виховного будинку на площі Аннунціати, Флоренція, 1419–1444, архітектор Філіппо Брунеллескі

робітника Ромм вирубував із себе і його прекрасний ніс майорів з Москва-ріки за півкілометра, «хазяї павільйону несміливо засумнівалися, чи не завеликий ніс у робітника. Я зухвало спитав: на скільки сантиметрів слід його зменшити? Вони попросили мене зменшити на два сантиметри, що здавалося їм дуже значимим. Ніс був довжиною, мабуть, 20 чи 30 сантиметрів. Я виліз на сходи і вігрубав рівно 2 сантиметри кінчика носа, які й подав замовникам» [8]. Як тут не згадати аналогічний курйоз із Мікеланджело та гонфалоньєром П'єтро Содеріні у зв'язку з довжиною носа того самого Давида, який із пращею? Роммовський носач простояв над річкою до 1925 року під захопленими поглядами шанувальниць майбутнього кінорежисера. А за дюжину років він із чудовим ідеологічним нюхом зняв «Леніна в Жовтні».

Так ось, ВСГВ '1923, у створенні павільйонів якої перетнулися всі гілочки художніх напрямів тогочасної архітектурної практики, на думку Маргарити Астаф'євої-Длугач, була «чудово чистим прикладом», при цьому «різні "стилі" та напрями були прекрасно об'єднані спільним матеріалом, деревом, з якого були споруджені всі (за винятком одного) павільйони». Але важливе й інше: саме «Жолтовський із чудовою винахідливістю експериментував із деревом, створюючи класичні композиції. Особливо цікавий із цього погляду головний вхід на виставку, що являв собою добре відому в європейській та руській архітектурі триумфальну арку. При цьому конструкції арки, на відміну від її кам'яних побратимів, були повністю оголені, що надавало їй незвичайну для такого виду споруд легкість і ажурність» [9].

Георгій Павлович Гольц (1893–1946)

Іван Владиславович Жолтовський (1867–1959)

Така інтерпретація класики, звичайно, не тільки споріднює Жолтовського з конструктивістами, а й показує, що класичний архітектурний організм можна вирощувати з чого завгодно, навіть прищеплюючи йому дичок сусідньої стилістичної рослини.

Гольц 1924-го закінчив ВХУТЕМАС і був відряжений на державному утриманні до Італії (!) на сім місяців (!), «що дорівнюють рокам». Там він, за його визнанням, у передсмертному січні 1946-го зрозумів «силу стіни, що таке каркас, що таке деталь» [10].

Ще б пак: у Флоренції він побачив Брунеллескі. Побачив Капеллу Пацці, Виховний будинок (Оспедале дельї Інноценті), інтер'єр Санта Спіріто, Купол. Цього достатньо, аби на все життя отримати фахове щеплення Брунеллескі, якщо в тебе є смак.

Брунеллескі, на вігміну від пізнішого Паллагіо, це така височінь тихого архітекторського ремесла, в порівнянні з якою інші узвишся здаються не тільки незначними, а й якимись грубими, необтесаними, галасливими, колодними.

Скажеш слово «Брунеллескі» — і легкість, без пігступності, без необхідності прислуговувати і слухатися, легкість з усіма метафорами польоту й паріння, витонченості і навіть невагомості — просякає спогад, пряно виклацуєш з нього світле і людяне, якщо його можна помислити у формі репрезентативної архітектури. І підстрибом біжиш погодитися з Алпатовим, що «другий, прекрасний світ, який спільними зусиллями архітекторів, скульпторів і живописців відкривається нашому погляду в їхніх творах і радує нас, дає нам впевненість, що ми бачимо саму сутність речей, не лиш їхню оманливу видимість» [11].

Між 1924-мі новою зустріччю з Жолтовським 1927-го Гольц разом із Михайлом Павловичем Парусниковим (1893–1968) та Іваном Миколайовичем Соболевим (1903–1971), тодішніми конструктивістами, проектує кілька конструктивістських банків (Новосибірськ,

Операційний зал у бугівлі Правління Держбанку, Москва, 1927–1929, архітектори І. В. Жолтовський, Г. П. Гольц, М. П. Парусников

Мінськ, Іваново), паперову фабрику в Балахині, разом із Парусниковим та Анрієм Буровим — котельню КиївДРЕС на Рибальському острові [12] (нині пров. Електриків, 19): ніби звикає на нескладних геометричних обсягах відпочивати від баченої в Італії vera architettura Філіппо Брунеллескі.

У 1927–1929-му разом із тим самим Парусниковим під проводом Жолтовського Гольц зайнятий реконструкцією бугівлі Правління Держбанку на Неглинній. Якщо було неможливо, не привертаючи уваги, об'єднати мінімалізм конструктивізму з ордерною витонченістю Брунеллескі, то серед пізньої ренесансності Жолтовського, в самому серці радянського паллагіанства, оросивши простір живлющою вологою струнких колон і легких арокних склепінь, — ця сміливість могла б якщо не бути прощеною метром-начальником

і головним автором, то цілком ним зрозумілою. У бугівлі Держбанку з'являються Брунеллескові схоги в лівому і правому крилах, здійняті склепіння операційних залів. Нехай Георгій Ощепков 1955-го, коментуючи, пише, що «виконаний Жолтовським проєкт розбудови споруди Держбанку на основі принципів класичної архітектури зустрів запеклий опір конструктивістів» [13], не віритимемо: розумні конструктивісти — Гольц і Парусников — навіть не знехтували взяти в ньому участь. Чому? Солідаризуюсь із поглядом, що до кінця 1920-х «конструктивізм не подобається нікому, крім самих архітекторів, яким він теж перестав подобатися» [14]. Справді: навіщо шукати нове, яке може виявитися не дуже вдалим, якщо існує випробуване століттями установлене? Можна спробувати його разом переосмислити.

Гольц 1939-го, вже чотири роки як припинивши співпрацювати з Жолтовським (з 1935-го, після закінчення театру в Сочі та парку в Мацесті), зізнавався, що саме дав йому Жолтовський: «Він дав мені поняття про саму сутність архітектури, що треба працювати над самим змістом архітектури, над філософією архітектури, а не над голою формою. Статичну пам'ять маємо. Ми робимо замальовки в альбомах. Зрозуміти кожну деталь, кожен профіль, карниз, зрозуміти це мене змусив І. В. Жолтовський. Діалектика каже, що дивитися просто так, не аналізуючи той чи інший предмет, не можна. Зрозуміти це допоміг мені І. В. Жолтовський і, мені здається, наставив мене на правильний шлях» [15].

Шлях, а нагто правильний, буває влаштований на міцній підставі й покликаний витримувати значні навантаження, особливо ідейні чи ідеологічні. А коли цей шлях у тобі самому, боятися нічого — залишається йти, намагаючись не нагто озиратися на всі боки.

Але на початку 1930-х озиратися архітекторам довелося ще раніше. Після квітневої постанови 1932 року архітектори мали відкинути колишні репери,

особливо конструктивістські, і долучитися до одного — класичного, переконливого.

«Долучатися» також можна по-різному. Гольця, який був інфікований класичною легкістю Брунеллескі, не тишив класичний тягар Палладіо, і він, аби зберегти обличчя й не нагто випинатися, поступово вимостив шлях, відмінний од шляху Жолтовського.

Доводиться читати, що Гольц не реалізувався як архітектор — і прожив мало (53 роки), і загинув безглуздо (потрапив під машину, переходячи вулицю, хоча є варіанти цієї версії), і головні бугівлі його малопомітні: шлюз на Явзі та насосна підстанція в Москві, справді чудові, нереалізований і дивний проєкт вігновлення нашого Хрещатика, проєкти типових театрів, садибних будинків, — здавалося б, дріб'язок.

Натомість у двох єдиних книгах про Гольця (М. М. Третьяков, 1969; В. Є. Биков, 1978) вражає і запам'ятовується об'єкт, який, з одного боку, абсолютно вибивається із класицистичної стилістики сталінського часу, з другого, належить цьому часові як жоденінший, з третього — свідчить, що не все так погано було в данському королівстві в 1930-і, якщо вдалося проєкт такого стибу повноцінно реалізувати.

Ідеться про архітектурний ансамбль Ізомістечка «Всекохудожник» [16] у Москві на розі сучасних вулиць Годинникової, 14, та Балтійської, 28, що був спроектований Гольцем (з колегами [17]) 1932-го, реалізований у 1933–1941-у, перебудований до невпізнання по Другій світовій війні. Биков не гіперболізує: «Для Гольця ця робота була найбільшою і найважчою школою майстерності й становлення його професійного таланту» [18].

Перша черга будівництва (1933–1936) включала споруди скульптурного корпусу, корпусу іграшки, бронзоліварні, кузні та склагів; друга черга (1937–1941) це п'ятиповерхова бугівля Ізоучилища, п'ятиповерховий корпус індивідуальних живописних

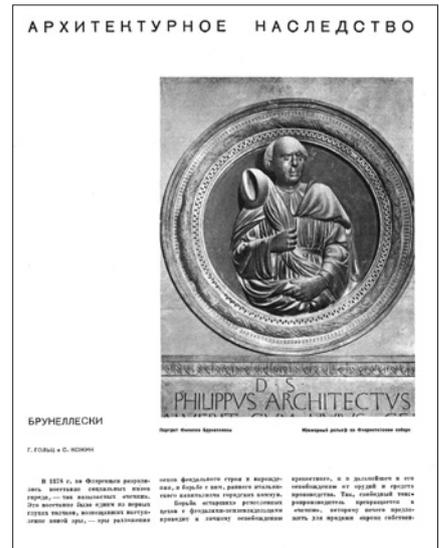
брунеллескіанство

Ансамбль Ізомістечка Всекохудожник у Москві

1932–1941, архіт. Г. Гольц

майстерень, пензлеробного цеху та будівлі, що з'єднувала кузню з бронзолivarною майстернею.

Генплан ансамблю Ізомістечка не опублікований, зате Биков лишив його опис: ядро розпланування утворюють основні виробничі корпуси, що оточують просторий, майже квадратний курдонер, відкритий у бік проїзду, паралельного Ленінградському шосе. Курдонер обрамляє відкрита аркада на колонах, що проходить першим поверхом уздовж усіх оточуючих будівель; за нею — неглибока лоджія, як, на гумку Гольця, мала служити музеєм скульптури, виготовленої на Ізофабриці, наче Лоджетта Сансовіно (Loggetta del Campanile) у Венеції. Одна з головних будівель ансамблю — скульптурний корпус — витягнутий прямокутник, торці якого підняті на один поверх і утворюють по краях корпусу дві несиметричні вежі, різні за розмірами та висотою, але однаково прості за формою [19].

Чи не здається, що загалом це опис якоїсь навіть постмодерністичної, цілком «цитатної» моделі площі Аннунціати у Флоренції?

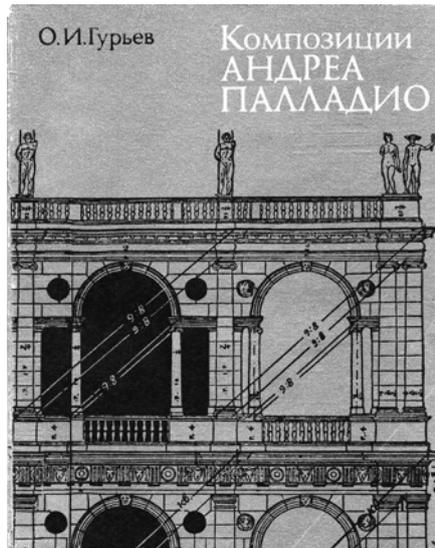
Биков наполягає, що Гольц розглядав цю роботу як ганину Італії, ганину Брунеллескі. «Однак закоханість

Гольця у творчість Брунеллескі не завадила йому по-своєму витлумачити й художньо переосмислити створені ним композиції та форми» [20].

Та й не могла завадити: не став би Гольц «викрадати» у великого флорентинця його ідеї, маючи власні, не менш міцні, та інші завдання, не менш граціозні.

Мабуть, можна погодитись, що Гольц формами Ізомістечка віддав ганину бодай не лише ранньому італійському Ренесансу в особі Брунеллескі, а й ранньому радянському конструктивізму, до якого був по-авторському причетний ще кілька років тому. Однак, повернувши ці борги, створив твір, небачений серед задушливого московського палладіанства 1910–1930-х.

Що ім'я і справа Брунеллескі не залишали Гольця, який прагнув світлої архітектурної форми, великих гладких площин стін, не спотворених декором, витребеньками капітельних завитків та іншою мішурою, свідчить опублікована спільно із Сергієм Миколайовичем Кожиним (1898–1989) стаття «Брунеллескі» [21]. Вона оглядова, з помилками, неточностями, — правду кажучи, нічого особливого, але як врахувати, що 1934-го мало хто знав у СРСР про

творчість Брунеллескі, — якщо не текст, то картинки повинні були привернути увагу до нього як формологічного антипода Паллагіо.

Здавалося б, неясно, з чиєї ініціативи 1935-го Видавництво Всесоюзної академії архітектури випустило збірку про Брунеллескі в серії «Майстри архітектури: Життя і творчість знаменитих архітекторів», що лишилася в цій серії єдиною. Начебто виправдовуючи розпочате будівництво скульптурного корпусу в Ізомістечку за проєктом Гольця, анонімний автор передмови намагається втовкмачити: «Винятково вмільй підхід Брунеллескі до вирішення питань використання класичної спадщини, усвідомленість, впевненість і простота його творчих установок роблять його фігуру особливо привабливою для нас, роблять особливо важливими для нашої архітектури висновки з його творчості» [22]. Той же автор вступного слова «Від редакції» далі пояснює, що йому невідомо в західноєвропейській літературі жодної монографії про Брунеллескі, «яка б об'єднувала всі історико-археологічні висновки спеціальних досліджень і була побудована на ґрунті методологічних вимог сучасного мистецтвознавства» [23].

Невеличку книжечку (орнаментация Георга Фішера, який косить під Івана Рерберга з Видавництва «Academia») склали уривки трьох перекладів найважливіших текстів про архітектора, що сукупно «можуть стати вступом до вивчення цього майстра»: фрагмент біографії Джорджо Вазарі, стаття Пауля Франкля про творчість Брунеллескі та стаття Корнеля Фабріці про Купол. Список із 17 робіт, серед яких лише одне джерело російськомовне — стаття Гольця та Кожина, — завершує видання. Хоча перекладач не вказаний, відомо, що біографію Брунеллескі пера Вазарі перекладав О. Г. Габричевський, а особливості написання імені архітектора у всій книзі та на обкладинці «Брунеллеско» дає підстави вважати, що книга в цілому була підготовлена Габричевським: лише Габричевський-перекладач писав замість *Брунеллескі* приємно українізоване *Брунеллеско* у виданнях Вазарі 1933 (двотомник) і 1963–1971 (п'ятитомник) років.

Відсутність імені Габричевського у вихідних даних пояснюється тим, що 20.04.1935 він був заарештований у сфабрикованій справі «німецько-фашистської організації на території СРСР», засланий у Каширу (де, на щастя, мав можливість працювати над виданнями

Альберті та Вітрувія), але наприкінці січня 1936-го його повернуто до Москви. Книга здана у виробництво 20.07.1935, підписана до друку 10.11.1935, тобто процес її поліграфічного тиснення й нехитрої інтролігації припав на час репресій Габричевського, і згадка його імені в книзі як укладача, перекладача або будь-кого ще була неможлива: ніхто не міг знати, чим закінчаться його арешти й вісигки. Обійшлося.

Про знайомство та контакти Габричевського з Гольцем може свідчити не лише обопільний інтерес у 1930-х до творчості Брунеллескі — і практичний (Ізокомбінат), і теоретико-історичний (книга перекладів), — але і те, що коли Габричевський втретє був заарештований (4.11.1941) і засуджений до п'яти років заслання, Гольц серед п'ятнадцяти інших відважних підписантів (І. В. Жолтовський, О. В. Щусев, В. О. Веснін, Д. Д. Шостакович, М. В. Алпатов, М. К. Гудзій, В. Д. Блаватський, С. Д. Меркуров, В. Я. Шебалін, Лев Оборін та ін.) 1943-го звернувся з проханням про звільнення вченого і повернення його до людських умов життя: Габричевський переїхав до Свердловська, міг викладати в евакуйованому МАрхі, читати лекції з теорії архітектури в Спілці архітекторів.

Так, через *теоретичне* брунеллескіанство Габричевського і *практичне* брунеллескіанство Гольця в передвоєнні, ідеологічно задушливі 1930-і в московській архітектурі була зроблена спроба затвердити — поряд з офіційним паллагіанством [24] — іншу форму звернення до ренесансного спадку в його світлому, обнадійливому варіанті. Спробу слід вважати вдаю, хоч вона і не знайшла активного застосування в тогійшній практиці, це станеться по війні, у 1940-х — на початку 1950-х. Доробок Ірини Євгенівни Данилової (1922–2012), що увінчався книгою про Брунеллескі [25], слід вважати продовженням зусиль Габричевського у вивченні життя і справи найзначнішого архітектора Європи першої половини XV століття. Українське

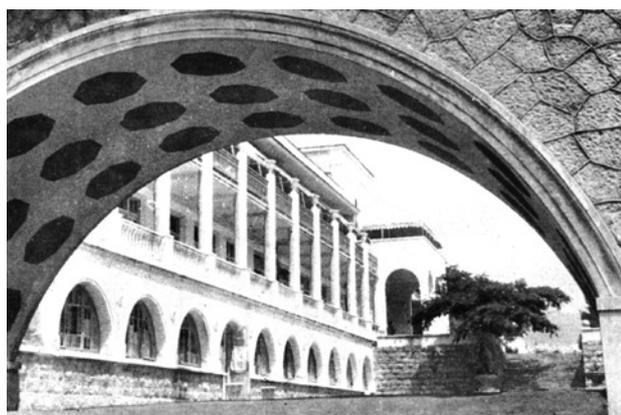
архітектурознавство в цьому смислі, на жаль, трохи пасує.

Чому Брунеллескі був новатором? Поєднання колон з арками, як і коринфський ордер, суперечить принципам еллінської класики; його аркадна логжія Оспегале не підпадає під вітрувіанський канон, віньоловський з'явиться за сто років, — радше в ній слід бачити спробу відродження ордера на основі інкрустаційного стилю Джуліано да Сангалло (прикраса фасадів білим, темно-зеленим і майже чорним мармуром). Попри те, «чистота і ясність форм, співмірність несеного і підпир — все це примушує згадувати пам'ятки грецької архітектури V століття [до Р. Х.] або ж римські, створені на ґрунті Аттики, на кшталт брами Агріана в Афінах» [26].

Алпатов вважає, що Брунеллескі у фасаді Виховного будинку, по суті, повторив структуру нижнього ярусу романського фасаду Сан Міньято, і справжня його новизна лише в тому, що він «повернув плоским стовпам і аркам тривимірність».

Пізніше, особливо після вивчення в натурі пам'яток Риму, Брунеллескі вибудовує їх у ряд, вони височіють, ніби музейні експонати для огляду. Але в цьому менше поезії, ніж у «варварських» аркадах Виховного гому [27].

І паллагіанство, і брунеллескіанство на радянському ґрунті зростали організаціями, форми яких можна назвати «естетичні аристократизми» — на звичайні житлові будинки ця флора не поширювалася (виняток — будинок Жолтовського на Моховій дль чинів НКВС, яких важко назвати людьми). Безвідповідальною балаканиною виглядають «спостереження» такого собі М. Соколова: «життерегісна різноманітна архітектура житлових будинків свідчить про зручності, затишок, про щасливе життя радянських людей» [28], — коли все з точністю навспак. У громадських будинках обидва напрями виглядали авторсько-декоративними рослинами.

Дерев'яна альтанка на Володимирській гірці в Києві
архіт. М. Іконніков, 1860-і

На їхньому тлі звичайна міська лісопосадка, вирощена архітектурними конторами без особливого піклування про збереження краєвиду, увиразнювала унікальність Жолтовського та Гольця на московських вулицях 1930-х.

Якщо паллагіанство Жолтовського, ніби уособлення сталінського режиму, вичерпало себе у бетонних капітелях і візуальній могутності антаблемента, — брунеллескіанство Гольця, допущене через художній недогляд малограмотних кураторів і наглядачів над цехом, завдяки певному демократичному началу (щоправда, аристократично влаштованому) змогла зберегти потенціал формотворення громадських споруд у районах, де багато сонця, й утвердити їх як еталон релаксації, міру забезпечення соціального інфантилізму. Маю на увазі, звісно, українські терени, зосібна Київ.

Чорноморські санаторії 1930-х [29], залізничні вокзали Олексія Душкіна початку 1950-х наче результат диктаторського потурання, мовляв, «жити стало краще, товариші; жити стало веселіше», коли це зовсім не так, коли гірше нікуди: нескладна візуальна рагість, яка швидко доставляється кримським і краснодарським відпочиваючим білими аркадами,

Літній кінотеатр на Володимирській гірці
архіт. О. Власов, 1947. Фото 1952 року

стрункістю веж, зоровою проникністю простору, візуально мовить про рухову «свободу» в країні, закриту від цивілізованого світу, сморіг ГУЛАГу, поліцейський режим НКВС, — вміло знайдена на радянській землі рівноважність матеріалу, що не відштовхує, наче жирна міць паллагіанства, але приваблює, нехай оманливо, вабить, нехай безнагідно, втягує, нехай нерозділено і обманно, але — дозволяє людині хоч ненаговго відчувати світ саме тут, у «країні Рад». Єзуїти знали, що не завжди тятиву лука варто тримати натягнутою — відпускали, гля вигляду, аби приспати оборонну пильність жертви, дати їй емоційне послаблення. Ажурні аркади нехай і обманний архітектурний прийом, але в демократичному суспільстві може діяти гуманніше, щонайменше, залишати таке по собі враження.

Якщо Паллагіо, будуючи для заможних і знатних, збуджував у всіх інших віру в гідність і шляхетність, що не залежать від титулів і багатства, Брунеллескі — для кого б не будував (церква, ремісничий цех), втихомирює пристрасті — гідні, благородні, він за спокійне сприйняття, піднятий настрій і піднятий келих червоного брунелло дуже тосканського, тихого, геть без цукру.

Вогна станція ДТСААФ на Трухановому острові
архіт. О. Кривоглаз. 1949. Фото автора

Якщо Алпатов наполягає, що в основі італійського Відродження таїться уявлення про внутрішню спорідненість між усім світом у цілому, макрокосмом і кожною його частинкою, мікрокосмом, і «насамперед людиною» [30], і це було надзавданням ренесансних майстрів, то радянське перелицювання і Палладіо, і Брунеллескі — гідними, схвильованими архітекторами, зі смаком і дозвіллям для роздумів, — радше може бути визнане принаймні формальним прагненням залишитися продуктивно творчими людьми в нелюдських умовах і показати оточуючим, що вони теж можуть пробувати залишитися людьми, і що це відчуття може бути навіть гармонійним. Ми ж користуємося з різних форм самоомани, обираючи з них найгірші.

Наведу маловідомий приклад з нашої практики. У київській Дарниці, де вже були введені в дію промкорпуси Фабрики віскозного шовку [31], московські архітектори Б. В. Гладков та М. П. Кузнецов у найпохмуріші роки (1937–1939) спроектували та збудували Будинок культури (наразі вул. Магнітогорська, 1). Це свого роду спрощений обсягово-просторовий рімейк, з одного боку, Виховного будинку Брунеллескі і, з другого, — Ліваяйського палацу роботи Миколи Краснова

Кафе та оглядовий майданчик (Балюстрада) над Дніпром
архіт. В. Заболотний, К. Фельдман, Т. Бабак, 1936–1938

(архітектора Імператорського двору). Якщо згадати, що Виховний будинок для сиріт був збудований Брунеллескі коштом шовкопрядильного цеху (Сета), а тут, у Києві, Будинок культури покликаний обслуговувати робітників фабрики штучного волокна, стає зрозумілим, чому десять флорентинських кам'яних арок Брунеллескі перетворилися на дюжину залізобетонних київських: ми кращі, хоч час і інший. Мало хто з тих, хто приймав проєкт до будівництва, могли розтлумачити ці алюзії, нині очевидні, та й гуманнішого Леонардо Бруні поруч із замовниками не було. Натомість Гладкову з Кузнецовим вдалося реалізувати принцип легкості, святковості створення релаксаційного об'єкту, зробивши його у Києві кримським, південним і, хоч як дивно, неповторним. Поїдьте, подивіться, поки він існує, бо фабрика вже сконала.

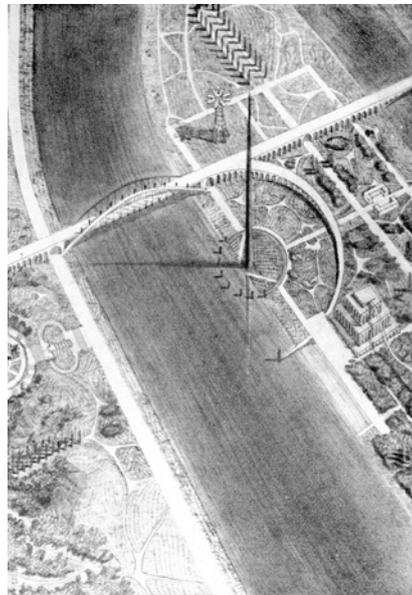
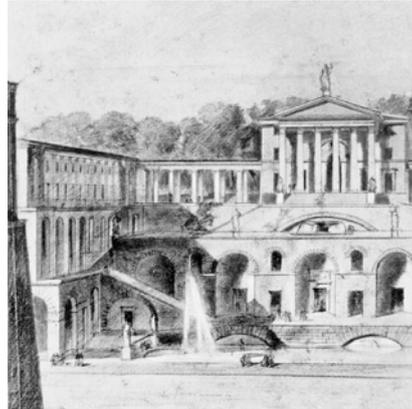
Київ — особливо влітку — завжди сприймався південним містом, яке, звичайно, «потопає в зелені», з властивими цій якійсь характеристикі рішеннями архітектурних форм у майже сочинсько-ялтинських паркових просторах.

Побудовані в другій половині 1930-х ресторан «Рів'єра» [32], літнє двоярусне кафе [33], оглядовий майданчик — Балюстрада (на якій Абрам Роом знімав

Проект відновлення Хрещатика, архіт. Г. Гольц, 1944:

- кампаніла на площі Слави (Майдан)
- театр Червоної армії (Хрещатик 25)
- міст через Дніпро

Будинок культури Київхімволокно,
вул. Магнітогорська 1, 1935–1939
архітт. Б. В. Гладков, М. П. Кузнєцов. Фото автора

романтичні епізоди агіточно-дифірамічної мелодрами 1939 року «Ескадрилья № 5»), створений по Другій світовій на старих субструкціях Нової Печерської фортеці Зелений театр на 3,5 тисячі місць (архітектори О. В. Власов, О. І. Заваров, інженер М. В. Пестряков, 1949–1956), літній кінотеатр на Володимирській гірці (архітектор О. В. Власов, 1947), водна станція ДТСААФ на Трухановому острові (архітектор О. Б. Кривоглаз, 1949), санаторій роботи Євгенії Маринченко у Пущі-Водиці, Матроський клуб у Севастополі, проекти Річкового вокзалу та інше наслідували ранньоренесансну легкість брунеллескіанства — принцип рагше видовищний, задерикуватий на відміну від погрозливого і навіть моторошного палладіанства.

По-своєму видовищний проєкт Гольця, виконаний у 1944–1945 роках на конкурс з відновлення та реконструкції Хрещатика, містив усі мислимі мотиви класичної спадщини — від Брунеллескі і Паллагіо до самого Гольця, — однак геть не враховував специфіку місцевості: ця вулиця у виконанні Гольця прикрасила б будь-яке місто в Італії чи в Сибіру, але — не Київ. Проєкт догматизував ранній Ренесанс та захоплювався пізнім, але святковості з легкістю в ньому забракло. Залишилися чудові проєктні офорти Гольця; і ми бачимо, що це добре.

Слід на дозвіллі продумати моменти перетину прийомів і самого духу брунеллескіанства з українським архітектурним необароко [34], тобто з тим Хрещатиком, житловими кварталами ДВРЗ у Дарниці Анатолія Добровольського, Будинок культури Дарницької ТЕЦ, наземним павільйоном станції метро «Вокзальна», готелем «Україна» в Луганську роботи Йосифа Каракіса, узагалі — українськими архітектурними формами доби після Другої світової війни, що мають виразні ознаки відмінності од інших архітектурних форм брунеллескіанства, що були поширені за радянщини в «республіках».

Коли архітектурну форму створюють як видовище, хоч і вирощують, ніби дерево, все одно прагнуть принести хоч якусь рагість, а не лише віддзеркалити гобу та реалізувати професійні враження про можливості матеріалів, конструкцій, зчленування форм і геталей. Глядець своєю присутністю санкціонує цю плінність, приймає її як своє життя, терпить гуркотнечу бугівництва і спогівається, що скоро буде добре, ново, тихо. Якщо архітектор докладає до цього зусилля продумані, слава йому, навіть безіменному, у віках.

Примітки

1. Тому й не був, мабуть, збудований по війні Палац Раг з лопатками Бориса Іофана, але висотки з'явилися: лукавити — так, а ось брехати проти часу і влади архітектура не може.
2. Пучков А. Габричевский и вокруг: Теория архитектурного организма 1920–1930-х. Нью-Йорк, 2022.
3. Н. И. Смолина. Традиции симметрии в архитектуре. Москва, 1990. С. 300.
4. Там само.
5. В. Е. Быков. Георгий Гольц / Под ред. М. В. Алпатова. Москва, 1978. С. 149.
6. Там само. С. 13.
7. Владимир Ильич Ленин: Биографическая хроника. 1870–1924: В 12 т. Москва, 1982. Т. 12. С. 639.
8. Михаил Ромм. 14 картин и одна жизнь // Михаил Ромм. Избранные произведения: В 3 т. Москва, 1981. Т. 2. С. 100.
9. М. И. Астафьева-Длугач. Традиции и авангард в советской архитектуре // Образы истории отечественной архитектуры новейшего времени / Отв. ред. А. В. Иконников. Москва, 1996. С. 41.
10. В. Е. Быков. Георгий Гольц. С. 16.
11. М. В. Алпатов. Художественные проблемы итальянского Возрождения. Москва, 1976. С. 23–24.
12. Бугова соціалістичного Києва / Виг. Київської міськради. Київ, 1932. С. 23–27. Щоправда, ім'я Бурова серед

авторів не згадано, а Гольц вказаний як Гольцев. Наразі будинок, колись чудовий у пропорціях, перебудований до невпізнання.

13. И. В. Жолтовский: Проекты и постройки / Вступ. ст. и подбор илл. Г. Д. Ощепкова. Москва, 1955. С. 12.

14. М. И. Астафьева-Длугач. Традиции и авангард в советской архитектуре... С. 44–45.

15. В. Е. Быков. Георгий Гольц. С. 22, 24.

16. «Всекохудожник» — Всеросійське кооперативне об'єднання «Художник», Всеросійське кооперативне товариство «Художник» (Всеросійський кооперативний союз працівників зображальних мистецтв), що існувало в Москві в 1928–1953 роках.

17. Архітектори М. Роговін, А. Мочальська, М. Дмитрієв, Ю. Кириллов, І. Рабинович, І. Соколов.

18. В. Е. Быков. Георгий Гольц. С. 85, 87.

19. Там само. С. 85, 88.

20. Там само. С. 89.

21. Г. Гольц, С. Кожин. Брунеллески // Архитектура СССР. 1934. № 4. С. 63–71.

22. Филиппо Брунеллеско: Биография и очерк творчества / Отв. рег. М. В. Алпатов. Москва, 1935. С. 5–6.

23. Там само. С. 6.

24. 1940-го петербуржцем Олегом Івановичем Гур'євим (1912–1986) на здобуття наукового ступеня кандигата архітектури була захищена дисертація «Композиції Андреа Палладіо: Питання пропорційності», що могла розглядатися як практична шпаргалка для проєктування, і яка, вийшовши друком 1984-го, зберегла винятково наукове значення.

25. И. Е. Данилова. Брунеллески и Флоренция: Творческая личность в контексте ренессансной культуры. Москва, 1991.

26. М. В. Алпатов. Художественные проблемы итальянского Возрождения. С. 64.

27. Там само. С. 109.

28. Н. Соколов. Народность советской архитектуры // Архитектурное творчество: Сборник / Отв. рег. М. П. Цапенко. Киев, 1953. С. 103.

29. Наприклад: санаторій «Зоря» в Сочі (Мацеста), архітектори О. О. та Л. О. Весніни, 1931–1936; санаторій «Курпати» поблизу Ялти, архітектори П. К. Кржижановський, В. І. Ковальський, 1936; санаторій «Металург» у Маріуполі, архітектор А. М. Лук'янов, 1939.

30. М. В. Алпатов. Художественные проблемы итальянского Возрождения. С. 143.

31. В. Ф. Петренко. Промышленные здания и сооружения // Развитие строительной науки и техники в Украинской ССР: В 3 т. Киев, 1990. Т. 2. С. 57, 59; В. Приходько, К. Степанец, Е. Насырова. Киевское левобережье: от Соцгорода до Березняков. Киев, 2016. С. 22–23, 34–38.

32. Архітектори Н. Б. Чмутіна, А. В. Добровольський, Є. М. Сарнавський, 1936–1937, зруйнований, відновлений після війни 1946-го, потім знову зруйнований, у 2000-х відновлений у формах, наближених до початкових, архітектурною майстернею «А. Пашенька». Див.: Наталія Борисівна Чмутіна: Життєвий та творчий шлях архітектора / Упоряд. О. В. Мазніченко. Київ, 2012. С. 71–76.

33. У середині 1950-х — на початку 1990-х на його місці функціонував набитий по вінця танцмайганчик-дискотека з народною назвою «Жаба». Архітектор невідомий. За переконливим припущенням М. Б. Кальницького (в приватній бесіді 25.07.2021), літнє кафе, Балюстрада та знаменитий пам'ятник слонику (що фігурує хоботом у різних фільмах того часу) входили до комплексу павільйонів Палацу піонерів (нині корпусу Національної Філармонії України), який у 1935–1937-му в Піонерському парку (нині Хрещатий) під керівництвом В. Г. Заболотного розробляли студенти-архітектори КІБІ, які згодом стали погрузжям, — К. С. Фельдман і Т. П. Фельдман-Бабак.

34. Пучков А. Архітектурний хронотоп українського неobaroco, або Безмежність і межі ремінісценцій у відчутті культурних взаємин // Українське архітектурне неobaroco (XX–XXI століття): Ретроспект. бібліогр. покажч. / Уклад. Т. В. Бернацька; ДНАББ ім. В. Г. Заболотного. Київ, 2021. С. 8–33.